

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 24 1-16 AĞUSTOS 1998 FİYAT: 250.000 (KDV DAHİL)

12 başeğmez yürek,
ölümlerinin 2. yılında anıldılar

Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür

Halkımıza

12 Eylül faşizminin Kürt ve Türk halkı üzerindeki baskısı ve zulmüne karşı bedenlerini ölüme yatıran faşizmin beyninde bir şimşek gibi çakan, Kürdistan ulusal özgürlük savaşının meşalesini tutuşturan 82 Ölüm Orucu Direniş'i'nin kahramanlarını şahadetlerinin 16. yıldönümünde selamlıyoruz.

Faşist diktatörlüğün topyekûn saldırısına karşı bedenleriyle ördükleri baskınlardan taarruza geçen ve 1996 Ölüm Orucu zaferini ve siper yoldaşlığını halkımıza armağan eden Sağ ve Ölüm Orucu şehitlerini, zaferimizin 2. yıldönümünde selamlıyoruz.

1982 ve 1996 Ölüm Orucu Direnişçilerinin ölüm bildirgeleri; faşist rejime karşı hücum ruhunu, devrimci iradeyi kuşanma çağrısıdır. Onların bitimsiz bir sevdıyla taşıdıkları ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm bayrağı bugün elimizde dalgalanıyor.

Onları bugün anmak ve anlamak, faşist rejime karşı birleşik bir bayrak açışır.

Temmuz sıcaklığında ölümsüzleşen 1982, 1996 SAG ve Ölüm Orucu şehitlerini zafere olan tutkumuzla saygıyla anıyoruz.

Burdur Zindanından

Birleşik Devrimci Güçler Platformu Adına;

Hikmet Yılmaz (PKK), Halil Tiryaki (MLKP), Hayrullah Kar (TKP/ML)

Şan Olsun Halk İçin Ölenlere

1996 yılının Mayıs-Haziran-Temmuz aylarında ülkemiz coğrafyası, doruklarından süzülüp okyanuslara açılan bir tarihi direnişe sahne oldu. Bu direniş SAG ve ÖO direnişidir. Faşist Türk devleti Mayıs genelgeleriyle, esir düşmüş özgürlük savaşçıları bir bütün teslim almak istiyordu. Buna karşılık özgürlük savaşçıları bir tek cevapları oldu: "Bedenlerimizi tutsak alabilirsiniz, bilincimizi asla." Bu direniş sonunda "Zaferi irademizin birliği ve halkımızın gücüyle kazandık" şiarı kulaklarda çinlenirken 12 şimşek kanatlı, devrim sevdalıları aramızdan fiziken ayrılmışlardı. Aramızdan ayrılışlarının ikinci yılını geride bıraktığımız şu günlerde siper yoldaşlarını anmak, siper yoldaşlığından öğrenmek ve siper yoldaşlığını kavratmak için havasını soluduğumuz

her alanda gücümüz oranında kitlelere ulaşmaya çalıştık. Bu amaç doğrultusunda diğer alan ve bölgelerde olduğu gibi 19 Temmuz'da MLKP, TKP/ML, TDP, TKP(ML)'nin temsilcilerinin katıldığı (DHKP-C panele bir kaç saat kala merkezden gelen bir kararla çekildi) bir panel gerçekleştirdik.

Paneye katılan panelistlerin "Siper yoldaşlığı ve Devrimci Güç Birliği" üzerinde yoğunlaşmaları katılan kitleyle de coşkulu bir ortama sürükledi. Paneli organize eden "SİPER YOLDAŞLARINI ANMA KOMİTESİ/FRANKFURT, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonuna iletilmek üzere kitleden bağış olarak toplanan 600 DM'nin bize düşen bölümünü yayınıncı aracılığıyla iletıyoruz. Çalışmalarınızda başarılar diler, devrimci selamlarımızı sunarız.

Merhaba,

Şehitlerimizle kazandığımız Ölüm Orucu zaferimizin ikinci yılında kahraman şehitlerimizi, savaşmıza büyüterek anıyoruz.

Onlar, "Baş bağladık bu kavgaya, öle vura, vura öle varılacak zafere" diyerek yola çıkanlardı. Çünkü biliyorlardı, düşmanın halkımızı, devrimci tutsakları teslim alma politikaları, ancak bedenler ölüme yatırılarak boşa çıkarılabilir. Hesapsız ve çıkarısızdılar. Bir kırırken ömürlerini, katildiler ölümsüzler kervanına... Onlar, M-L ideolojinin yenilmezliğini ve gücünü gösterirken, yeni bir ahlakın, yeni bir kültürün de yapı taşları oldular.

Düşman, "yiyorlar, ölemezler" dedi.

Aygün, bomba yaptığı bedenini savunurken düşmanın üzerine, tüm yaralarını yerle bir etti. Ardından **Berdan**, **İlginc**, **Hüseyin**, **Ali**, **Müjdat**, **Tahsin**, **İdil**, **Osman**, **Hicabi**, **Yemliha** ve **Hayati** inançlarını yıkılmaz birer kale yapıp devrimin yolunu tüm halkımıza gösterdiler. Bu yolda fedakarlık, özveri, kararlılık ve irade vardı. Bu yolda M-L ideolojinin zaferi vardı...

Milyonların beyninde depremler yaratan, özgürlük, sosyalizm için, halklarımızın geleceği için ölen ama yenilmeyen, dünyayı ayağa kaldıran bu gücün karşısında düşman diz çöktü.

Kazanan, şehitlerimiz oldu.

Kazanan, halklarımız oldu.

Kazanan, inanç ve irade oldu.

Kazanan, Marksizm-Leninizm oldu.

Kazanan, devrim oldu...

Ölüm Orucu zaferimize yeni zaferler ekleyecek, "Bir ömür de bizden" diyerek teslim olmama, savaşma geleceğini dünyanın dört bir yanına yayacağız. Ölüm Orucu şehitlerimizi bir kez daha saygıyla selamlıyor, onları yaşatacağımıza söz veriyoruz.

-Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer!

-Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

-Yaşasın Devrimci Dostluk ve Dayanışma!

Çanakkale Hapishanesi;

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi,

Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Tutsakları

Onlardan öğrendik ölümü küçülterek yenip zafere koşmayı!

Büyük Ölüm Orucu Direnişimiz, dünya ve Türkiye emekçi halklarının; umut ve direnç kaynağı olarak sınıf savaşımını tarihindeki yerini aldı. Saldırıları püskürtme ve düşmanı yenme savaşında, oniki kız merminin düşmanın beyninde açtığı oniki yaranın kanı hala akmakta. Bu yaranın acısı ve yenilerinin korkusuyla düşman debelenişini sürdürmektedir.

'96 yılında yazılmış bir türküdür. Büyük Ölüm Orucu Direnişi. Sesini '82'lerden, '84'lerden alıp her finisiyle tarihten beslenip geldi. Ve bu türk; hücre hücre açlıkla doyurulup, aşlmaz dedikleri duvarları parçalamak bir yana dünya ezilen halklarının yüreklerinde direnç esini oldu. Şimdi hangi yoksul emekçinin evinde, açığına ortak yeni bir can hayata merhaba derse, ilk çiğliğinde haykırmaktadır adını. Şimdi yelinin adı: **Aygün'dür, Berdan'dır, İdil'dir, 12'lerdir**

Tarihin solgun sarı yapraklarına yarı bakacak olanlar, kendi bugünlerinin hangi bedellerle dünden taşındığını gördüklerinde bir kez daha tarihin bu savaşkan çocukları önünde, Büyük Ölüm Orucu Direnişi önünde eğilecekler. Ve bizim yaptığımız gibi, yapacağımız gibi şehitlerden, dire-

nişlerden öğrenmeye devam edecekler.

Gerek Partimiz, gerekse de Türkiye Devrimci Hareketi açısından vazgeçilmez olan şu sözleri sadece dinlemek değil anlamak ve pratiğiyle kavramak için unutmamalıyız: "**Bizde bu dostluk, bu yoldaşlık sıcaklığı olduğu sürece, her şeyi ama her şeyi yeneriz.**"

Şan Olsun Ölümü Küçülterek Yenen 12'leri!

Zaferimizin Bayrak Koşucusu Ölüm Orucu ve Tüm Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

**Ceyhan Esir Kampı
TKP(ML) Esir Savaşçıları**

Yoldaşlar, siper yoldaşları, dostlar,

Dünya devrim tarihi ve tüm ezilen halklarımız '96 Temmuz'unda devrimci tutsakların başeğmezi direnişine tanık oldu.

12 kız karanfillerimiz devrim yürüyüşümüzde önemli bir tarihi misyonu yerine getirmenin bahçiyarlığını yaşadılar ve yaşattılar.

Yaratılan bir manifestoydu; Ölüm Orucu Manifestosu.

Andolsun ki; devrime kilitlenmiş bu yürüyüşümüzü zaferle sonuçlandırınca dek bayrağı yere düşürmeyeceğiz. Yeni MANİFESTO'lar yaratmaya devam edeceğiz.

Andolsun ki; zulüm düzeninin tahtını başlarına yıkıncaya dek sürdürülen bu yolda, kız karanfillerimiz yolunu aydınlatan bir meşale olmaya devam edecek.

Ölüm Orucu şehitlerimize söz veriyor ki; sizleri unutmayacağız ve unutturmayacağız!

* Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizin Zaferi!

* Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür!

* Zaferi 12 Şehidimizle Kazandık!

Bursa Özel Tip Cezaevi;

TKP(ML), DHKP-C, TKP/ML

Dostlar,

Bizler, Almanya'nın Hanau kentinde bulunan sosyalist ve yurtseverler olarak bölgemizde yaptığımız çeşitli etkinliklerden elde ettiğimiz gelirin bir kısmını, siz sosyalist basın aracılığı ile demokratik kitle örgütlerine ve devrimci tutsaklara bağışta bulundurmak istiyoruz.

500- DM Tutsaklara (Koordinasyon Komitesi)

300- DM Adana Depremzedelerine

100- DM Cumartesi Annelerine

Mücadelenizde başarılar dileriz.

Karşı-devrimin "af" aldatmacasını;

"Devrimci Tutsaklara Özgürlük" şiarı ile boşa çıkaralım!

Her tarafın kan-revan olduğu bir süreçte iktidarın "af" üzerine yürüttüğü faşist manevralar ve tartışmalar gündemi kapsamış durumda. Uzun süredir çeşitleri üzerine fikir egzersizleri yapılan ve "erken genel seçim" kararı ile hummalı tartışmalara neden olan "af" sorunu yazılı ve görsel medyanın yönlendirme atağı eşliğinde değişik çevrelerin öneri, eleştiri ve itirazları ile karmaşık bir hal aldı.

Bu karmaşa içinde konu ile en çok ilgilenen görünenlerin görüşleri de giderek iki ayrı "proje" haline gelmeye başlıyor. Bunlardan biri; sahtekarca devrimci tutsakları bir engel gibi gösterip, nihayet MGK'nın politikalarına uygun haliyle "kader mahkumlarına af" adı altında hükümet eliyle son şeklini alırken, devrimci tutsakların kapsam dışı tutulmasını bir handikap olarak görerek, bu "haksızlığın" giderilmesi talebini içeren, diğeri ise İHD'nin "ayrısız genel af" teklifidir.

Halklar hapishanesine döndürülen bir ülkede, yoğun bir ballandırma ve tartışmadan sonra toplumun karşısına değişik ambalajlarda sık sık "af" aldatmacasının çıkarılması alışılmış bir durumdur. Ancak, kamuyla "iyileştirme" olan bu karşı-devrimci düzenlemelerin altından hep halka karşı daha azgın saldırılar ile devrimci mücadeleyi bastırma veya ehlileştirme politikaları çıktı. Ağır ekonomik sömürü ve devlet terörüne başkaldıran toplumsal muhalefete karşı komprador burjuvazi ve feodal güçler, genellikle böyle "iyileştirme"lerle daha kanlı olaylara hazırlanmayı politikalarının merkezine oturturlar. Radikal devrimci yapılanı ilgilendiren de sorunun bu boyutudur. Bu durum doğal olarak devrim ile karşı-devrimin politikalarını kaçınılmaz biçimde etkiler.

Hiç kuşkusuz devrimci tutsaklar için talep olması söz konusu olmayan bir "af" düşüncesine her şeyden önce iktidarın ihtiyacı vardır. Çünkü adli bürokraside ve emniyet arşivlerinde dosyalar dağ gibi yığılmıştır. Bunlara artık bilgisayarlar dahi yetmiyor. Her şeyde olduğu gibi aşırıya varılmış şeyler işte böyle tersine dönüyor. Bu genel bir kuraldır ve iktidarda bunun farkındadır. Emniyet için fişleme, mahkemeler için davalar artık izlenmesi imkansız bir noktaya varmıştır. Adli mekanizmalar sonuçlanmaz yüzbinlerce dosya ile tıkanmıştır. Her düzeyde devlet kurum ve yetkilisinin sakinmadan "bu adalet sistemi çökmüştür" demesinin nedeni de budur.

Yılları bulan tartışmalardan sonra TCK'nın yeniden düzenlenmesi, İnfaz Kanunu'nda değişiklik ve bir "af" için koşulların nihayet uygun bulunmuş olması, düzen içi "çözüm"lere bağlılıktan TSE garantili olan büküm reformistlerin iddia ettikleri gibi ne malum "cum-

huriyet" in kuruluşunun 75. yılına denk düşürülen lütuftur, ne de sicili bozuk olan Türk devletinin aniden aklına esen "insani" nedenlerdir. Bir dizi değişikliği içeren bu düzenlemelerin iç savaş yürüten bir devletin yaşadığı ağır ekonomik ve siyasi krizi ile toplumsal çöküşünden yalıtılarak böyle basit izahatlarla propaganda edilmesi, kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratma ve devlete karşı sarsılan güvenlerini diri tutma dışında birşeye hizmet etmez.

Bir tarafta bir avuç asalağın sefahat içinde yaşadığı, diğer tarafta ise milyonlarca emekçinin sefalet içinde çırpındığı bir ülkede jandarma dipçisi, polis copu ve zindan duvarları ile faşist zorbalık düzenini koruyor. Onun için, 18 bini devrimci tutsak olmak üzere 60 bin civarındaki hükümlü ve tutuklu ile zindanlar tıka-basa doludur. Ve her türlü insanlık dışı uygulamaya karşı yönetemediklerini kendileride itiraf etmektedirler. Bu böyle devam edemez. İktidar sahipleri de bunu biliyor. Komprador-burjuva-feodal güçlerin son kerteye vardıkları şiddet po-

dia etikleri gibi her şey kendiliğinden biçimde ve "cumhuriyet" in 75. kuruluş yılı vesilesi ile gelişmiyor. Türk devleti içte ve dışta sıkışık durumdadır. İçte kitlelerin öfkesini dindirme, dışta "daha uygar" bir görüntü peşindedir. "Af" planını bütün yönleri ile ele alarak değerlendirmek gerekiyor. Üstelik, kitleleri yatıştırarak güven sağlama amacı dışında, tavize zorlayan gerilemeler ile iflasa giden her şey gibi, Türk devletinin bu planlarının her türlü insanlık dışı serüvene son derece elverişli olduğunu da akıldan çıkarmamak gerekir. Bu politikaların, MGK'nın 28 Şubat kararları doğrultusunda yürütülen "yeniden yapılanma" sının zindanlarla ilgili düzenlemelerini içerdiği net bir biçimde kavrandığında, olası gelişmeleri bugünden tespit etmek mümkündür.

18 bin civarında devrimci tutsağın öldürüldüğü ve bunlara hergün onlarcasının ilave edildiği zindanların hakim sınırlar için büyük bir tehlike haline geldiği açıktır. Sınıf mücadelesine ciddi katkılar sunan birer politik çatışma alanı ha-

geçilerek, buralara dağıtılan devrimci tutsaklar birer birer teslim alınmaya çalışılacaktır. Hükümet ortağı partiler ile diğer düzen partilerinin tümünün koro halinde "terör suçluları af edilmeyecektir" demesinin nedeni budur. Hemen arkasından, Anayasa engeli hatırlatılsada, "düşünce suçlularının" unutulmadığını ima etmeleri ise, reformistlerin ağızlarına bir parmak bal çalarak düzene yedekleme çabasıyla kaynaklanmaktadır.

Bütün bunlar, Ecevit'in "af" planının devrimci tutsakları teslim almanın manevraları olduğunu ve "kader mahkumları" tanımlaması ile sistemin yarattığı toplumsal suçları adli tutuklu ve hükümlülere ykarak, faşizmi aklamaya çalıştığını gösteriyor. Bu karşı-devrimci plan, her yönüyle deşifre edilerek, geniş halk yığınları içinde teşhir edilmeli ve faşizme karşı mücadeleden ayrı olarak düşünülmesi mümkün olmayan "devrimci tutsaklara özgürlük" şiarı öne çıkarılmalıdır. Bu önemli bir görevdir. Ve üzerinde ciddiyetle durmalıyız. Çünkü, bir dizi faşist manevra ve demagojinin dışında, şüphesiz düzen partilerinin 40 bin civarındaki adli tutuklu ve hükümlünün aile ve yakınlarının erkene alınan seçimlerde epey bir sayı oluşturan oyları üzerinde de hesapları vardır. Bu durum düzen partilerine ve yönlendirme gücü bilinen MGK medyasına geri kitleleri düzene yedeklemenin müthiş olanaklarını sunuyor. Faşizmin "af" sorununu devrimci harekete karşı kullanılabilir bir malzeme haline getirmesinin yaratacağı olumsuz durumun bilincinde olmalıyız. Ve en geniş kitleleri bu konuda uyarma görevini asla savsaklamamalıyız. Ayrıca Ecevit'in karşı-devrimci planı ile İHD'nin uzlaşmacı planı arasındaki farkı görmeyen sekte değerlendirmeye ve yaklaşımlardan özenle kaçınmalıyız. Onun için, radikal devrimci yapılanın konu ile ilgili olarak yürütecekleri ortak kampanyalar dışında, İHD'nin yürüttüğü çalışmalarada "devrimci tutsaklara özgürlük" şiarı eklenindeki eleştirilerimizi koruyarak katılmaktan sakınmamamız gerekiyor.

Neticede, karşı-devrimin bu planı nasıl bir biçim alırsa alsın, "Anayasa" ve sınıf mücadelesini yasaklayan TCK maddeleri eski ve yeni haliyle ne derse desin, İnfaz Kanunu hangi şekle sokulursa sokulsun, sınıf mücadelesinin hükmü geçerli olacaktır. O amansız ve acımasızca sürüyor/sürdürülecektir. Karşı-devrimci teröre karşı halkın adalet ve özgürlük arayışı, sınıf mücadelesinin biçimlendirici ateşinde daha sistemli bir hal alıyor ve mutlaka halklarımız kazanacaktır.

Biz biliyoruz ki, özgürlük ve adalet ancak ülke topraklarının karşı karşıya geleni sınıfların egemenliğinden ve faşizmden temizlenmesiyle mümkün olabilir ●

Neticede, karşı-devrimin bu planı nasıl bir biçim alırsa alsın, "Anayasa" ve sınıf mücadelesini yasaklayan TCK maddeleri eski ve yeni haliyle ne derse desin, İnfaz Kanunu hangi şekle sokulursa sokulsun, sınıf mücadelesinin hükmü geçerli olacaktır. O amansız ve acımasızca sürüyor/sürdürülecektir. Karşı-devrimci teröre karşı halkın adalet ve özgürlük arayışı, sınıf mücadelesinin biçimlendirici ateşinde daha sistemli bir hal alıyor ve mutlaka halklarımız kazanacaktır.

litikası, iflas noktasına doğru hızla yaklaşıyor. Gerilla mücadelesinin yoğunlaşarak yayılmasının önü alınmadığı gibi, şehirlerde giderek yükselen devrimci halk muhalefeti emperyalistlere "sosyal pailamalar olacak" uyarısı yaptıran ciddiyette bir potansiyel taşıyor. Sömürü ve zulmün olduğu yerde, sömürü ve zulme karşı devrimci başkaldırı ortaya çıkar. Devrimci başkaldırının ortaya çıkışı ise karşı-devrimci sınıfların saldırılarını ve tedbire yönelik diğer önlemlere dair politikalarını birlikte getirir. Ve bu karşı-devrimci saldırılar, silahlı devrim mücadelesinin hızla boyatılmasına yol açar. Günümüzde Türk devletinin yaşadığı tam da budur. Dolayısıyla, faşizmin "af" ve buna bağlı olarak getirmeye çalıştığı son düzenlemeleri bu yönüyle ele almak gerekiyor. Bütün bunlara ilaveten, son düzenlemeler AİHM'in DGM'leri yasal saymayan kararı ve AT'ye üye olma sev-dasından vazgeçmeyen Türk devletinin gelinen süreçte kamburunu bir parça düzeltme zorunluluğuyla da ilişkilidir. Kısacası, İHD projesini savunmanın id-

ne gelen zindanların son 2-3 yıllık mücadeleye pratiğine bakıldığında, bunun böyle olduğu açıktır.

Buca katliamı, Ümraniye katliamı, Diyarbakır katliamı ve devrimci tutsakları kimliklerinden arındırarak teslim alma politikalarına karşı geliştirilen bir dizi irili-ufaklı direnişten sonra, tabutluk dayatmalarına karşı geliştirilen Ölüm Orucu eyleminin dünya ölçeğinde yarattığı etki, zindanların faşizm için neyi ifade ettiğini net bir şekilde göstermektedir. Savaş ınatla sürdüren ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerinin kitlelerden yalıtılmasını amaçlayan "marjinalleştirme" politikalarına paralel olarak zindanlarda da devrimci tutsaklar yalnızlaştırılarak teslim alınması hedeflenmektedir. Ecevit'in "kader mahkumlarına af" ta ısrar ederek devrimci tutsakları ayrıştırmaya, TCK ve İnfaz Kanunu değişiklikleri ile on'ları kendi içinde ikinci bir ayrıştırmaya tabi tutmasının nedeni budur. Bu kademeli ayrıştırmalardan sonra, halen 60 bin hükümlü ve tutuklunun kapatıldığı 500 civarındaki esir kampında hücre sistemine

12 başeğmez yürek, ölümlerinin 2. yılında anıldılar

Halkın Günü/İstanbul: Faşist diktatörlüğün esir savaşçıları teslim alma politikasını boşa çıkartmak için önce SAG olarak başlatılan, ardından Ölüm Orucuna dönüştürülen ve 12 kız kardelenin şehit verilerle zafere mustulandığı şanlı direnişin 2. yılında şehitler çeşitli biçimlerde anıldılar.

Faşist devlet, yıllardan beridir emekçi halklar üzerinde estirdiği terör, zulüm, baskı, şiddet ve sömürü politikalarıyla toplumsal muhalefeti sindirmeye çalışıyor. Bu faşizan politikalar karşısında komünistler, devrimciler, demokratlar ve yurtseverler yürüttükleri sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle hiçbir kişisel çıkar gözetmeksiz dikildiler faşizmin karşısına. Devrim ile karşı-devrim arasındaki amansız savaşta yüzlerce yigit devrimci şehit düşerken, yine yüzlerce devrimci, komünist diktatörlük tarafından esir alınarak esir kamplarına konuldu.

İçinde bulunduğu ekonomik, siyasi bühranın ve sosyal-ulusal güçlerin artan kız vurularının etkisiyle tam anlamıyla bir çıkmaza giren diktatörlük, emekçi halklar üzerindeki baskıları her geçen gün yoğunlaştırarak kendini güçlü göstermeye çalışıyor. Faşizmin emekçi halklara uyguladığı baskıların en yoğununu ve şiddetlisi ise bilinç ve bedenlerinden başka silahları olmayan esir savaşçılara uyguluyor.

Faşist devletin yıllardan beridir esir kamplarında uygulamaya çalıştığı kişisizleştirme, itirafçılaştırma, teslim alma vb. politikalarıyla esir savaşçılara saldırmış, her saldırısında bilinçle şehitler pahasına örülen çelik iradeye çarparak, yerle bir olmuştur. Diktatörlük 1982'de saldırdı, yenildi; '84'de saldırdı, yenildi; '96'da saldırdı yine yenildi.

1996 yılında yükselen toplumsal muhalefeti sindirmek amacıyla dönemin Adalet Bakanı olan halk düşmanı, eli kanlı katil Mehmet Ağar tarafından esir savaşçıları teslim almak amacıyla 6, 8, 10 Mayıs genelgeleri yürürlüğe kondu. Bu genelgelerin yayınlanmasının ardından tüm esir kamplarında bulunan devrimci yapıların inisiyatifinde gelişen Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu kararıyla 20 Mayıs 1996 tarihinde Süresiz Açlık Grevi eylemi başlatıldı. SAG'ın başlatılması ile birlikte diktatörlüğün karalama ve eylemi pasifize etme çabaları da artarak sürerken; devrimci, demokrat, muhalif kesim yaptığı eylemlerle esir savaşçıların yalnız olmadıklarını gösteriyordu.

Faşist devletin tüm eylemlere karşı üç maymunu (görmedim, duymadım, bilmiyorum) oynaması ve eylemi bitirme çabalarına karşı eylem, 3 Temmuz 1996 tarihinde

SAG'ın 45. gününde, zafere mahkum edilmenin verdiği bilinç nitel bir sığrama yaratılarak Ölüm Orucu'na çevirildi. Tüm saldırı ve baskılara karşı ölümü küçültmek yerine bilinciyle, dünya ve Türkiye halklarının inançlarını devrimci iradeyle pekiştiren esir savaşçılar, Ölüm Orucunda ilk şehidi 63. günde Aygün Uğur'u güneşe yolculayarak verdiler. Artık zafer kaçınılmazdı. Ölüm, Aygün'ün ardından Altan'ca, Hüseyin'ce, Ali'ce, Müjdat'ca, Tahsin'ce, ilk kadın Ölüm Orucu şehidi Ayçe'ce, Yemliha'ca, Hicabi'ce, Osman'ca ve Hayati'ce yerle bir edilerek devrim tarihinin kızıl sayfalarına bir sayfa daha ekleniyordu.

Bilinç, direnç ve sabırlailmek ilmek örülen zaferde şehit düşen 12'ler zafere mahkum edilislerinin ikinci yıldönümünde çeşitli eylemliliklerle anıldılar.

engellendi.

TKP(ML) Ölüm Orucu şehidi Ali Ayata'nın mezarı başında toplanan kitle, tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından DHP, DMP, DETAK, Partizan ve Hedef imzalı ortak bir metin okundu. Okunan metinde, "Genel direnişle başlayan SAG taktikleriyle biçim alan ve ÖO taktik saldırısıyla zirveye çıkan kavganın, kazanılan zaferin mayası feda ruhu ve irade birliği olmuştur. Zaferin ilk ateş topu Umranıye zindanından geldi. Aygün Uğur yoldaş yüreğinin pimini çekerek, düşmanın sârhâna bir tokat gibi patlattı. Bir biri ardından patladı, pimi çekilmiş yürekler. Berdan Zafer, Hayati Zafer.

Zafer: devrimci irade, can feda ruhu, devrimci cüret ve birleşik devrimci mü-

18 TEMMUZ CUMARTESİ, SARIGAZI

Sarıgazi Camii Sokak'ta toplanan yaklaşık 200 kişilik kitle, "Ölümü Yenenlere Bin Selam" yazılı DHP, DMP, DETAK, Partizan ve Hedef imzalı pankart eşliğinde yürüyüşe geçti. Namık Kemal Caddesi güzergahı boyunca devam eden yürüyüşte 12'lerin fotoğrafları taşınarak, "Faşizmi dök-tüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın '96 direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Sloganların ardından "Gündoğdu hep uyandı" marşı söylendi. Kitenin önü yol ortasında jandarma tarafından kesildi. Kitenin etrafını çeviren jandarma, ardından takviye güç çağırarak mezarlığı ve mezarlığa giden yolu abluka altına aldı. Yaklaşık 1 saat karşılıklı bekleşmenin ardından Av. Muharrem Çöpür'ün gelmesi ile birlikte görüşmeler başladı. Görüşmelerin ardından kitlenin beşer kişilik gruplar halinde mezarlığa girişine izin verildi. Bu arada mezarlığa basının girişi

cadeyle kazanıldı" denildi.

Anma toplu halde "Çaw Bella" marşının okunmasının ardından saat 17:00'de sona erdi.

Anmanın ardından sokak aralarına azgınca dalan jandarma, 5 kişiyi tartaklayarak gözaltına aldı. Sarıgazi halkını sindirmek amacıyla sabaha kadar panzer ve jiplerin sirentleri çalınarak insanlara psikolojik baskı uygulandı.

22 TEMMUZ ÇARŞAMBA, KOCASINAN

TKB'li Süresiz Açlık Grevi şehidi Osman Akgün, mezarı başında anıldı. 22 Temmuz Çarşamba günü, şehitleri anma çerçevesinde Kocasinan Mezarlığı girişinde bir araya gelen DHP, DMP, DETAK, Hedef, Partizan temsilcilerinin de aralarında bulunduğu bir grup sloganlar eşliğinde Osman Akgün'ün mezarı başına geldi. Burada tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu esnasında, "Yaşasın devrimci dayanışma",

"Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı. Daha sonra şehit anaları birer açıklamada bulundular. Yapılan konuşmaların ardından kitle sessizce dağıldı. Anma sırasında mezarlığın ve çevresinin yoğun güvenlik önlemleri altında tutulduğu gözlemlendi.

26 TEMMUZ PAZAR, KARACAAHMET

MLKP Ölüm Orucu şehidi Hüseyin Demircioğlu ve ÖO şehitleri anısına Karacaahmet Mezarlığı'nda yapılan anmaya DHP, DHP, DETAK, Partizan ve Hedef katıldı. Saat 10:30'da mezarlığın girişinde toplanmaya başlayan kitleye gözdağı vermek isteyen ve yoğun bir şekilde mezarlığa yığılma yapan kolluk güçleri; platform pankartlarına el koydu. Tüm provakasyon girişimleri ne karşı kararlılığını sürdüren kitle karşısında kolluk güçlerinin geri çekilmesinin ardından, "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizmi dök-tüğü kanda boğacağız", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını atan kitle, Demircioğlu'nun mezarı başına geldi. Burada tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarda Ölüm Orucu'nda şehit düşen 12'lerin mücadeleleri anlatıldı. Grup Vardiya tarafından verilen dinletinin ardından kitle sloganlar atarak anmayı bitirdi.

GAZİ MAHALLESİ

Gazi Mahallesi Cemevi önünde DHP, DMP, DETAK, Partizan, Hedef'in ortak çağrısı ile bir araya gelen yaklaşık 1000 kişi, '96'da ölümü küçültmek yenen 12'leri andı.

Saat 20:00 sularında "Ölümü Yenenlere Bin Selam" yazılı DHP, DMP, DETAK, Partizan, Hedef imzalı ortak bir pankart açıldı. Anma tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu esnasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Faşizmi dök-tüğü kanda boğacağız", "Devrimciler ölmez, direniş sürüyor" vb. sloganlar atıldı. Anma etkinliği başladığı sırada 12 kız kardelenin resimlerinin bulunduğu PKK, MLKP imzalı Devrimci Birleşik Güçler Platformu pankartı açıldı. Pankartın açılması ile birlikte kitle hep bir ağızdan, "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın Devrimci Birleşik Güçler Platformu" sloganlarını haykardı. Ardından platform adına bir açıklama okundu. Açıklamada 12'lerin bıraktığı devrimci mirasa sahip çıkılarak, devrimci dayanışmanın doruğa çıkartılarak düşmanın karşısına dikilmesi gerektiği belirtildi. Bu arada inşaata TKP(ML) TIKKO, TKP/ML, TKEP/L ve MLKP pankartları asıldı.

Daha sonra Güzel Şahin adlı tutsak yakını bir ana konuşma yaptı. Güzel ana konuşmasında gündemdeki adli tutuklulara af konusunun devrimci tutsakları teslim almak amacıyla çıkarıldığını, sistemin hedefinin devrimciler olduğunu vurguladı. Güzel ananın konuşmasını ardından PKK ve MLKP insizah ortak bir açıklama yaptı.

Açıklamanın ardından Grup Munzur programına başladı. Grup Munzur'un sahneye çıkması ile birlikte "İbo, Haydar, Zulfikar namludur iktidar", "Kızıl Ordu TIKKO katillerin peşinde", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar" sloganları atıldı. Grup Munzur okuduğu "Tutuşturun Geceleri", "Sono", "İbrahim Yoldaş", "İbo, Haydar, Zulfikar", "Demiri de, Kömürü de" parçalarını seslendirerek kitlenin devrimci coşkusu doruğa çıkardı. Grup Munzur'un ardından Koma Rojhilat sahne aldı. Koma Rojhilat söylediği Kürtçe ezgilerle kitleyi coşturdu. Grupların ardından Ümraniye Esir Kampı'ndan TKP/L esir savaşçılarını gönderdikleri mesaj okundu. Anma kütlenin "Çaw Bella" adlı parçayı söylemesi ile saat 22:30 sularında sona erdi.

26 TEMMUZ PAZAR, KOCASINAN

Aynı gün Özgürlük için Mücadele Platformu tarafından Kocasinan Mezarlığı'nda Osman Akgün ve Yemliha Kaya'nın mezarları başlarında birer anma yapıldı. "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz", "SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür" vb. dövizler açan kitle, Osman Akgün'ün mezarı başında bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Yapılan konuşmalarda Osman Akgün'ün mücadele hayatı anlatılarak, en son yazdığı mektup okundu. Kitle daha sonra DHKP-C Ölüm Orucu şehidi Yemliha Kaya'nın mezarını ziyaret etti. Mezar başına karanfiller bırakan kitle, "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganını atarak dağıldı. Kitlenin dağılmasından ardından kolluk güçleri otobüsleri durdurarak, Aysel Sarıç, Mehmet Ceylan, Cemile Ceylan ve soyadları öğrenilemeyen İbrahim, Hasan, Mesut, Mahir, Önder, Okan ve Filiz adlı kişileri gözaltına alarak Terörle Mücadele Şubesi'ne götürdüler.

MÜJDAT YANAT VE TAHSİN YILMAZ MEZARLARI BAŞINDA ANILDILAR

Ölüm Orucu Direnişinde şehit düşen DHKP-C Ölüm Orucu şehidi Müjdat Yanat ve TIKB SAG şehidi Tahsin Yılmaz, 26 Temmuz Pazar günü DMP ve İzmir Devrimci Sosyalist Basın Platformu tarafından mezarları başında anıldılar.

"Ölüm Orucu ve SAG şehitleri ölümsüzdür" pankartının açıldığı anmalarda tüm ÖO ve SAG şehitlerinin resimleri taşındı. İlk anma Buca Mezarlığı'nda bulunan Müjdat Yanat'ın mezarı başında yapıldı. Anmaya tüm devrimci şehitlerinin anısına saygı duruşuyla başlandı. Ölüm Orucu ve SAG direnişini konu alan konuşma yapıldıktan sonra, Müjdat Yanat'ın hayatı ve mücadelesi anlatıldı. Müjdat Yanat'la birlikte ÖO ve SAG'da şehit düşen 6 devrimci

nin son mektupları okundu. Ardından şiirler okunarak devrimci marşlar söylendi. Son olarak Müjdat Yanat'ın mezarına 12 karanfil bırakılarak, Bornova Mezarlığı'ndaki Tahsin Yılmaz'ın mezarına gidilmek üzere yola çıkıldı.

Tahsin Yılmaz'ın mezarı başındaki anma da tüm devrimci şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından Tahsin Yılmaz'ın hayatı ve mücadelesi anlatıldı. Tahsin Yılmaz'la birlikte diğer 6 direnişçinin son mektupları okundu. Şiirler ve devrimci marşların ardından Tahsin Yılmaz'ın mezarına bırakılan 12 karanfille anma sona erdi.

Her iki anmada sık sık, "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın siper yoldaşlığı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Tahsin Yılmaz ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı.

KONAK MEYDANI

Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi şehitleri anısına İHD Cezaevi Komisyonu ve TAYD-DER, '96 ilk Ölüm Orucu şehidi Aygün Uğur'un 2. ölüm yıldönümüne denk gelen 21 Temmuz Salı günü Konak Meydanı'nda bir oturma eylemi düzenledi.

'82-'84 ÖO şehitlerinin ve '96 ÖO ve SAG şehitlerinin resimlerinin taşındığı eylemde; "Ne cezaevinde, ne gözaltında ölümlere izin vermeyeceğiz" yazılı pankart açıldı.

Devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan eylemde, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Tutsaklara kalkan eller kırılır" vb. sloganlar atıldı.

Eylemde, TAYD-DER YK üyesi Müzeyyen Palabıyık yaptığı açıklamada Buca ve Diyarbakır katliamlarına değinerek, '82-'84 ÖO ve '96 ÖO, SAG şehitlerinin isimlerini tek tek anarak, "Bizler Diyarbakır'ı unutmadık, '96 ÖO ve SAG'ı unutmadık. Buca'yı unutmadık, unutmayacağız... Ve cezaevlerinde ölümlere izin vermeyeceğiz" dedi.

Açıklamanın ardından 15 dakikalık otur-

ma eylemine geçildi. Eylem, gitar eşliğinde devrimci marşlar söylenerek sona erdi. Anma etkinlikleri çerçevesinde ölüm oruçlarında ve SAG direnişlerinde sergilenen mücadeleyi konu alan ve 27 Temmuz'a kadar açık kalan resim sergisi aynı gün İzmir İHD binasında açıldı.

ÜMRANIYE ESİR KAMPI

Ölüm Orucu şehitlerini anma ve zaferi kutlama etkinlikleri, Ölüm Orucu'nun başlangıç tarihi olan 3 Temmuz Cuma günü start aldı. İlk günlerde ailelere yönelik olarak görüş günlerinde kabinlerde yapılan etkinliklerde, Ölüm Orucu Direnişi'nin hangi koşullarda, neye karşı, nasıl bir çıkış olduğu ayrıntılarıyla anlatılırken, kazanılan zaferde ödenilen bedellere ve bu bedeller içerisinde önemli bir yer tutan şehitlere özel bir vurgu yapıldı. Türkülerin söylenip, halayların çekildiği etkinliklerde Ölüm Orucu'nda şehit düşenlerin yakınlarına anısal armağanlar sunuldu. Bu arada devrimci tutsaklarca ailelere hitaben yapılan konuşmalarda, devletin faşist niteliğine değinilirken, devrimci tutsaklara yönelik baskıların hiçbir zaman tümüyle kaldırılmayacağına, önümüzdeki süreçte de faşist saldırıların daha da azgın bir biçimde de-

olma onurunu taşıyan Aygün Uğur'un yanı sıra Ali Ayata, Hayati Can, TKP(ML)'li esir savaşçılarınca özel olarak anıldı. 21 Temmuz Salı günü gerçekleştirilen anmada, üzerine parti bayrağı örtülü Aygün'ün yatağı diğer devrimci örgütlerin de katılımıyla ziyaret edildi. Aygün'ün özel eşyalarının yatağının baş ucunda sergilendiği görülürken, burada yapılan konuşmalarda Aygün Uğur'un devrimci kişiliği, partiye, halka ve devrime bağlılığı üzerinde duruldu. Aynı gün yapılan etkinlikte sergilenen tiyatro oyunları, okunan şiirlerle, söylenen türkülerle, çekilen halaylarla anılan Aygün Uğur, Ali Ayata ve Hayati Can'la birlikte diğer Ölüm Orucu şehitlerinin mücadeleye bağlılıkları vurgulandı.

Ölüm Orucu Direnişi zaferini kutlama, Ölüm Orucu ve SAG şehitlerini anma etkinliklerine TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TDP, TKP-Leninist örgütlerinin katılımıyla yapılan ortak bir temsille son verildi. Ana miltada, 26 Temmuz Pazar günü saat 11:00'de başlayan ve yaklaşık sekiz saat süren anma ve kutlama etkinliğinde sergilenen tiyatro oyunları, okunan şiirlerle, söylenen türkülerle, çekilen halaylarla Ölüm Orucu Direnişi'nin görkemi yansıtılırken, bu zaferin mimarı olan şehitlerin unutulmaz direnişleri bilinçlere kazındı.

ADANA

Kürkçüler Esir Kampı'nda, 21 Temmuz Salı günü gerçekleştirilen anmaya TKP(ML), TKP/ML, DHKP-C, MLKP, PKK ve TIKB esir savaşçıları katıldı. Ailelerin görüşü esnasında yapılan kabin anmasında ÖO ve SAG şehitlerinin yaşamları anlatıldı. Daha sonra şiir ve marşlar okundu. Anma, "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" vb. sloganlar atılarak sona erdirildi.

KÖLN

Köln'de, 18 Temmuz Cumartesi günü TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TIKB, DHKP-C, TKP-L ve TDP'nin panelist ve 300'ü aşkın kişinin katıldığı bir panel gerçekleşti. Panelde, ÖO ve SAG direnişinin önemi, çıkarılması gereken dersler ve şehitlerin öğrettikleri konusunda görüşlerini ifade eden katılımcılar, dinleyicilerin sorularını yanıtlarak, DBGP'nin önemini ve birlikteliği ilerletme konusunu da işlediler.

ÖO ve SAG şehitlerini anmak amacıyla bir panel de 19 Temmuz Pazar günü Frankfurt'ta gerçekleştirildi. 200 dinleyicinin katıldığı panele, TKP(ML), Atılım Gazetesi, TDP, TKP/ML katıldı.

Aynı gün 300 kişinin dinleyici, TKP(ML)'nin panelist olarak katıldığı bir anma toplantısı da Stuttgart'ta gerçekleştirildi.

18 Temmuz Cumartesi günü ise Zürich'te ÖO ve SAG şehitlerini anmak amacıyla, 1000 kişinin katıldığı bir gece gerçekleştirildi. Gecede TKP(ML), MLKP, TIKB, TKP(ML), TKP-L temsilcileri birer konuşma yaparken, sanatçılar ve şairler türküler ve şiirleriyle geceye coşku kattılar.

Ölüm Orucu Direnişi'nin ilk şehidi ve Komünist Partisi'nin ilk Ölüm Orucu şehidi

Gerilla saldırıları karşısında diktatörlük çaresiz

Haber Merkezi: Her yıl yaptığı gibi 1998 yılı başında da sınır ötesinde ve içinde şaşaalı hareketler düzenleyen diktatörlük, gerilladan ard arda yediği darbelerle şaşaalı uğruyor. 1998 yılına girerken inkar ve inatla politikalarını en üst seviyeye çıkarıp gerillayı etkisizleştirme ve marjinalleştirme hayaline kapılan hakim sınıfların hevesleri, kelimelerin gerçek manasıyla kursağında kaldı. Büyük umutlar bağladığı koruculuk sisteminin çökmeye yüz tutması ve PDK ihanetinin çözülmeye başlamasıyla çaresiz kalarak panığa kapılan faşist diktatörlük, sürekli hale getirdiği koy ve orman yakına uygulamalarını yeniden tırmandırmaya başladı.

Bu yılın başında onlarca kez yaptığı gibi sınır ötesine tekrar giren diktatörlüğün kolluk kuvvetleri, faşist medyayı da yanlarına alarak gerillayı bitirdiğini ve kesin zaferi kazandığını ilan ediyordu. Ardından Şemdin Sakık ihanetini de yanına alarak kitlelere larşı yoğun psikolojik savaşa girişti. İçerden de muradına erişemediği "Murat" operasyonu ve sayısız hareket düzenleyerek "kof zaferini" ilan etti. Ardından da "Sakık dedi ki", kampanyasıyla demokrat, ileri kişi ve kurumlara saldırarak sözde zaferini pekiştirdiğini zannetti. Oysa çok geçmeden böyle olmadığ ortaya çıktı. Diktatörlüğün ve çanak yalayıcı kalemlerinin suratına çarpan gerçek, bir yandan yalanları tez buz ederken diğer yandan da, kitleleri silkeleyip ayağa kaldırdı. Kısaca, gerilla ihanet ve teslimiyete kılç sallamasını bildi.

T. Kürdistan'ında gerilla mücadelesi veren ulusal ve sınıfsal güçler Karadeniz, Toroslar, İç Anadolu vb. alanlara açılarak cepheyi daha yaygınlaştırıp atılım yaparken, Türk devletini de yaptıkları etkili vuruşlarla şaşaalı çeviriyorlar.

Bilhassa Mayıs ayında tırmanmaya başlayan gerilla eylemleri karşısında şaşaalı dönen hakim sınıflar ve sözcükleri, "Terör yeniden tırmandı", "Bitmek üzere olan gruplar son çırpışlarını yapıyorlar", "Karadeniz'e açılıp kendi ömürlerini uzatmaya çalışıyorlar" vb. demagogilerde yenilgilerini gizlemeye ve kitleleri uyutarak ömürlerini biraz daha uzatmaya çalışıyorlar.

14 Temmuz Salı gecesi Yüksekova'da askeri birliğe karşı yapılan saldırı bunun en tipik örneğidir. Batığını iddia ettiği bir güç Yüksekova'da önce askeri güce rağmen saldırı düzenliyor kayıp vermeden çekiliyor, 7 korucu, 2 asteğmen ve 8 er ölürken, 4 korucu 10 asker de safdışı bırakılıyordu. Faşist medya, "Hain saldırı", "Geceyarısı baskını" vb. başlıklarla manşetlerde verdiği haberde "terör yeniden tırmandı" vb. belirmelerle korkularını açığa vuruyordu. Oysa gerçek onların dediği gibi değildi; bütün inkar ve çarpıtmalara rağmen gerilla güçleri, her gün dörtbir yanda onlarca eylem düzenlemekteydi.

Günden güne tırmanarak hakim sınıflara ecel terleri döktüren eylemlerden birkaçı ise şöyle:

- Hakkari'nin Şemdinli ilçesi kırsal alanında süren hareket esnasında çıkan çatışmalar sonucu 4 korucu öldü.

- Van'ın Gevaş ilçesi Iriç (Kayalar) korucu köyü, gerillalarca 16 Temmuz Perşembe günü

basıldı. Çıkan çatışmada 6 korucu yaralanırken, Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde çıkan çatışmada da 3 korucu yaralandı.

- Dersim'in Ovacık ilçesi Güneykonak Köyünde çıkan çatışmada 4 asker yaralanırken, Ovacık karayolunda askeri konveya da gerillalar tarafından saldırı düzenlendi.

- Lice ve Hazro kirsalında 16 Temmuz'da çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 3 asker öldü 5 asker de yaralandı.

- Lice ve Genç kirsalında başlatılan hareket sürerken, 18 Temmuz Cumartesi günü yaşanan çatışmada 2 asker öldü. Arıcak'ta da mayına basan 1 asker öldü, 2 korucu da çatışma sırasında yaralandı.

- Mardin'in Mazıdağı ilçesinde devriyeye çıkan askeri araca saldırı düzenleyen gerillalar, Hıran Tatvan yolunun kesip araçlarda arama yaptılar. Mazıdağı'nda yaşanan çatışmalarda 1 gerilla şehit düştü.

- Bitlis'in Erzi ilçesinde korucu köyü gerillalarca basıldı. Gerillalar ayrıca baskın yaptıkları

Başkale ve Gevaş ilçelerinde ki korucu köylerini basan gerillalar çok miktarda malmemeye el koyarken, 1 korucuyu da öldürdüler.

22 Temmuz Çarşamba günü Mardin'in kırsal kesiminde yaşanan çatışmalarda 1gerilla şehit düşerken 2 özel tim ve 1 asker öldü, 1 özel tim ile 1 asker de yaralandı. Beytüşşebap'ta ise 1 helikopter isabet olunca zorunlu iniş yaptı.

20 Temmuz Pazartesi günü Bingölün-Genç kirsalında çıkan çatışmada 1 asker ölürken 4 asker de yaralandı. Yüksekova Esendere karayolu aynı tarihte gerillalarca denetim altına alınırken Yüksekova, Arıcak ve Gevaş'ta korucu köylerine gerillalarca baskın düzenlendi.

23 Temmuz Perşembe günü akşam saatlerinde, Malatya-Kayseri karayolunu Darende ilçesi yakınlarında kesen gerillalar kontrol yaptılar. Müdahale için giden araç gerillaların pususuna düşerken çıkan çatışmada 1 asker öldü, 7 asker ve 3 korucu da yaralandı. Aynı gün Batman'da Sason Jandarma taburu ve sübay lojmanlarına saldırı gerçekleştiren gerillalar, kayıp vermeden geri çekildiler.

ralanda. Aynı çatışmalarda 2 tank ve çok sayıda araç tahrip olurken bölgedeki karayolları defalarca gerillalar tarafından kontrol altına alındı. Irak Kürdistanı'nda konumlanan askeri birlikler de ağır kayıplar vermeye devam ediyorlar. Süren savaşta PDK verdiği ağır kayıplar sonucu çözülmeye başladı. Silah bırakıp YNK'nin kontrolündeki bölgelere yerleşen peşmergelerin sayısı hızla artıyor.

KORUCULUK ÇÖZÜLÜYOR

Hakim sınıfların sürdürdükleri haksız savaşta güvendiği kurumlardan biri olan koruculuk da çözülmeye başladı. Artan gerilla saldırıları, silah bırakmaların gerillalar tarafından afedileceğinin ilan edilmesi vb. nedenlerle korucu istifaları hızlandı. Mart ayından bu yana bilhassa Van ve Hakkari başta olmak üzere silah bırakmaların sayısı 2000'i geçen çok sayıda korucu da silahı bırakmaya hazırlanıyor.

Artan istifalar üzerine, yeniden koruculuk dayatmalarına hız veren diktatörlük, koruculuğu kabul etmeyenleri köylerini yakmakla tehdit ediyor. Diktatörlük bir yandan baskı ve zor yöntemleri kullanırken, bir yandan da koruculuğu cazip hale getirerek bu kurundan daha uzun süre yararlanmayı düşünüyor. İçişleri Bakanı Murat Başeskioglu yaptığı açıklamada, koruculara bazı haklar tanıyan yasa tasarısı üzerinde çalıştıklarını ilan etti. Operasyona çıkan koruculara ek ücret ödenmesi, yiyeceklerinin devlete karşılanması, beğendiği olanaklara ödül verilmesi, sağlık giderlerinin karşılanması ve hizmet bitiminde tazminat ödenmesi için yasa değişikliği üzerinde çalıştıklarını açıklayan Başeskioglu, böylece diktatörlüğün haksız savaşta bu önemli dayanağından kolay kolay vazgeçmek niyetinde olmadığını bir kez daha gösterdi.

ABLUKA VE AMBARGOLAR HIZ KAZANDI

Bölgede yaşanan çatışmalar üzerine, uygulanan ambargolar ve yasaklar sıklaştırılırken, bir yandan da ekinlerin ve ormanların ateşe verilerek yakılmasına yeniden başlandı.

Çatak ilçesi kırsal alanında 10 hektarlık ormanı yakan askerler, Diyarbakır'ın Kulp, Hazro ve Silvan ilçeleri arasındaki ormanlık alanları da ateşe verdiler. Ayrıca Sür'tin Kurtalan ilçesine bağlı köylerde, koruculuğu kabul etmeyen köylülere ait 3500 hektarlık ekinler yakıldı. Erzurum'da da tarlaların hasat edilmemesini yasaklayan askeri yetkililer, Sür'tin Pervari ilçesi kırsalına çıkmayı da yasakladılar. Kırsal alanda gezinenlerin iltihap edilmeden vurulacağına ilan eden askerler Pervari-Doganlı yolunu da trafiğe kapattılar. Ayrıca Silvan ilçesine bağlı Derika Muhare (Demirkent) Köyü'ne bağlı toplam 60 hanelik iki mezra, köylüler korucu olmadıkları için zorla boşaltıldı. Mazıdağı ilçesine bağlı 250 hanelik Meker Köyü'ne ablu ka altına alan askerlerin köylüleri "Ya korucu olun ya da göçün" diye tehdit ettikleri de açıklandı.

Öte yandan Hakkari ve Çukurca yöresi korucularının 1995'ten beri koruduğu Uzundere (Ertuğ) Taburu'nda nöbet tutmama kararı addadaları ve taburun bu yüzden boşaltıldığı açıklandı. Korucuları kalkan olarak kullanan askeri yetkililer bu yüzden Uzundere Taburu ve Değiran Karakolu'nu güvenli olmadığı için boşalttılar.

PKK saldırısı: 17 şehit

YENİKÖSE, Çarşamba - PKK, Hazro ve Lice'de askeri konvoylara saldırarak 17 asker ve 4 korucu öldürdü. Çıkan çatışmada 4 asker ölürken, 4 korucu 10 asker de safdışı bırakılıyordu. Faşist medya, "Hain saldırı", "Geceyarısı baskını" vb. başlıklarla manşetlerde verdiği haberde "terör yeniden tırmandı" vb. belirmelerle korkularını açığa vuruyordu. Oysa gerçek onların dediği gibi değildi; bütün inkar ve çarpıtmalara rağmen gerilla güçleri, her gün dörtbir yanda onlarca eylem düzenlemekteydi.

22 Temmuz Çarşamba günü Mardin'in kırsal kesiminde yaşanan çatışmalarda 1gerilla şehit düşerken 2 özel tim ve 1 asker öldü, 1 özel tim ile 1 asker de yaralandı. Beytüşşebap'ta ise 1 helikopter isabet olunca zorunlu iniş yaptı.

HAKKARİ'DE BASKIN

Hakkari'de baskın

PKK 2 asteğmen, 8 er 7 korucuyu öldürdü, 5 askeri de rehin aldı

Hain p

Son günlerde saldırılarını yapan timi pusuya düşür

Hakkari'de

Yükseko saldırı:

Van'ın Başkale ilçesinde 1 korucu köyünde çok sayıda silaha ve mühimmete el koydular.

- Dersim'in Ovacık ilçesinde karakollara erzak taşıyan askeri konvoy gerillaların saldırısına uğradı. Çıkan çatışmada 4 asker ölürken, Kirmitepe mevkiinde askeri aracı mayına çarpması sonucu 2 asker öldü. Dersim-Elağz ve Dersim-Ovacık karayollarını denetimi altına alan gerillalar yolculara propaganda yaparken, Hozat ilçesinde devriye görevi yapan 2 araç da gerilla saldırısı sonucu tahrip oldu.

- Bingöl'ün Yayladere ilçesi kırsalında konumlanan askerlerden gerillalarca yapılan baskın sonucu 11 Sabay 5'i öldü. Bingöl-Muş karayolunu 3. km'de kesen gerillalar, yolu uzun süre denetim altında tuttular.

- 19 Temmuz Pazar günü Cudi Dağı yöresinde konumlanan askeri birliklere saldırı düzenlendi. Çıkan çatışmada 3 asker ölürken, Van'tın

- Şemdinli'nin sınır bölgesinde gerillaların döşediği mayına çarpan araç tahrip olurken, 8 asker de öldü.

- Yüksekova kırsalında 23 Temmuz Perşembe günü çıkan çatışmada 5 asker ölürken 1 Cobra helikopter de isabet aldı. Aynı çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

SALDIRILAR I. KÜRDİSTAN'DA DA SÜRÜYOR

PKK gerillaları Irak Kürdistanı'nda da PDK ve askeri birliklere karşı saldırılarını tırmandırarak sürdürüyorlar.

Ertuğ, Batufe, Siyare, Bakuski, Dereluk, Anediy, Bamişmiş, Baramerni, Hacı Umran, Sidedan bölgelerinde yaşanan çatışmalarda PDK ağır kayıplar vermeye devam ediyor. Temmuz ayında yaşanan çatışmalarda onlarca PDK peşmergesi ölürken bir o kadar peşmerge de ya-

Hükümet emekçiyi değil; IMF'yi dinledi

Haber Merkezi: Uzun zamandır gündemi meşgul eden işçi ve kamu emekçilerine verilecek zamlar açıklandı. Hükümet kamu emekçilerinin yoğun tepkisine rağmen Uluslararası Para Fonu (IMF)'na verdiği sözü tutarak emekçilerin ücretlerine yapılacak zamu son derece düşük tutarak kının hizmetinde olduğunu da gösterdi.

Toplu sosyal barış, ekonomide reform, emekçiye sendika ve toplu sözleşme vaatleriyle işbaşına gelen Anasol-D hükümeti, çok geçmeden diğer hükümetler gibi gerçek yüzünü gösterdi. Sendikal haklar için 9 yıldır mücadele eden kamu emekçilerinin mücadelesine üst üste saldıran hükümet, fiili olarak meşru hale gelen sendikaları işlevsizleştirmeye çalıştı. Emekçilerin mücadelesi neticesinde geri adım atmak zorunda kalan hükümet, bu sinisi planından vazgeçmiş değil.

Ülkenin zenginliklerini emperyalizme ve işbirlikçilerine peşkeş çekmeye devam eden Anasol-D hükümetinin diğer hükümetlerden hiçbir farkının olmadığı bugün herkes tarafından çok net bir şekilde görülüyor. Uluslararası Para Fonu ile en son "Yakın İzleme Anlaşması" imzalayarak ülkeyi emperyalizme daha fazla bağımlı hale getirdi.

Bu nedenle sefalet içinde yaşayan milyonlarca işçi ve emekçinin ücretlerine yapılacak zam miktarı da ta başından itibaren belirlenmişti. Özelleştirme saldırılarıyla kamu mallarını yok pahasına eklen çıkaranlar ve işsizler ordusuna yeni yüzbinleri katanlar emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" politikasından bağımsız hareket etmiyorlar. Çünkü YDD dedikleri talan ve emekçilerin sefaletinden başka birşey değildir.

Hükümetin belirlediği bu komik zamu protesto etmek için 17 Temmuz Cuma günü Ankara'da Güven Park'a yürüyen kamu emekçileri hükümeti protesto ettiler. Güven Park'ta Kamu Emekçileri Sendikaları Konfe-

derasyonu (KESK) Ankara Şubeler Platformu tarafından yapılan basın açıklamasında hükümetin politikaları kınandı. Açıklamayı yapan Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazım Alkaya; enflasyonun sebebinin süren savaş ve rantçılık olduğunu söyledi.

"Çetelere kıyak emekçiye dayak, bu ab-luka dağıtılacak", "Emekçi memur hesap soruyor", "İnsanlar isyandayız" sloganlarının atıldığı açıklamaya DİSK Merkez Bölge Temsilcisi Tayfun Gurgün de katılarak bir konuşma yaptı. Gurgün'ün konuşma-

dı

21 Temmuz Salı günü de platform ve sendika pankartları açıp Zafer Çarşısı'na yürüyen kamu emekçileri, hükümeti sert bir dille uyardılar. Atatürk Bulvarı'nı bir süre trafiğe kapatan emekçiler, "Sharto gitti, sıra Ecevit ve Mesut'ta", "Baskı yasası ve sahte sendika yasasına hayır" vb. dövizleri açarak "Emekçi memur hesap soruyor", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu ab-luka dağıtılacak", "İşçi memur elele genel greve" vb. sloganları attılar.

si "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçi memur elele genel greve" sloganları ve alkışlarla karşılandı. Daha sonra emekçilerin Tüm Bel-Sen binasına yürümeleri polis tarafından engellendi.

Tüm Bel-Sen üyesi kamu emekçileri de Yeni Mahalle Belediye binası önünde bir protesto gösterisi düzenledi. Ankara Şube Başkanı Tekin Araç hükümet ortaklarının ve diğer partilerin samimiyetsiz davrandığını açıkladı.

Eylem anında yapılan açıklamada; hükümetin IMF'ye teslim olduğu ve IMF'nin yönettiği ülkelerin başına nelerin geldiği görüşlerine yer verildi.

Yine 23 Temmuz Perşembe günü İzmit Fethiye Caddesi'nde toplanan KESK üyesi memurlar, Cumhuriyet Parkı'na yürüdüler. Tüm Bel-Sen İzmit Şube Başkanı Bedriye Yıldızeli yaptığı açıklamada; "Hükümet IMF'ye tamamen teslim olmuştur. Bizler 9 yıldır alanlara çıkararak toplu sözleşme ve

sendika hakkı için haklıyoruz, bundan sonra da haklıymaya devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

Tüm Emekliler Sendikası İzmit Şube Başkanı Osman Nuri Şenol da; "Çalışanlara ve emeklilere yapılan zam son derece yetersizdir. Haklarımız gasp ediliyor" açıklamasında bulundu.

Aynı gün Ankara Numune Hastanesi'nde işbirlikçi sağlık çalışanları, zorla fazla mesai yaptırılan, mesai ücretlerini de ödemediklerini açıkladılar. Emekçiler, hastanelerde fazla personel çalıştığını açıklayan hükümet yetkililerini de yalanladılar.

Öte yandan Tüm Maliye-Sen İzmit, İstanbul ve Ankara Şubeleri 15 Temmuz Çarşamba günü alanlara çıkarak, "Maliye Hizmetler Sınıfı" uygulaması ile maliye çalışanları arasında yaratılmaya çalışılan ayrımcılığı protesto ettiler. Açıklamada uygulamanın emekçileri bölmeyi amaçladığı vurgulandı.

Hükümet ortakları arasında varılan anlaşmaya göre memurlara ilk üç ay için %20, son üç ay için %10 ücret artışı yapılacak. %25'lere denk gelen bu artışla sözde kamu emekçileri ihya edilecekti. Bu göstermelik zamlara güya karşı koyan ve %40'tan aşağı imza atmam, gerekirse hükümetten çekiliriz diyen, ancak %20'lik zama ikna olan Cindorak ve partisinin seçim yatırımı peşinde olduğu da birkez daha ispatlandı.

Yapılan artış IMF'nin öngördüğü miktarın üstünde değildir. Bu durum birkez daha göstermiştir ki devlet ve tüm hükümetleri emperyalizmin buyruğu altındadırlar. Yaptıkları ve yapmayı öngördükleri herşey emperyalist efendileri tarafından belirlenmektedir. Bu ülkede yaşayan işçi, emekçi ve ezilen milyonların gelecekları kendi ellerindedir. Bunu kavrayan işçi ve emekçilerin gücü emperyalistleri ve onların piyonlarını tarihin çöplüğüne göndermeye muktedirdir ●

KÖYTAŞ İŞÇİLERİ KARARLI

Halkın Günlüğü/İzmir: İşverenin dommak bilmez tutumu ve işçilerin kanını emerek karına kar katma mantığı çerçevesinde hak gaspları ve ücret ödememe faaliyetleri bu kez de, Nazilli'de, Köytaş Fabrikası'nda çalışan işçilere uygulandı.

Zamanında ödenmeyen ücretler, hak gaspları ve cezaevi gibi yönetilen Köytaş Fabrikası'nda işçiler, gasp edilen haklarını geri almak için seslerini yükselttiler. Bu çerçevede protesto için bir basın açıklaması düzenlendi. Yaklaşık 200 işçi, 17 Temmuz Cuma günü saat 17:30'da TEKSİF Sendikası'nda biraraya gelerek hem şube başkanı ile görüşmek hem de basın açıklaması yapmak istedi. Bu talep ilk önce Şube Başkanı Mehmet Gökoğlu tarafından kabul edilmedi. Gökoğlu, işçilerin ge-

lebileceğini fakat basını içeriye almayacağını söyledi. İşçiler ise basın içeri alınmadığı takdirde kendilerinin de sendikaya girmeyeceklerini ve sendika önünde basın açıklaması yapacaklarını söylediler. Tartışmaların sürdüğü sırada sendikaya gelen sivil polislerden biri olaya müdahale ederek işçi temsilcilerinin ve basının içeriye alınmamasını söyledi. İşçilerin kararlılığı karşısında sivil polisler de geri adım atarak, herkesin içeriye girmesi sağlandı.

Sendikada hazırladıkları basın metnini okuyan işçiler, toplu iş sözleşmesinden doğan haklarının gasp edildiğini, sendikanın ücretlerin ve ikramiyelerin geç ödenmesi karşısında pasif kaldığını belirttiler.

Köytaş işçileri, fabrikanın cezaevi mantığıyla yönetildiğini, içeride sürekli jandarmaya olduğunu, izine ayrılan arkadaşlarının izin parasını alabilmek için sürekli fabrikaya gelip gitmek zorunda kaldıklarını, fabrikanın çok iyi çalıştığını, günlük karının 28 milyar lira olduğunu, buna rağmen para yok denilerek işçi parasının verilmemesinin hak gaspından başka birşey olmadığını belirttiler.

Sendikanın pasif tutumundan da rahatsız olduklarını dile getiren işçiler, temsilcilerini seçmek istediklerini ancak sendika yönetiminin buna izin vermemeyerek, temsilcileri atama usulüyle belirlediğini aktardılar. Sendikal örgütlerine daha fazla sahip çıkacaklarını da ifade eden işçiler, artık baskılar ve hak gaspları karşısında sessiz kalmayacaklarını vurguladılar ●

AKASAN'DA İŞÇİ KIYIMI

Halkın Günlüğü/Adana: Adana Akasan Kağıtçılık'ta işçilerin sendikalaşması nedeniyle, devletin işçi ve emekçilere reva gördüğü politikaların bir parçası olarak başlatılan işçi kıyımı devam ediyor.

Selüloz İş-Sendikası'nın fabrikada örgütlenerek yetki almasının ardından sendika üyesi 10 işçiyi işten atan patron, 6 işçinin işine daha son verdi.

104 işçinin çalıştığı Akasan Kağıtçılık'ta işveren, sendikayı etkisiz hale getirmek ve işçileri daha fazla sömürmek için başvurduğu bu yöntemi daha önce de devreye sokarak sendika üyesi 16 işçiyi işten atarken, 12 işçinin de sendikadan istifa etmesini sağlamaştı ●

Özelleştirme = vatan hainliği

Haber Merkezi: Kocaeli'de bulunan SEKA fidanlığının Koç Ford ortaklığına bedelsiz olarak peşkeş çekilmesine karşı 18 Temmuz Cumartesi günü Kocaeli'de kitlesel bir yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Mitinge katılan işçi ve emekçiler ile çok sayıda sendika, parti ve kitle örgütü temsilcisi, fidanlığın ve SEKA'nın peşkeş çekilmesine izin veremeyeceklerini dile getirdiler.

Ülkenin geleceği ve emekçilerin daha iyi koşullarda yaşamaları için mücadele eden emekçilere "vatan haini" diyen Mesut Yılmaz gibilerinden hesap sorulması gerektiği belirtilen eylemde, "Bu gün SEKA, yarın tüm ülke" şeklinde slogan atan emekçiler, asıl vatan hainlerinin kimin olduğuna işaret ettiler. Bu çerçevede düzenlenen eylem ve etkinlikler 18 Temmuz Cumartesi günü başladı. TMMOB ve Kocaeli Çevre Platformu tarafından sabah saat 10:00'da fidanlığın önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada Kocaeli Çevre Platformu adına Yavuz Ulugün ve TMMOB adına Yavuz Önen konuşular. Önen, "Ne yapılmaması gerektiğini Bergama köylüsü bize göstermiştir. Biz de Kocaeli hal-

ıyla aynı yolda yürüyerek kazanacağız" dedi.

Daha sonra Kocaeli Yükseköğrenimliler Derneği'ne gidilerek saat 13:00'da bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıdan sonra miting katılmak üzere Baç Kavşağı'nda toplanıldı. Saat 14:00'dan itibaren kavşakta toplanan yaklaşık 1000 kişi, sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. "SEKA ve fidanlık halkındır" Kocaeli Çevre Platformu imzalı pankartın açıldığı yürüyüşte "Özelleştirme= vatan

hainliği", "SEKA halkındır sattırmayız", "Körfezden başka körfez yok", "Doğa katliamına hayır" yazılı dövizler taşıyan emekçiler, "Fidanlık halkındır satılamaz", "Bugün SEKA yarın tüm ülke", "Özelleştirmeye hayır" sloganlarını attılar. Anıt Park'a gelen kitleye hitaben Kocaeli Çevre Platformu adına Yavuz Ulugün bir konuşma yaptı. Ardından Selülöz-İş Genel Başkanı Davut Bozkan kürsüye geldi. Başbakan Mesut Yılmaz'ın fidanlığın peşkesine karşı çıkanları, dolayısıyla Kocaeli halkı-

nı, Yatağan işçilerini, Enerji, Petrol Ofisi ve Telekom işçilerini, Bergama köylülerini "vatan haini" ilan ettiğini hatırlatarak, "IMF'nin güdümünde olan hükümet ve onun başı olan Başbakan bu ülkeyi ABD'nin 51. eyaleti sanmış herhalde, vatan haini yakıştırmasını kendisine iade ediyoruz" dedi.

Bozkan'ın ardından Nazım Hikmet'in "Vatan haini" isimli şiiri okundu ve müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylarla protesto eylemi sona erdi.

ÖZELLEŞTİRMEMEYE KARŞI EYLEM KARARI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Tüm kaynakların emperyalizme peşkeş çekilmesine devlet, aralıksız devam ederken ülkemiz emekçilerine ise daha fazla açlık ve sefaleti reva görüyor. Özelleştirme adı altında yapılan bu talan ile enerjide özelleştirme uygulamaları da aralıksız sürerken, sektörde örgütlü işçi ve memur sendikaları ortak eylem kararı aldılar.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) Genel Müdürlüğü'ne gönderilen bir genelge ile Çukurova Elektrik Dağıtım A.Ş. ve Kepez Elektrik Dağıtım A.Ş.'nin yabancı şirketlere devrini öngören sözleşmeye göre, şirket çalışanlarının ya yeni şirkete geçmeleri ya da şirketten istifa etmeleri istendi.

Diğer özelleştirme uygulamaları gibi, emperyalizme peşkeş çekmenin bir halkası olan bu genelge üzerine, Enerji Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi ile Tes-İş İstanbul 1 No'lu Şubesi, 22 Temmuz Perşembe günü düzenledikleri ortak basın açıklamasıyla eylem kararı aldıklarını açıkladılar.

Sektörde örgütlü işçi ve memur sendikaları, ortak eylem kararı aldılar.

İki sendika adına açıklama yapan Enerji Yapı Yol-Sen İstanbul Şube sekreteri Mustafa Can, TEDAŞ'a ait işyerlerinin devrine ilişkin Anayasa Mahkemesi'ne

başvuruda bulunduklarını, bu başvurunun sonuçlanmasının gündemde olduğu bir süreçte, kuruma gönderilen genelgeyle çalışanların işten atılmak istendi-

ğini ya da yapılan dayatmalarla kurallara boyun eğdirilmeye çalışıldığını belirtti. Mustafa Can, ayrıca karar gününden itibaren Beyazıt, Bakırköy, Bayrampaşa, Çağlayan ve Avclar TEK işletmelerinde işyerlerini terk etmeme eylem kararını hayata geçireceklerini açıkladı.

Sermaye gruplarının halkın birikim ve vergileri ile oluşturulan KİT'leri gerçek sahiplerine sorma gereği bile duymadan sanki kendi şirketleriymiş gibi paylaştıklarını, oysa bu ülkenin gerçek sahiplerinin kendilerinin olduğunu da belirten Can, "O halde bu yağma ve talana dur demek zorundayız" dedi. Bu uygulamayı protesto etmek için 23 Temmuz Cuma günü TEK Beyazıt Bakım ve Onarım Müdürlüğü'nde 17:30-19:30 arası işyerini terk etmeme, 28 Temmuz Salı günü Bayrampaşa TEK'te işyerini 2 saat terk etmeme, 30 Temmuz Cuma günü Çağlayan TEK İşletme Müdürlüğü'nde 2 saat işyerini terk etmeme, 4 Ağustos Çarşamba günü Bakırköy TEK İşletme Müdürlüğü'nde 2 saat işyerini terk etmeme ve 17 Ağustos Salı günü sendika yönetim kurullarının belirleyeceği bir işyerinde tam gün iş bırakma, yine yabancı şirket yöneticilerinin işyerlerini sokulmaması kararları alındı.

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

Şehitlerimizden Öğrenelim

Ölüm Orucu şehitlerinin ve savaşçıların mesajlarını çıkartan çeşitli kitaplardan okuyarak inceledik. Her örgütten istisnasız her savaşçı, hem çizgilerine sonsuz güveni, kazanma azmini ve hemde siper yoldaşlığının önemini vurguluyorlardı. Örgütü devrimin aracı değil, birbiriyle rekabet zeminine oturtan grupçuluğuna karşı, "İktidar yoksa herşey hayal" diyorlardı... Bunun için halkı birleştirme sorumluluğunu derinden duyuyorlar ve gerçekleştirilmesinde siper yoldaşlığı bilinci ve pratiğinin önemine işaret ediyorlardı.

Ne hep birlik mücadele yok ve ne de hep mücadele birlik yok anlayışında değillerdi. İdeolojik mücadeleyi dışalamayan bir eylem birliği talimatıydılar. Nitekim, SAG mı, Ölüm Orucu mu? Konusunda eylem biçimini hem yoğun olarak tartışıyorlar ve hem de ortak noktalarda direniş siperlerini birlikte örebiliyorlardı. Ayrıklarının bilincindeydiler, bağımsız-ideolojik-siyasi duruşlarını net ortaya koyuyorlardı, aynı zamanda düşmana karşı devrimci eylem birliği içinde faşizmiyle sebep olduğunu görüyor ve cevap oluyordular.

Bugün ideolojik-siyasi ayrılıkları rekabet ve tahammülsüzlük vesilesi haline getirmeye devam ederlerse 12'ler, farklılıkları yok farzetmeyip tartışarak birlikte yürümeyi öğretiyorlar. Maoistlerin parti ve halk içerisinde "birlik-mücadele-birlik" perspektifinin öteden beri anlattığı da buydu. İktidar için zafere kilitlenenler iyi ve kötü, kudretli ve şüpheli, yaratıcı ve yıkıcı, kahredici ve yüceltici özellikleriyle halk deryasının önemini anlarlar. Halkın doğru temelde örgütlenmesi ve seferber edilmesinde, parti ve önderliğinde Halk Ordusu, Halkın Birliklik Cephesi stratejik silahlardır. Önemleri hiçbir şart altında yadsınmaz. Eylem birlikleri stratejik planın karşısı değil, güçlendiricisidir. Strateji onun yönlendiriciliğinde sürece bilinçli müdahaleyi ifade eden taktiklerle hayata geçirilir. Siyaseti teori gerçek rolünü oynayabilir mi? Halkın birleştirilmesinde eylem birliğinin katkısını görmezden gelemeziz.

Siper yoldaşlarının parolası zafere. Baştan sallantılı, ikircikli, karamsar duruş içinde olanlar ve hepimiz için bu, öğrenilmesi gereken önemli bir derstir. Gonzalo yoldaş, karşı devrim tarafından bedenen ele geçirilip, kapatıldığı kafeste şöyle haykırıyordu.

"Yakalanmam yürüyüşümüzde geçici bir büküntüdür, bir kazanacağız." "Tarih bizi zafere mahkum etmiştir.", "Düşman neki ölüm neki?" diyen Maoist şehitlerin ve "Zafere mahkum olanlar ölümü küçülterek yenerler" diye haykıran savaş siperlerimizin anlatığı da buydu. Diğer siper yoldaşlarının tutumu da saygıya değerdir. 12'ler, '72 siper yoldaşlarının yeniden dirilişiydi. Çayan'ların, Deniz'lerin, Kaypakaya'ların, Cemgil'lerin, devrimci dostlukla kucaklama ruhunun kücreyişiydi. Çizgileri ve bunu hayata geçirmeye çalışan örgütleri ayırdı. Bunun gereklerini yapıyorlardı da. Ama birbiriyle rekabete değil, devrime kilitlenmişlerdi.

Sahip oldukları çizgide ödümleri yoktu ancak devrimde dost olduklarının net bilincindeydiler. İktidar bilinçleri güçlü, hücum ruhları her an diri. 14 Temmuz PKK şehitleri de yaşamın ölümü yenmekten geçeceğini biliyorlardı. Ölüm Orucu şehitleri, İbrahim, Deniz, Mahir ve 14'lerin mesajlarını çok iyi kavradılar. Yakınmayı gömdüler. Çözümün motoru oldular. Yaratıkları gelenek, geleceğe uzanmanın manivelasıdır. Ve o manivela, dünyanın dört bir yanını komünizm hayaleti ile sarstı. Can-Altı-Uğur bilinci ve kişiliği taktik olarak güçlü düşmanın tüm teçhizatlarına tutsak alınmış bedenlerin kök söktüreceklerini gösterdi. Çünkü tutsak olan sadece bedenleriydi.

Oysa bilinç özgürdü. Çizgi doğruydı. Kazandıran bu bilinç ve çizgidir. Binbir dere-den su getirip, devrimci eylem birliğine yan çizenler ÖO şehitlerinden öğrenememişlerdir. Boş övgülerin hiçbir kaymali harbiyesi yoktur. Öğrenmek, dediklerini, yaptıklarını yapmaktır.

12'ler yaptıklarını övülmek için yapmadılar. Direniş, devrimciliğine doğal bir özelliği olarak gördüler. Direnişlerini hiçbir imtiyaz ve ayrıcalık vesilesi haline getirmediler. Bugün, "ben daha çok direndim, emek verdim" türlü anlayışları kendilerine özel bir pay çıkarma çabalarında da görüldüğü gibi; onlardan yeterince öğrenilememiştir. Daha çok direnen, emek verenin kendisini övmesine ihtiyaç yoktur. Başkasını küçümsemeye hakkı da. O'nun değeri zaten verilir, verilmesine de vermeyeni küçüktür. Böyle cücelikler, güzelliği örtemez, gerçeği ortadan kaldıramaz. Ancak direnişini kendince "zayıf" olanlar üzerinde sopa haline getirip, ayrıcalık talep edenlerde yüce değil, cücedirler! Emeye saygı göstermemek devrimcilik değildir. Ancak emektarlık pozlarıyla emek vermeyi doğal bir özellik değil, sermayeye dönüştürmek devrimcilik değildir. Sahte otorite gösterilerine gerek yoktur. Baskı ve korku yaratarak hizaya getirme temeline dayatılan otoriteler çürüktür, yıkılırlar. Doğru, bilimsel, halka hizmet temeline yükselen devrimci otorite, kendisini kabul ettirir. Cakaya gerek yok, gücünü gösterir. Dostlara, yanlışlarını söylerken dostça davranırlar. Zira, hangi sebeple olursa olsun dostlara düşmanca davranmak, düşmana benzetmek demektir. Hiçbir direniş böyle bir ideolojik benzetmeyi yıka-

maz.

Dün-bugün-yarınımıza olumlu ve olumsuzluklarıyla sahip çıkmada Maoistler bir tarih anlayışı ortaya koydular. İyi yanlarımızı ileletmek için yanlışlarımızdan öğrenmeyi bu tarih anlayışı kapsar. Ve yine bu tarih anlayışı, halklarımızın ve onun devrimci güçlerinin olumlu mirasını ileletirken, olumsuzluklarını da sahiplenir. 1984 öncesi Diyarbakır PKK-TKP(ML), 1984 Metris Dev Sol-TKB ve 1996 ÖO ve SAG savaşçıları gerçekte zindan direniş tarihinde kilometre taşı oldular. Bazı dostlarımız, "tarihi kendileriyle başlatma" gereksiz gayretleriyle bunları birbirleriyle vuruşturma çabası göstermektedirler. "Kaynak biziz" diye birbirlenmektedirler. Bu sadece grupçu bir kompleks ifade eder. "Tarih sınıf mücadeleleri tarihidir" deiken Marksistler, hiçbir zaman kendilerini alevi-çihan görmediler. Spartaküslerden bu yana ezilenlerin mirasına sahip çıkarak onu bilimsel sosyalizmle yeniden yarattılar. Ölüm Orucu sadece Türkiye ve T. Kürdistanı topraklarına mahsus değildir. İrlanda özgürlük savaşçıları yok sayamayız. Bu coğrafyada, direniş tarihine yeni sayfalar eklenmiştir. Bunun hakkı gururunu yaşarken, onun anlamını karartacak anlayışlardan da uzak duralım.

"Bizde bu yoldaşlık ve halk sevgisi varken" diyen Aygün Uğur da devrim için öncü ve halka güven konuşmaktadır. Hem tarihi yaratan kitlelerin rolü ve hem de bu yaratmada doğru temelde kitleleri harekete geçirmenin aracı öncünün önemini altı çizilmektedir. İktidarın birliği şarttır. Ne öncü tek başına devrim yapabilir, ne de halk öncüsüz devrime sağlam tarzda yürüyebilir! Ezilenler parti, parti emekçiler ile... Parti ve halka güven, gereğini yap, o zaman mucize gerçekleştirilebilir, mitoloji ve masallarda değil, kahramanlık her an konuşulabilir. Şehitlerimiz bunu öğrettiler. Yoldaşlık ve halk sevgisiyle doluydular, ONLAR kazanma perspektifiyle direndiler. Bedenlerini toprağa mücadele ve bilimleri halklarımızı armağan ettiler. Layık olalım ●

Haber Merkezi: Ceyhan Belediyesi ile Genel İş Ceyhan Şubesi arasında sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçsuz kalması üzerine, 530 işçinin 13 Temmuz 1998 tarihinde başlattığı grev sürüyor. Genel İş Ceyhan Şube Başkanı Seyit Akkuş, 24 yıl aradan sonra yapılan grevde işçilerin sendika ile bütünleştiğini ve taleplerinin kabul edilinceye kadar eyleme devam edeceklerini belirtti. Sendika olarak taleplerinin birinci altı ay için 75 milyon artı kıdem, ikinci altı ay için ise 100 milyon olduğunu da kaydeden Akkuş, "Belediye iki yıldır geriye dönük tkramiye ve sosyal haklarımızı ödemedi. Şu anda bir işçinin aldığı ücret 35 milyon lira. Enflasyonun yüzde yüzlere ulaştığı bir dönemde, bu ücretle geçimimizin ne kadar zor olduğunu biliyoruz" dedi.

İşveren, Ceyhan'da yaşanan depremi kullanarak belediye işçileri ile halk karşı karşıya getirmeye çalışırken, Ceyhan halkı belediyenin tavrını gördü. İşçiler, depremlerle mağdur duruma düşmesini diye çöpleri kireçlerken, Ceyhan halkı ise destek amaçlı çöplerinin ağını kapatıyor. Belediye'yi protesto için çöp poşetlerini belediyenin önüne bırakan halk, yönetimin tutumuna da bu vesile ile protesto etti.

CEYHAN BELEDİYESİ'NDE GREV

Öte yandan Ceyhan Belediye Başkanı Emin Civelek Ankara'dayken deprem baha nesile grevi kırmak için, katıldığı Ceyhan Televizyonu'ndaki bir programda niyetini işçileri tehdit ederek ortaya koydu. Konuşmasında "Ceyhan'a geldiğimde yasal ya da yasal olmayan yollarla her şartı kullanarak grev gidenlerin hesabını soracağım" dedi.

Greve katılan işçilerin Ceyhan'lı olmadığına dair belirlen Civelek, "Bunlar Ceyhan'ı sevmiyor. Geldiğinde hepsinin işine son vereceğim 30 işçiyi Kayseri'den getirip arabaları şantiyeden çıkartacağım" diyerek grev kırıcılığı ve işçiler ile halk arasında çelişki yaratmaya çalıştı. Genel İş Sendikası'na üye

530 işçinin tüm be olaylara rağmen direniş sürerken desteklerde arttı. Sarısakal işçilerinin toplu ziyaretlerinin ardından, Temel Cıvata işçileri de direnişçi işçileri ziyaret etti. Çeşitli sendika yöneticileri ve işyeri temsilcilerinden oluşan Ceyhan İşçi Platformu'nda bir toplantı yaparak belediye işçilerinin grevine verdiği desteği değerlendirdi. Toplantıda işçilerin grevini destekleyen bildirilerin dağıtılması, maddi destek kampanyası başlatılması ve grev yerine toplu ziyaretlerin sürdürülmesi kararlaştırıldı.

Öte yandan, başta Belediye Başkanı Civelek olmak üzere, grevi kırmaya dönük çabalar Grev-Bakanı İmren Aykut'un Ceyhan'a gelip işçileri tehdit etmesiyle devam etti. İmren Aykut'un işçilere "Bu grevi bir an önce bitirin, yoksa Bakanlar Kurulu kararıyla bitirmesini biz biliriz" demesi sert tepkilerine neden olurken işçiler haklarını alıncaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler.

Genel İş Ceyhan Şube Başkanı Seyit Akkuş ise; Belediye Başkanı Emin Civelek ve kaymakamın ilgisizliğini dile getirerek "Halk bize destek veriyor" diyerek, grevi Bakanlar Kurulu'na sevk etdiklerini ve sonucu beklediklerini açıkladı. ●

Esir kampları ölüm kokuyor

Haber Merkezi: 1996 Mayıs-Temmuz aylarında yapılan Ölüm Orucu'nda şehit düşen kız kardeşlerin anıldığı şu günlerde esir kamplarında baskılar ve hak gaspları artarak devam ediyor. Siyasi tutsakları yalnızlaştırma politikasından hiçbir dönem vazgeçmeyen diktatörlük, ağır bedeller ödenerek kazanılmış hakları bir bir gaspediyor. Esir kamplarının bir çoğunda hücreleri tamamlayan diktatörlük, uygun zemin yaratmak için peşpeşe provakasyonlar düzenliyor.

Baskı ve hak gasplarına karşı başlattıkları açlık grevini 27 Mayıs'tan beri süresiz dönüşümsüz çeviren **Sivas Esir Kampı**'ndaki PKK'li 120 bayan tutsağın ölüm sınırında oldukları açıklandı. Sorunu çözmek için Ankara ve İstanbul'dan Sivas'a giden ve aralarında avukatların da bulunduğu heyet esir kampına sokulmadı.

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün yayınladığı "sorun yaşanan cezaevlerine demokratik kitle örgütlerinin girmesini yasaklayan" genelgesine dayanan engelleme sonucu sadece bir avukat müvekkiliyle görüşebildi. Heyet hazırladığı raporda açlık grevinin ölüm sınırında olduğu ve sorunun bir an önce çözülmesi gerektiğini açıkladı.

30 Mayıs'tan beri **Elazığ Esir Kampı**'nda şartların iyileştirilmesi ve sevk taleplerinin yerine getirilmesi için başlatılan açlık grevini sona erdirmek ve ölümlere engel olmak için girişimlerde bulunan tutsak yakınları, Ankara'da siyasi parti ve Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne başvurular. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü, tutsakların ölüm sınırına gelmesi üzerine başka yerlere nakledilme isteklerini kabul etti. Bunun üzerine açlık grevi 27 Temmuz Pazartesi günü

sona erdirildi.

22 Haziran'dan beri, **Erzurum Esir Kampı**'nda da açlık grevi devam ediyor. Sorunları çözümlemeyen idare, provakasyon yaratıp tutsaklara saldırıyor. 24 Temmuz Cuma günü mahkemeye çıkarılan PKK'li 3 bayan tutsak, askerlerin saldırısına uğradı. Yapılan açıklamada ağır yaralanan tutsakların tedavilerinin de yapılmadığı bildirildi.

Trabzon Esir Kampı'nda hücrelerin yapı-

dılara karşı duyarlılık çağrısında bulundular.

Diyarbakır'dan **İskenderun**'a sürgün edilen bir tutsağın 10 Temmuz'dan beri hücrede tutulduğunu açıklayan tutsaklar, hücrede tutulan arkadaşlarına yoğun işkence yapıldığını belirttiler.

Nazilli Esir Kampı'nda PKK davasından tutuklu **Faik Diyar**'ın başka bir yere sevk talebiyle 3 Temmuz'da başlatıldığı açlık grevi devam ediyor.

rişini yasaklayan Adalet Bakanlığı yeni gaspların peşinde. Esir kamplarında anneler yasaklandı. 1996 Ölüm Orucu şehitlerini yasağa rağmen anan tutsaklara saldırı provası yapan diktatörlük, yeni katliamlara hazırlanıyor.

24 Temmuz Cuma günü **Ümraniye Esir Kampı**, çevik kuvvet, jandarma, sivil-resmi polis ve timlerden oluşan yüzlerce kolluk kuvveti tarafından abluka altına alındı.

26 Temmuz Pazar günü ise **Gebze Esir Kampı**'nda annayı engellemeye çalışan idarenin tavrından dolayı gerginlik yaşandı. Esir kampında ziyaretçiler içeri alınmazken asker ve polisler içeri alınıp ambulans ve itfaiye hazır bekletildi. Tutsaklar katliam provasına rağmen bir koğuşa birleşerek annayı bitirdiler. Ailelerin, avukatların ve basının olay yerine gitmesi üzerine yapılan görüşmeler sonucunda müdahale engellendi.

Tutsakların kişiliğisizleştirilmesi ve sindirilmesi için haklarını gaspeden, provakasyon tertipleyen diktatörlük, açlık grevi ve benzer sorunların yaşandığı esir kamplarını DKÖ'lere kapatarak tutsakları yalnızlaştırmaya çalışıyor.

Diktatörlüğün gündemini son süreçte meşgul eden ve faşist Ecevit'in gündeme getirdiği af tartışmaları da devam ederken; DKÖ, siyasi parti, sendika ve çeşitli kurumlar affın genel ve ayrımsız olmasını, Devrimci Tutsaklarla Yardımlaşma ve Özgürük Platformu da af tartışmalarının altında siyasi tutsakları hücrelere atma planının yattığını açıkladı.

Bayrampaşa Esir Kampı'nda bulunan siyasi tutsaklar tarafından yapılan açıklamada ise devam eden açlık grevlerine destek olmak amacıyla 27 Temmuz Pazartesi gününden itibaren 1 hafta sayım vermeme kararı alındığı belirtildi.

mina hız verildiği ve idarenin saldırganca davranıp provakasyon yarattığı açıklandı. **Aydın Esir Kampı**'nda aramalar sırasında eşyaların tahrip edildiğini ve yemeklerin yenmeyecek derecede bozuk olduğunu, saların da akmadığını söyleyen tutsaklar, idarenin baskılarını tırmadığını açıkladılar.

Ankara Kapalı Esir Kampı'na sevk edilen bir tutsağın askerler tarafından dövülmesi üzerine siyasi tutsaklar direniş başlattılar. 16 Temmuz günü sayım vermeyen tutsaklar, sal-

Antep Özel Tip Esir Kampı'nda PKK tutsağı **Mürşit Aslan** tedavi edilmiyor. Tutsaklar **Mürşit Aslan**'ın felçli olduğu ve ölümcül hastalığa yakalandığı halde tahliye edilmeyip ölüme terkedildiğini açıkladılar. Ayrıca **Kürkçüler Esir Kampı**'ndan **Antep Özel Tip ve E Tipi Esir Kampı**'na sevk edilen ve bu sırada gardiyanların saldırısına uğrayan tutsaklar da tedavi edilmiyor.

Sorun yaşanan esir kamplarına DKÖ'lerin gi-

ÜNİVERSİTELİLERE GÖZALTINDA İŞKENCE

Halkın Günlüğü/İzmir: Devletin, muhalif kesimlere uyguladığı topyekün saldırıların bir parçası olarak öğrencilere yönelik yaşama geçirilen faşizan eylemler, artarak devam etmektedir. Yurdun değişik bölgelerinde üniversiteli gençliğe yönelik idare, polis ve sivil faşist örgeninde saldırılar artarken, bir çok öğrenci ya yaşamını yitirdi ya okuldan atıldı ya da işkencelere maruz bırakılarak cezaevlerine tıkıldı.

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi **A. Serkan Eroğlu**, bu saldırıların bir parçası olarak polisler tarafından öldürülmüş ve İletişim Fakültesi kantinine asılmıştı. İzmir polisi bu katletme olayını üzerinden atmak için Serkan Eroğlu'nun arkadaşlarını Devrimci Sosyalist İşçi Hareketi'ne (DSİH) üye oldukları ve yardım yataklık ettikleri iddiasıyla 3 Haziran 1998 tarihinde gözaltına aldı. Keyfi gerekçelerle tutuklanan **Deniz Çan-**

nak, **Cihan Taşkın** ve **Deniz Avcıoğlu** ile tutuksuz yargılanan **Taylan Akdağ**, **Ali Ülken**, **Volkan Yerlikaya**, **Deniz Karataş**, **Zeynep Özen**, **Serdar Uğurlu**, **Ebru Bak**, **Özgür Keskin** ve **Nihat Erdoğan**'ın yargılanmalarına 15 Temmuz Çarşamba günü İzmir DGM'de başlandı.

Bergama Cezaevi'nden getirilen tutuklu öğrenciler ile **Ebru Bak**, **Özgür Keskin** ve **Nihat Erdoğan**'ın dışındakilerin katıldığı duruşmada, tutuklular savunmalarını yaptılar. Gözaltında kaldıkları süre içerisinde yoğun işkenceye maruz kaldıklarını belirten öğrenciler, işkence zoru ile kendilerine tutanak imzalatıldığını belirttiler ve tahliyelerini istedikler. Bu işkenceler sonucunda kulak zarı patlayan **Deniz Avcıoğlu** adlı öğrenci, cezaevi doktoru tarafından kendisine verilen raporu mahkemeye verdi.

Tutuksuz yargılananlar ise iddianamenin kendilerine geç tebliğ edildiğini belirterek

ek süre istediler. Ek süre istemi mahkeme heyeti tarafından kabul edilirken duruşma, ifadelerin tamamlanması amacıyla 15 Ağustos 1998 tarihine ertelendi.

Öğrenci avukatlarından **Suat Çetinkaya**, **Ercan Demir**, **Zeynep Sedef Özdoğan** ve **Elif Nihan Başakçioğlu** ise davanın hukuki olmadığını belirttiler. Yargılananların Ege Üniversitesi tuvaletinde asılı olarak bulunan **A. Serkan Eroğlu**'nun arkadaşları olduğuna dikkat çeken avukatlar, bu şekilde Serkan cinayetinin çarpıtılmak istendiğini belirttiler.

Düzenin adalet sistemi, işkencecileri birer birer aklarken, işkenceciler buradan aldıkları cesaret ile devrimci, yurtsever, komünist aydın, sanatçı, öğrenci ve emekçi halklar üzerinde insanlık dışı uygulamalarını daha da yoğunlaştırmaktalar.

PROLETER HALKIN BİRLİĞİ OKURLARI NA GÖZALTI

İzmir TMS ekipleri, Proleter Halkın Birliği Gazetesi muhabiri **Ali Can Kaya**, **Mahmut Özbaş**, **Ali Tepe**, **Hasan Demir**, **Muzaffer Kaya**, **Kekil Yazar**, **Dilşah Acan**, **Binali Yazar**, **Kekil Demirel**, **Zeynel Parmaksız** ve ismini öğrenemediğimiz 3 kişi ile birlikte toplam 13 kişiyi Komünist Parti İnşa Örgütü'ne mensup oldukları gerekçesiyle 18 Temmuz Cumartesi günü gözaltına aldılar.

Uzun süre gözaltıları kabul etmeyen TMS, ailelerin, Uluslararası Af Örgütü'nün başvurusu ve baskısı sonucu gözaltındakileri kabul etmek zorunda kaldı.

Gözaltılarla ilgili Av. **Suat Çetinkaya** ve ailelerinin yaptığı açıklamada, gözaltılar için ek süre alındığı ve gözaltına alınanların çok yoğun işkencelere tabi tutulduğu birkaç kişinin sağlık durumunun çok kötü olduğu belirtti.

Gözaltına alınanlar, 23 Temmuz Perşembe günü DGM'ye çıkarılarak tutuklandılar.

ÖNCÜ BAKIŞ

ŞERİF UĞUR

Siper Yoldaşlığından Zafere

Sınıf mücadelesinin en önemli alanlarından biri zindan cephesidir. Daha-
sı, önemli tarihsel süreçlerde zindan
cephesi, sınıf mücadelesini doğrudan
omuzlamış ve önderlik misyonunu oy-
namıştır. Bu sahada ortaya çıkan ve ör-
gütlenen sınıf mücadelesinin tarihsel an-
lamını ve önemini yalnızca devrimci ha-
reket değil, düşman da iyi kavramıştır.

Düşman, bu alanı hiç boş bırakmayarak
ardı arkası kesilmeyen sindirme, teslim
alma, baskı, işkence ve katliam politika-
sını çeşitli metodlarla uygulaya gelmiştir.

İhanetle direnişin içiçe, koyun koyuna
yaşadığı bir toplumsal gerçekliğe sahi-
biz. Zıtların birliği ve mücadelesine en
çok tanık olduğumuz alanlardan birisi
esir kamplarıdır. Sınıf mücadelesinin en
keskin, çetin ve kanlı olan cephesidir
zindan cephesi.

Bilinç ve iradenin ateşten sinanarak bil-
lulaşığı, modern silahların hüküm geçi-
remediği, ısrarın ve kararlılığın mimarisidir
zindan cephesi. Bilincin insanın ru-
hani dünyasını ayaklandırdığı, musalla
taşına yatırılmış sabrın iradeyi çelikleştirdiği,
her türlü zulüm ve baskının yenilgi-
ye uğratıldığı ve inancın duvarları eritip
enternasyonelleştirdiği öğrenme, sına-
ma, değiştirme ve kazanma okuludur
zindan cephesi. Bilim atolyesidir.

Düşmanın en çok zorlandığı, çaresizleştiği,
rezil rüsva olduğu alanlardan birisi
esir kamplarıdır. Bu alanda öyle güçlü
direniş tohumları ekilmiştir ki, öksesi bile
yanardağ patlamasının büyüklüğünde-
dir. Ser verip, sır vermeyenlerin bedenle-
rini isyan ateşi yapanların diyandır, ko-
nağıdır.

Otreden beri düşman, iki alan üzerinde
oldukça yoğunlaşmıştır. Biri dağ, diğeri
de zindan cephesidir. İki alanda karşı
sınıfların açıkça dövüştükleri, kozlarını
paylaştıkları mecradır. Farklı nitelikte,
farklı metodlarla. Düşman, "topyekün
imha" hareketiyle gerilla savaşını yok et-
meye çalışırken, zindan cephesinde fizi-

ki imha ile birlikte ağırlıklı olarak beyin
ve yüreği imha etmeye çalışmıştır. Yürüt-
tüğü psikolojik savaşlarda teslimiyeti da-
yatmıştır. Yani bireyi insanlıktan çıkar-
ma, içini boşaltma, bir gölge durumuna
düşürmeye çalışmıştır.

Düşmanın genel politikası "imhadır". Bu
imha politikasını, alanların özgül farklılıklarına
ve sınıf mücadelesinin gelişme
düzeyine uygun biçimde uyarlamak iste-
miştir. Denilebilir ki, düşman gerek gerilla
mücadelesini bastırmak, gerekse
zindan cephesini teslim almak için in-
sanlık dışı her türlü metodları uygulama-
mıştır. Yine rahatlıkla denilebilir ki, düş-
man her iki cephede de ağır darbeler ve
yenilgiler almıştır. Bu sahalarda yürütülen
sınıf mücadelesinde kazanılan zaferler,
daha büyük zaferlerin habercisi ol-
muştur. Bedenini ölüme yatırıarak, ölü-
mü yaşamın en anlamlı zafetine dönü-
ştüren Ölüm Orucu şehitlerinin, eylemleri-
yle verdikleri mesaj oldukça anlamlı ve
tarihseldir. "Birleşemez"lerin reddi ve na-
sıl birleşildiğine en anlamlı cevap oldu-
ğu iyi bilince çıkarılması gerekiyor. Zira
bilinir ki, Türkiye devrimci hareketine bi-
çilen şey "Bunlar asla bir araya gelemez
ve birleşemezler" düşüncesidir. Bu yönlü
bolca rivayetlerde türetilmiştir.

Ancak unutulmuş-unutulan bir şey var-
ki, o da Türkiye devrimci hareketinin
olumsuzluklarından öğrenerek geliştiği,
sınıf mücadelesinin tecrübe ve deneyim-
leriyle daha da olgunlaştığı ve düşmana
yöneltilmiş mücadelenin yalnız devrimci
örgütleri değil, kitleleri de birleştirdiği-
dir.

Birlikte mücadele etmenin en parlak dö-
nemi ve zaferi '96 yılı olmuştur. Düş-
mana karşı birleşmenin en güzel örneği
sergilenmiştir. Yaşanan gerçekte çok
zorlu ve yaman bir savaştı. Bilinç ve irade-
nin zifiri karanlığı parçalayıp evren-
selleştirdiği bu amansız savaşta, onursuz-
luk ve teslimiyet yenilgiye, insanlık onu-
ru ve yaşamı zafere ulaştı.

Ölüm Orucuna nasıl gelindi? Niteliği
nedir? Kurtarılmak ve yaşatılmak istenen
nedir? Bu savaşın kapsamlı ve doğru
analizinin yapılması gerekir. Siyasi, ide-
olojik ve örgütsel yönlendirmenin doğ-
rultusunda bedenleri savaş mevzisi ya-
parak, halka dayatılan kölelik ve teslimi-
yete, insanlığın özgürleşmesinin önün-
de engel oluşturan ve bütün hücreleriyle
irin kokan sistemin halklar üzerindeki ki-
yım ve zulmüne son verilmesi için ölü-
müş yaşam barikatıdır Ölüm Orucu. Bu
müthiş ve amansız savaştan çıkarılması
gereken tarihi dersler ışığında, hem ka-
zanımları korumak hem de yaratılan de-
ğerlere sahip çıkarak daha büyük zafer-
lerin yaratılmasına yöneltilmiş "siper yol-
daşlığı"ni güçlendirerek devrimin zaferle
taçlandırılmasına götürmek, Ölüm Orucu
şehitlerimizin verdiği mesajdır.

Koşulları içinde örülen direniş ve sava-
şın giderek büyüyüp üst mücadeleye dö-
nüştüğü, kontra devletin dayattığı ölüme
ve bitirmeye karşı yaşamın ifade edildiği
ve ölümün büyük yaşam gücüne, in-
sanlığın özgürleştirilmesine dönüştürül-
düğü o büyük zaferin şu veya bu şekilde
karalanmasına kimsenin gücü yetmeye-
cektir.

Düşmanın "topyekün imha" savaşını per-
vasızca sürdürdüğü, gerilla savaşının şe-
hirlerdeki devrimci mücadele ile birleş-
mesini engellemek için bu alanları abluka
altına alarak kitlelî imhaya yöneldiği,
kontraların her gün cinayet işlediği
ve "terör cezaevinden yönetiliyor" deni-
lerek saldırı için 6.8.10 Mayıs 1996 ge-
nelgeleri ile start verdiği koşullarda; ya-
pılacak şey "topyekün direnişle" cevap
vermekti. Ve en doğru siyasi tutumda ta-
kınıldı.

"Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu"nun
önderliğinde 26 Mayıs tarihinde başlatılan
süresiz iki aylık grevi, süreç içinde
Ölüm Orucuna dönüştürülerek, faşizmin
saldırılarına karşı aktif savunmaya geçil-
di.

Silahsız-savunmasız yüzlerce özgürlük
tutsağı, bedenlerini savaş mevzisi yapı-
rak sadece ve sadece bilinç ve iradele-
riyle savaştılar. Savaş her zaman ağır be-
dellerini ödenmesini ister. İnsanlığın
onuru ve kurtuluşu için bedel ödenmeye
de karar verilmiştir.

Savaşın ateşi "siper yoldaşlığını" güçlen-
dirdi. Komünist ve devrimci örgütleri ke-
netlendirdi. En güçlü devrimci dayanış-
ma örneği sergilendi. Gerilla savaşından
şehirlerdeki mücadeleye ve oradan da
zindan cephesine içine alan "topyekün
direniş" mücadelesi yükseltildi.

Uluslararası komuoyu ile birleşen Ölüm
Orucu direnişi, 12 şehidini vererek zafe-
re ulaştı. Kaybeden düşman oldu. Dev-
rimci kitleler bu savaştan zaferle çıktılar.
Tarih bir kez daha, ölümün nasıl yaşama
ve zafere dönüşüğüne tanıklık etti. Siper
yoldaşlığını zafere götüren Ölüm Orucu
şehitlerimizden **Aygün UĞUR**, **Altan
Berdan KERİMGİLLER**, **İlginç ÖZKES-
KİN**, **Ali AYATA**, **Hüseyin DEMİRCİOĞ-
LU**, **Müjdat YANAT**, **Tahsin YILMAZ**,
Ayçe İdil ERKMEN, **Hicabi KÜÇÜK**,
Yemliya KAYA, **Osman AKGÜN** ve **Ha-
yati CAN** yoldaşları bir kez daha anıyo-
ruz ●

DBGP HAMBURG VE BALKANLAR KOMİTELERİ KURULDU

Halkın Günlüğü/Hamburg-Atina: Hakim
sınıfların emekçi halklara ve ezilen bağımlı
Kürt ulusuna karşı her alanda başlatmış ol-
duğu topyekün saldırıyı birlikte püskürt-
mek, topyekün direniş ve mücadeleyi ör-
gütlemek amacıyla kurulan ve kuruluşunu 4
Haziran 1998 tarihinde yayınladığı bir bil-
dirgeyle ilan eden **Devrimci Birleşik Güç-
ler Platformu**; bileşenlerinin bulunduğu
alanlarda özgül şartlara uygun olarak alan
komitelerini oluşturarak yaygınlaşıyor.

İlan edildiği tarihten itibaren her alanda
tartışılan, devrimci ve demokrat kam-
pı tarafından desteklenen ve sevinçle
karşılanan DBGP, karşı-devrimci güçler tara-
findan da yakından takip edilirken, birlikteli-
ğin vermiş olduğu korkuyla çeşitli saldırı-
lar yapılarak tedbirler de hemen alınmaya
başlandı. Son günlerde burjuva medyasının
devlet kaynaklı bilgilerle tam sayfa olarak
Karadeniz Bölgesi'nden bahsetmesi DBGP-

nin devleti nasıl paniklendirdiğini gösteri-
yor.

Geçmiş süreçlerde oluşturulan birliktelikler-
den farklı bir oluşum olduğuna; gerek ilan
edilmeden önce, gerekse ilan edildiği andan
itibaren gerçekleşirdiği eylem, etkinlik vb.
faaliyetlerle gösteren DBGP, faaliyetlerine
Ölüm Orucu şehitlerini anma çerçevesinde
gerçekleştirdiği eylemliliklerle devam eder-
ken kurulan Hamburg ve Balkanlar komite-
leri, yayınladıkları bildirgelerle kuruluşları-
nı ilan ettiler.

TKP(ML), **PKK**, **MLKP**, **DHP**, **TDP**, **TKP/ML**
tarafından oluşturulan DBGP Hamburg Ko-
mitesi yayınladığı bildirgede, Türkiye ve Kür-
distan coğrafyasında devrim ile karşı dev-
rim arasındaki mücadelenin bütün acımasız-
lığıyla devam ettiği, sosyal ve ulusal kurtu-
luş mücadelesinin, ivme kazandığı, demok-
ratik halk muhalefatinin yükselmeye başla-
dığı her dönemde hakim sınıfların, araların-

daki kıldık çatışmalarını bir tarafa bırakarak,
yükselen devrim mücadelesini boğmak için
MGK önderliğinde emekçi halklarımıza ve
öncülerine karşı topyekün imha savaşında
birleştikleri vurgulandı. Devletin bu saldırı-
larına karşı yapılması gerekenleri, "İşte böy-
le bir süreçte, faşist TC devletinin tüm ku-
rum ve kuruluşlarıyla halklarımıza karşı
sürdüğü topyekün imha savaşına karşı
topyekün direniş ortelenemez bir görevdir.
Bu görev öncelikle bu coğrafyada devrim-
ci mücadele yürüten parti ve örgütlerin ol-
makla birlikte, kendisine insanlık, demok-
rasiyi diyen herkesin görevidir. Tam da bu
noktada haklı olarak gururla belirtmeliyiz
ki, 8 devrimci parti ve örgütün halklarımızın
devrim mücadelesini ilerletme pers-
pektifi ve eylem birliği çerçevesinde oluş-
turdıkları, **Devrimci Birleşik Güçler
Platformu** bu görev bilincinin somut ifa-
desidir" şeklinde ifadelendirildi.

PKK, **TDP**, **TKP-Kıvılcım**, **TKP(ML)**, **DHP**,
MLKP tarafından oluşturulan DBGP Balkan-
lar Komitesi de yayınladığı kuruluş bildirge-
sinde; Türk devletinin sadece halklarımızın
değil, bölge halklarının da geleceğini karart-
maya niyetli olduğu, Avrupa'daki beyaz ze-
hir pazarının % 60'ının kaynağının Türkiye-
den sağlandığı ve "güvenlik kuvvetlerinin"
hızla organize ettiği bu ticaretin; halkları-
mıza nispeten, Avrupalı gençlere ise enjek-
törden ölüm kustuğu belirtilerek, "Bu rej-
me karşı tek ciddi ve alternatif direniş
güçleri; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hare-
keti ve Türkiye Devrimci Hareketi'dir.
KUKH'nin haklı direnişinin geldiği seviye-
nin hızla TDH tarafından da yabalanması
ve mücadele deneyimlerinin ortaklaştırıl-
arak halklarımızın, tek ve gerçek çözüm
olan devrim temelinde birlikteliğin sağlan-
ması, kurtuluşumuzun yegane yoludur"
denildi ●

S. Demirbaş'ın katillerinden devlet değil,

halk hesap soracak

Haber Merkezi: Kurulduğu tarihten günümüze kadar, gerek Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere karşı uyguladığı asimilasyon politikaları, gerekse bu çerçevede girdiği baskı, şiddet, işkence, sorgu, gözaltında kayıp, keyfi gerekçelerle tutuklama pratiğiyle yaşamını idame ettiren hakim sınıflar, devlet aygıtı, paralı usakları, göstermelik mahkemeleri ve faşist yüzüne çektiği TBMM maskesiyle devrimci, demokrat, aydın, sanatçı, yurtsever ve öğrenci gençlik üzerindeki saldırılarını günbe gün arttırmaktadırlar. Yine faşist Türk devleti, içine girdiği ekonomik ve siyasi buhrandan kurtulmak ve halkın gelişen mücadelesini bastırabilmek için bu tip uygulamaları hep yaşamaya geçirdi.

U ludağ Üniversitesi Fizik bölümü öğrencisi Sinan Demirbaş da bu politikalar sonucunda 21 Temmuz 1995 tarihinde Elazığ Emniyet Müdürlüğü'nde TMS ekiplerince gözaltında işkence ile katledildi. Daha sonra ailesinden habersiz Gülmez Mezarlığı'na gömülen Sinan Demirbaş'ın davasında deliller

sabit olmasına rağmen hala hüküm verilmedi. İşkenceci katil polisler ise bir ara görevden alınmalarına rağmen, daha sonra faşist işkenceci Mehmet Ağar'ın müdahalesi ile yeniden görevlerinin başına döndüler.

Halen devam eden bu göstermelik mahkemede polislerin gösterdiği tanıklar üç yıldır gelişmelere göre değişik ifadeler veriyor.

Elazığ Hastanesi'nin düzenlediği raporda Sinan'ın hücre içinde başını duvara vurduğu iddia edilirken, polis tutanağında ise elleri kelepçeli şekilde 8 polisin arasından kaçarken merdivenlerden düştüğü şeklinde o hep alışıla gelmiş tezgahlarla, "intihar etti" yalanlarının bir parçası olarak ileri sürüldü. Bunun için tanıklar gösterildi Adli Tıp Kurumu 1. İhtisas Kurulu ise Sinan'ın koltuk

altında 12x1 cm. boyutlarında ekimoz olduğunu ve bunun "Dünya Tıp Birliği Tokyo Bildirgesi"ndeki işkence tanımıyla uyumlu bir durum olduğunu belirtmişti. Tanıkların çelişkili ifadeleri sonucu yapılan yeni keşifler sonucunda da Adli Tıp Kurumu aynı raporu teyit etti. Bunun üzerine faşist işkenceciler 3 sene sonra, "Başkomiserimize saldırmak istedi, engelleme sırasında kafa sına talsiz gelmiş olabilir" diyerek ifadelerini değiştirdiler. 17.07.1995 tarihli "herhangi bir sağlık bozukluğu yoktu" şeklindeki tutanak ile 20.07.1995 tarihinde "yara berelerin iyileştirilmesi için hastaneye götürüldü" şeklindeki tutanaklar arası çelişkiler de tanıkları yalanladı.

Katiller mahkemeden devam ettiği süre içerisinde ancak 3 kez mahkemeye getirilirken

her duruşmada polis okulu öğrencileri, yani işkenceciliğe hazırlanan yeni cellatlar duruşmalara özenle dolduruldu.

Sinan Demirbaş'la ilgili devam eden bu göstermelik mahkeme bir kez daha göstermiştir ki faşist Türk devleti, emekçi halklar üzerinde her türlü insanlık dışı uygulamayı piyonlarıyla yaşamaya geçirmiş ve açılan mahkemeler sonucunda bu eli kanlı faşist cellatlar halen görevlerinin başında, mahkemelerden de aldığı güç ile yeni saldırıların peşindedir. **Metin Göktepe**, **Ümit Cihan Turho**, **Sivas katliamı**, **Gazi katliamı**, **Manisa davası** ve ismini sayamadığımız yüzlerce insanlık dışı uygulamaların, katliamların, işkencelerin sorumluları hala görevlerindedir. Devrimci demokrat yurtsever insanlar, bu gibi davalarla faşist Türk devletinin gerçek yüzünü yaşayarak öğrenmiştir. Bu davalar yine halklar nezdinde şunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Faşist işkenceci cellatlardan ve onların efendilerinden devletin göstermelik mahkemeleri ve kukla hakimleri değil, halkın adaleti hesap soracaktır ●

GÖKTEPE DAVASI YENİDEN AFYON'DA

Haber Merkezi: Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'yi gözaltında döverek öldüren polisler hakkında Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği kararlardan sonra, sanık polislerin ve davaya müdahil olarak katılan Göktepe ailesinin temyiz başvuruları 17 Temmuz Cuma günü, Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nde görülen temyiz incelemesinden sonra sonuçlandı. Buna göre dosya eksik soruşturma nedeniyle bozuldu. 920 gün süren yargılama, alınan kararlar yeniden Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edecek.

A fyon Ağır Ceza Mahkemesi, sanıklardan **Şuayip Mutluer**,

Saffet Hazareci, **Fedai Korkmaz** ve **Metin Kuşatı**, üzerlerine atılı suçla işledikleri kanastine vararak, önce TCK'nın 452-1. Maddesi'ndeki "Kastı aşan adam öldürme" fiiline göre 12'er yıl ağır hapis cezasına çarptırılmıştı. Bu sanıkların cezaları, TCK'nın 463. Maddesi'ndeki "faili belli olmayacak şekilde adam öldürme" fiili uyarınca yarıya indirilmişti. Ancak, yine TCK'nın 59. Maddesi'ne göre altı bir oranında "iyi hal" indirimi de yapılarak, 7 yıl 6 ay ağır hapis cezası verilmişti. Emniyet Amiri **Seydi Battal Köse** ise yine TCK'nın 452-1. maddesindeki suçlamayla 12 yıl ağır hapis cezasına çarptırılmış, mahkeme, Köse'nin suçun işlenmesine doğrudan katılmayıp, yardımcı olduğu kanastine vararak TCK'nın 65-3. Maddesi

gereğince cezasını yarıya kadar indirmişti. Köse'nin cezası, memur olduğu göz önüne alınarak, diğer sanıklar gibi yarı oranda artırılmıştı. "İyi hal" indiriminden yararlandırılan Köse, 7 yıl 6 ay ağır hapis cezasına çarptırılmıştı.

Mahkum ettiği sanıklar hakkında ceza süreleri kadar kamu haklarından men cezası da veren mahkeme, sanıklardan **Murat Polat**, **Burhan Koç**, **İlhan Sarıoğlu**, **Seçuk Bayraktar**, **Tuncay Uzun** ve **Fikret Kayaçan**'ın ise "mahkumiyet için inandırıcı delil elde edilmediğinden" beraatlerini kararlaştırmıştı.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi Başkanı **Türkan Güven**, 17 Temmuz Cuma günü sabah saat-

lerinde, sanık avukatlarından **Ahmet Ülger** ile bazı müdahil avukatların katıldığı karar duruşmasında, gerekçeli kararı açıkladı.

Yargıtay dosyayı, biri polis dört sanığın dinlenmesi, sanıklardan **Murat Polat**'ın suçunun sabit olmasına rağmen yerel mahkemenin beraate ilişkin kararının çelişkili olması ve bazı usule ilişkin yapılan soruşturmalar nedeniyle bozdu.

Kararın açıklanmasından sonra Yargıtay önünde müdahil avukatlar adına açıklama yapan **Kamil Tekin Sürek**, kararın kendileri için sürpriz olmadığını, usule ilişkin eksiklikleri

kendilerinin de tespit ettiklerini ancak sonucu değiştirmeyeceğini düşündüklerini ifade ederek, usule ilişkin bozmalarda suç vasfının değişebileceğini söyledi.

Dosyanın yeniden Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüleceğini, muhtemelen Eylül'de yeniden duruşma yapılacağını belirten Sürek, "Dosyanın Afyon'a tekrar gitmesi yargılamayı uzatacak, zaten yargılama 2,5 yıldır sürüyor. Umarız ki, dosya yeniden Afyon'a gittiğinde yeni karar bizim taleplerimiz doğrultusunda verilir" diyerek Afyon'da devam edecek yargılamayı da, daha öncelikler gibi tüm güçleriyle takip edeceklerini belirtti ●

AKİNER ÇAĞLAR ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Özgür Gelecek Gazetesi Malatya temsilcisi **Akiner Çağlar**, 24 Temmuz Cuma günü geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Malatya'dan İstanbul'a getirilen Çağlar, 26 Temmuz Pazar günü Sarıgazi Şehitliği'nde yoldaşları, dostları ve ailesinin katıldığı törende toprağa verildi. Öğlen saatlerinde Sarıgazi Cemevi'ne gelmeye başlayan kitle, cenazenin yakılmasının ardından Çağlar'ın tabutuna omuzlara alarak kortejler oluşturup yürüyüşe geçti.

Sarıgazi Meydanı'na kadar tabutu omuzlarda taşıyan yoldaşları ve dostları, "Basın Gerillası **Akiner Yıldız Ölümsüzdür**" Partizan imzalı, **Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK)** ve **Demokratik Haklar Platformu (DHP)** imzalı, "**Akiner Çağlar Ölümsüzdür**" pankartının yanı sıra Çağlar'ın resimleri ve çeşitli dövizleri taşıdılar.

C emevi ve mezarlığı ablukaya alan jandarma, pankartlara el koymaya çalışırken kitlenin kararlı tutumu sonucu bu amacına ulaşamadı. Alkış ve zilgıtlarla mezarlığa gelen kitle, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada 37 yıllık yaşamında Çağlar'ın 20 yıllık devrimci ve 3 yıllık gazeteci olduğu vurgulanarak, "**Patron ağaların te-yardakçılarının basında süsürün kaldırılışının 90. Yıldönümü'nü kutladığı saatlerde Akiner yoldaşın kalbi ikiyüzlülüğe birkez daha isyan etti. Bu ülkede halkın gazetesi olacağını, militan gazeteci olacağını ve Akiner Çağlar yoldaş gibi, basın gerillası olacağını. Ne mutlu ona ki, emekçi halkımıza armağan edilmiş onurlu bir yaşam sürdü. Anısını mücadelemizde yaşatacağız**" açıklaması yapıldı.

Cenazeyi toprağa veren kitle 16:00 sularında mezarlıktan ayrıldı. Cenazede, "**Akiner Yıldız Ölümsüzdür**", "**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür**", "**Yaşamın Devrimci Dayanışma**" vb. sloganlar atıldı ●

Hiçbir şey kapalı kapılar arkasında cereyan etmemiş, zira etmesine de karşıyız. Eylem birliği çalışmalarının her sahəsi gerçekten öncelilerden farklı olarak, kitlelerin denetimine sunulmuştur. Eylem birliği gerçekleştirilmeden önce, bu konu hakkında kimlerin neler düşündüğü, nasıl ve nereden başlanması gerektiği ve bunun ideolojik-politik-örgütsel yönelimi milyonların gözleri önünde (MED TV'de) açık seçik ele alınmıştır. Ki, biz sahip olduğumuz fikirleri, inançlarımızı asla gizlemeyiz. Dostlarımızla ilişkide diplomasi benimsemeyiz... Dostlarımızı eleştirilerimizi açık olarak söyleriz.

"Açıklık, kendi açtığı yarayı iyileştiren en etkili silahtır." Bu açıklığı dostlarımızla bütün diyaloglarda gösterdik, göstereceğiz. Çeşitli tartışmalarda DHKP-C'li dostlarımız demektelerlerki, "Bu birlik bize karşı kurulmuştur." Sebep ise, kendilerinin "kontra" olarak değerlendirdikleri "Dev Sol'a yapılan eylem birliği çağrısıymış. "Kontra" olarak değerlendirdikleri söz konusu kesiminde çağrıldığı bir toplantıya "DHKP-C'nin zaten katılmayacağı düşünülerek", "Parti-Cephe" bu tarz taktiklerle "devre dışı bırakılmıştır." Başkalarını bilmeyiz ama açıklık ve dürüstlük Maoistler açısından bir prensip meselesidir. Birakalım dostlarımızı karşı kin ve garez güdülmesine seyirci kalmayı, siyasi hasımlarımız olan düşmanlarımıza karşı dahi, siyaset dışı kişiselleştirilmiş bir düşmanlığa evet demeyiz. Eylem birliği sürecini bir kez daha objektif olarak ortaya koymak istiyoruz...

Bu süreç, fiili olarak MED TV paneline çağrı ile başladı. Bu TV'nin sahibinin biz olmadığımızı herhalde herkes bilir. Panelde gittiğimiz ana kadar kimlerin çağrılı olduğunu, katılacaklarını bilmiyorduk... Ve orada gördük. DHKP-C'nin neden olmadığını da özel olarak sorduk. Geçerken belirtelim, gelen parti ve örgütlerden hiç kimsenin karşı bir tutumu da söz konusu değildi. "Dev Sol'a gelince; özel olarak çağırın biz değiliz ama katıldığımız panelde olmayız diye bir düşünce de yok. Kaldı ki, görüşlerimizi özgürce ifade etme kaydıyla bazı durumlarda düşmanların yeraldığı bir panelde dahi olabiliriz. Bu, sahip olduğumuz ideolojiden kaynaklanan kendimize güvenin bir sonucudur. Söz konusu panel öncesine kadar, DHKP-C, PKK ittifakı protokolü vardı. Hatta bu protokole çok daha "ileri birlik" anlamı yüklenmişti.

Bu değerlendirilebilir, tartışması şimdi yapmıyoruz ama kalkta hiçbir yer-

de buna "bize karşı" deme saçmalığına düşmedik, düşemedik. Zira hiçbir örgütün bağımsızlığı, özgür iradesi ipotek altına alınamaz. Siyaseti, pratiği eleştirilebilir, tartışılabilir ancak ne kendimiz ne de dostlarımızın atacakları adımda herhangi bir yerden ıcazet almalarını kabul edemeyiz.

Dönemin devrimci örgüt ve partilerden talep ettiği ihtiyaçlar açısından, DHKP-C'nin DBG'ler içinde yer alması oldukça anlamlı olurdu. Varsa bir sorun ve biz bunu yanlış görüp belirtsek de, mesele tercih noktasında düğümlendiğinde, mevcut koşullarda DHKP-C'yi tercih ederdik. "Birlik için birlik değil, eylem birliğimiz devrimin ilerletilmesinin hizmetinde ve mücadelenin somut ihtiyaçlarına göre şekillenir" diyen DBG'ler bildirgesinin mahiyeti de bunu anlatır.

Ne varki, eylem birliği güçlerinin hiçbirisinin iradesini kaale almayıp, baştan ökoşul dayatıp illada benim dediğim olacak tarzı, eylem birliği ruhuna tersir. Adı üstünde, eylem birliği ayrıların anlaşabildikleri zemini ifade eder. Ayrılıklarına saygı duymayıp, herkesi kendisi gibi düşünmeye zorlayan bir tarz, eylem birliği tarzı olamaz. Maoistler diğer dostlarının bağımsızlıklarına saygı gösterirler. Aynı şekilde kendi bağımsızlık ve iradelerine saygıyı da tartışma konusu yapmazlar. Bunu yadsıyan bir eylem birliğine katılmayı, kendi ideolojilerine ihanet olarak görürler. Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesinde ısrarın nedeni budur. DBG'nin 4 maddesinde de eylemde birlik, bağımsız ideolojik-siyasi-örgütsel duruşa saygı garanti altına alınmıştır. Kimsenin "işin içinde kazıklanma tehlikesi var" gerekçesiyle yan çizmesi meşru görülemez. "Kaygılarımız var" deyip seyirci kalan Ekim'in tutumu somut bir örnektir. Kaldı ki, "kaygılar" ifadesinin ötesinde Ekim'in görüşmelerde eylem birliğinin mahiyetine, bildirgeye, öze ilişkin bir eleştiri ve itirazı da olmamıştır. TİKB'de herhangi bir karşı tutum almamış, bazı sorunlardan ötürü şimdiki durumda imza atamayacağını belirtmiştir. Ki bu tutum anlaşılabilir. Zorlama, eylem birliğinin baştan reddettiği bir anlayıştır... Siyasi değerlendirmesi, eleştirisi yapılabilir ama zorlama doğru bir tutum olmazdı... Bu açıdan TİKB değil ancak Ekim'in duruşu tutarsızdır. Şimdi söy-

Devrimci Birleşik Güçler (2)

lemelerinin merkezinde kaygılardan ziyade, eylem birliğine eleştiri salvoları yer alıyor. Bir dönemler, halkların birleşik devrimci eyleminden dem vuranların hizmetinde atılmış mütevazı ve oldukça anlamlı bu adıma seyirci kalıyorlarsa, ne ölçüde sözlerinin eridirdiler? "Acaba yanı ne olur" hesaplarına ve özellikle de "inşallah boşa çıkar" duasına göre konumlanma devrimci sorumluluk değildir. Yanı iyileştirmek için bir katkı yapıyor musun, boşa çıkması için çalışıyor musun? Mesele budur. Ayrıca mesele (ki esastır) gerçekleştirilen eylem birliği devrimci bir platform ve yönelime sahip midir? Ne, niçin, nasıl sorunlarında devrimin hizmetinde midir? Değerlendirme böyle yapılır.

Maoistler, eylem birliği yaptıkları diğer örgütlerin çizgilerinin bilincindedirler. Ve DBG'ler bildirgesi de bu gerçeği, "farklılıklarımızın bilincindeyiz" diye teyid etmektedir. Söz konusu çizgileri benimsemediğimizi, çizgimizin her alanda nitel farkını herhalde anlatmaya gerek bile yok. Bunun içindir ki ayrı bir Partimiz, ayrı bir Halk Ordumuz var. Fakat kolaylıkla anlaşılabilir ki, yapılan bir parti yada cephe birliği değildir. Yapılan, birlik politikamızın esasını içeren, parti ve partinin sınıfla birliği de değildir. İttifaklar politikamızın adı olan cephe birliği de değildir. Gerçekleştirilen, anlaşabildiğimiz somut hedefler temelinde eylem birliğidir. Ve zaten mahiyeti itibarıyla kalıcı-stratejik değil, anlaşma konusu yapılan noktaları içerir. Bu açıdan "yanı bozulursa" korkusu ve hayretine gerek yoktur. İlerletilmesi için çaba göstermek sorumluluğumuzdur. Ancak istenmeyen bir olumsuzlukla karşılaşılırsa, yapılan iş yine de yanlış telakki edilmez. Kendisinden bekleneni verir ya da vermez, bu pratik bir sorundur ve vermesi çabası sonuna kadar yürütürüz, yürütmekteyiz de. Ancak bekleneni veremedi diye, "yanlış" olan devrimci temelde eylem birlikleri değil, gereğini yerine getirmede düşülen hatalardır. Bu hataları açığa çıkartıp öğrenmek yerine, fatırayı eylem birliklerine kesmek doğru değildir. Hata yapı, devrim için gerekli misyonu oynamadı diye, devrim için örgütlenmek veya devrimin aracı olarak parti fikrinden vazgeçilebilir mi? Sebep sonuç ilişkileri çerçevesinde değil, pragmatist kar-ekonomist sonuç verdi-vermedi gözlüklü yaklaşımlar bu-

nu elbette anlayamayacaklardır.

Aslında bazılarının sıkıntılarını çok iyi anlıyoruz. Ekim gibi, "Düğümü İstanbul çözer", "modern proletarya çözer" söylemleriyle gizlemeye çalıştıkları Avrupa merkezci üretici güçler çizgisinin yabancıları değiliz. II. Enternasyonalci devrimden kaçış teorilerinin "masumane" gerekçeleri de "bu işi yaparsa proletarya yapar, baldırı çıplak köylülere ve cahil ezilen uluslara da ne oluyor. Sosyalizme geçişe üretici güçlerin ve dolayısıyla proletaryanın en çok geliştiği bizim Avrupa topraklarımız imkan tanıyor. Düğüm burada çözülecek" demiyorlar mıydı? Devrimi üretici güçlerin gelişme seviyesine göre ele alan bu zırvaya bugün de, dün de fırtınaların nerelerde estiği gerçekleri cevap verdi. Küçümseyen zayıf halkalarda, bağrında taşıdıkları devrimci potansiyeli görülmek istenmeyen köylüler ve ezilen uluslarda proletarya önderliğinde gerçekleştirdikleri cevap oldular. Şimdi Türkiye ve T. Kürdistanı'nda oluyorlar. Ekim'in, stratejik devrim planı MGK gündemlerinin, parlamentosunun köşesinden dahi geçmiyor. Halk Savaşının her yerin merkezine oturduğu açık. Böylelerini yine de küçümsemek bizim işimiz olamaz. Gerçekleri göstermek için sadece eleştiriyoruz.

Düşmanı yenmede temel yolumuzu gösteren stratejik planda ısrar edeceğimizin anlamını şimdi uzun-uzadıya açıklamak bu yazının kapsamını aşar. Proletaryanın temel doğrultusu ve nedenlerini içeren planımız sürekli açıklandı. Buna yön veren teorimiz de,

İşçi sınıfı hareketinin objektif ve subjektif yönü olan iki yanı vardır:

Objektif yön bize rağmen vardır, biz tayin edemeyiz. Onu görür ve bilinçli müdahale ile hızlandıracağımızı, tersi durumunda gerileteceğimizi biliriz. Bu yaklaşımımızın bir sonucudur ki, döneme taktik müdahalede, devrimci güçlerin eylem birliğinin önemli bir husus olduğu ortaya çıkmaktadır. Taktik planımızın tümü değil bir parçasıdır bu. Bu noktada, temel aldığımız halklarımızın çıkarlarıdır. Ve zaten örgütümüz de proletarya ve halklarımızın çıkarlarını temsil edip etmediği noktasında değer veririz ya da vermeyiz. Bugün bazı örgütlerin, "konumlanış devrimin çıkarları açısından neyi ifade ediyor" biçiminde değil de, "örgüt olmak için örgüt olarak ben nasıl varolabilirim" kriteriyle hareket etmesi, üzerinde durulması gereken ciddi bir sorun olarak önümüzde durmaktadır, durulacaktır.

**RÜZGARIN
ÇOCUKLARINA**

Zalere müstahfaka yürekleri
grande bir direnişleri kaldı
bir de muhteşem gülüşleri...

Bir tutmaz olursanız ölümlü
öylesine yalm
öylesine Tennuz'da her nevin

Tekvin Tennuz'da haykırakmış
ölüm susmuş

şimdi bütün direnişleri
bir de gülüşleri duyuyor rüzgarın
çocuklarının

2. YILDÖNÜMÜNDE; ÖLÜMSÜZLEŞEREK ÖLÜMÜ KÜÇÜLTEN VE YENEN ÖÖ ŞEHİTLERİNİ SAYGIYLA ANIYOR VE DİYORUZ Kİ:

EY BUGÜNÜMÜZE IŞIK OLAN KIZIL KARANFİLLER! KAVGANIZI SÜRDÜRÜYORKEN VOLDAŞLARINIZ, AND OLSUN AND OLSUN Kİ MİLYONLARIN KOROSUYLA HAYKIRACAGIZ TÜRKÜLERİMİZİ.

GRUP MUNZUR

Akın Birdal DGM'de

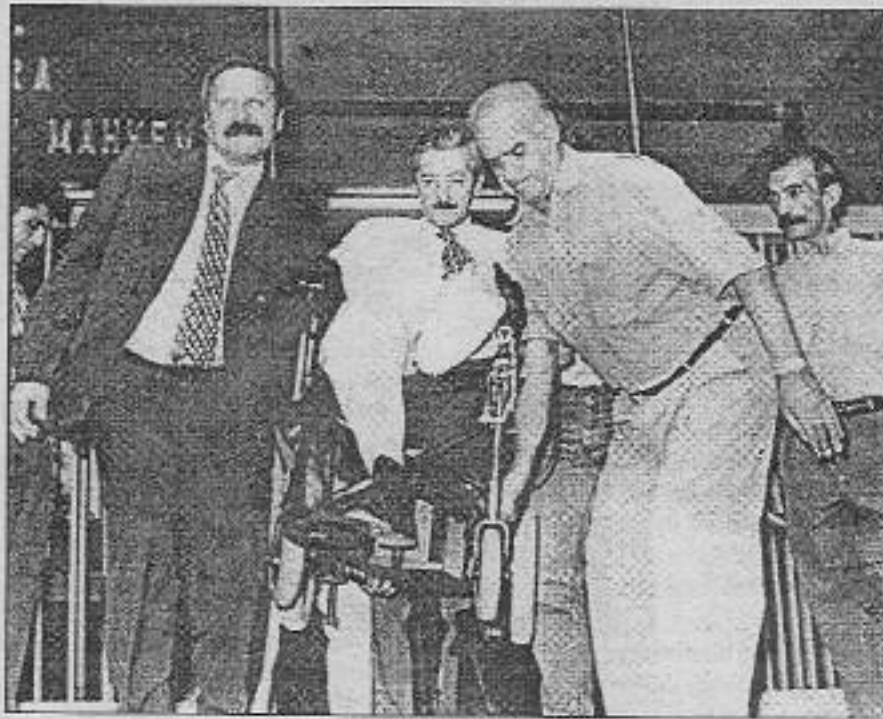
Haber Merkezi: Faşist devlet uşak medyasında günlerce Şemdin Sakık'ın ifadeleri olarak yayımlattığı, gerçekte MGK'nın senaryolarından başka bir şey olmayan sözde iddialarda gerçekleri savunan, bu doğrultuda mücadele eden kurum ve kişileri hedef gösterdi. Böylelikle kendilerine bir saldırmı zemin hazırlayıp, saldırının meşruluğunu sağlamaya çalışıyorlardı. Bunlardan biri de İHD Genel Başkanı Akın Birdal'dı. Düşündüklerini 12 Mayıs 1998'de pratiğe uyguladılar ve Birdal, Ankara İHD Genel Merkezi'nde silahlı saldırıya uğradı. Saldırıdan yaralı olarak kurtuldu ama devlet saldırıdan kurtulmasının acısını çıkarıncasına sistematik hasırlama devam ediyor.

Akın Birdal hakkında "1 Eylül Dünya Barış Günü" nedeniyle 1 Eylül 1996 yılında düzenlenen mitingde yaptığı konuşmadan dolayı, TCK'nın 132/2 Maddesi uyarınca Ankara 1 No'lu DGM'ce verilen bir yıllık hapis cezasını Yargıtay'ın bozmasının ardından, ikinci duruşması 28 Temmuz 1998 tarihinde yapılması gerekirken 22 Temmuz Çarşamba günü yapıldı.

Birdal, mahkemeye oldukça zor koşullarda, tekerlekli sandalyeyle geldi. Duruşmaya TTB (Türk Tabipler Birliği) Merkez Konsey Başkanı Füsün Sayek, İHD Ankara Şube Başkanı Yıldız Temurtürk, yeni tahliye olan "düşünce suçlusu" Mahmut Konuk, HADEP Genel Başkan Vekili Bahattin Günel, Genel Sekreter Yardımcısı Abdullah Kaya, EMEP Ankara İl Başkanı Haydar Kaya ile bazı parti ve kitle örgütü yöneticileri katıldı.

Ankara 1 No'lu DGM, 30 Haziran 1998'de görülen ilk duruşmada Birdal'ın sağlık duru-

mu nedeşi ile 22 Temmuz 1998 tarihinde evinde talimatla Yargıtay'ın bozma istemine ilişkin görüşünün alınmasına karar vermişti. Fakat karar, Birdal'ın doktor önerisi ile gittiği bir lokantada gazetecilerin fotoğraf çekmesi ve gazetede yayınlanması üzerine, polis marifetiyle mahkemeye getirilmesi şeklinde değiştirildi. Duruşmada Birdal, dava konusu olan konuşmasının eleştirisi niteli-

ğinde olduğunu, hükümet dışı bir kuruluş olarak eleştiri haklarını bulundugunu, konuşmasının suç niteliği taşımadığını belirterek, Yargıtay'ın "Karar mahkumiyet değil, beraat olmalıdır" şeklindeki kararına, mahkemenin de uymasını istedi. Birdal'ın avukatlarından Sedat Aslantaş ise Yargıtay'ın kararına uyulmasını, Birdal'ın mahkemeye getirilmesine ilişkin de, "Mah-

kemo önce evinde ifadesinin alınmasını istedi sonra geri aldı. Birdal buraya oldukça zor şartlar altında getirilmiştir" dedi. Duruşmada hazır bulunan DGM Başsavcısı Vekili Talat Şalk, Birdal hakkında ceza hukukunun uygulanması gerektiğini belirterek, "Diğer sanıklarla arasında farklılık yoktur. Bu bakımdan kararda direnilmesini talep ediyorum" dedi. Mahkeme Başkanı

masına ilişkin Birdal, Ankara 1 Nolu DGM'de talimatla ifade verdi. Birdal ifadesinde Yargıtay'ın bozulması istemine uyulmasını istedi ve sağlık problemleri dolayısıyla Adana'daki duruşmalara katılmayacağını belirtti.

28 Temmuz 1998 Salı günü Ankara 1 No'lu DGM'de görülen duruşmaya Birdal katılmazken avukatları Sedat Aslantaş, Hüsnü Öndül ve Enver Büyükcülha mahkemede hazır bulundular. Avukat Sedat Aslantaş, Yargıtay'ın bozma kararına uyulmasını isteyerek, "Müvekkilim Dünya Barış Günü'nde sırf Türk-Kürt halkı sözlerini söylediği için cezalandırıldı. Oysa İnsan Hakları Derneği Başkanı olarak bunları bu şekilde değerlendirmesi normaldir. Ama bu sözlerle esir düşen askerlerin kurtarılmasını kastettiğini" söyledi. Diğer avukatların da bozma kararına uyulmasını istemesine karşın, DGM Savcısı Zafer Yavuz, mahkemenin eski kararında direnmesini talep etti.

Daha sonra Mahkeme Başkanı Orhan Karadeniz karar oluşturmak amacıyla duruşmaya yarım saat ara verdi. Aranın ardından mahkemeye yeni atanan hakim üye Mehmet Maraş'ın muhalefeti ve oy çokluğuyla alınan direnme kararı okundu. Karadeniz, Türk Ceza Yasası'nın "Halkı sınıf, ırk ve bölge farklılığı gözeterek, açıkça düşmanlığa tahrik etmek" suçu düzenleyen 312/2'inci Maddesi gereğince bir yıl hapis ve 420 bin lira para cezası verildiğini ve bu cezada indirime gidilerek, cezanın paraya çevrilmesine de gerek görülmediğini bildirdi. Mahkeme, aynı davada yargılanan Fikret Şahin, Abdullah Aydın'ın birer yıl hapis, Haydar Yıldırım, Mustafa Kocaoglu ve Mehmet Çoban'ı ise ikiser yıl hapis, 840'er bin lira para cezasına mahkum etmişti.

FAŞİST SALDIRIYA BİR HALKA DAHA

Haber Merkezi: Gerek ekonomik ve gerekse siyasi olarak devletin halklar üzerinde uyguladığı baskı ve şiddet politikasının bir parçası olarak üniversitelerde ve okullarda yaşama geçirilmek istenen vahşette her geçen gün bir yenisi ekleniyor.

Faşist saldırılar çerçevesinde idare, polis ve sivil faşistleri yönlendiren devlet, daha önce de değişik üniversitelerde bu uygulamayı yaşama geçirirken, mahkemeleri ile de bu zihniyet sahiplerini yargılamaktan kaçınarak "işinize devam" edin demektedir.

Daaha önce de İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho, bir grup faşist öğrencinin saldırısı sonucu katledilmişti. Yine aynı tarz girişim; 13 Temmuz Pazartesi günü 17:15 sıralarında bir grup sivil faşist tarafından İnönü Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Kimya bölümü 1. sınıf öğrencisi Hacı Kaplan'a yönelik yaşama geçirildi.

Saldırı sonrası Araştırma Hastanesi'nde tedavi altına alınan Kaplan saklıyı şöyle anlattı: "Sınava girmek üzere derslik kapısı-

mu önüne geldiğimde Veli isimli Resim Bölümü 2. sınıf öğrencisi bava, Matematik bölümünde okuduğunu iddia ettiği bir öğrenciyi sordu. Tanımadığımı söyleyince, konuşmak istediğini söyleyerek dışarı çıktı. Ben de peşinden gittim. Fen-Edebiyat Fakültesi'nin önüne kadar geldikten sonra şüphelenerek ileri gitmek istemedim. Kolumdan çekerek götürmek istediği sırada, arkamdan sert bir cisimle kafama vuruldu. Kendimden geçerek bayılmışım. Hastanede kendime geldim. Doktor röntgen çekiminden sonra bir şeyimin olmadığını söyledi. Ertesi gün başımın çok şiddetli ağrması ve mide bulantısının devam etmesi üzerine rapor almak için tekrar hastaneye gittiğimde tomografi çekiminden sonra doktor, beynimde kan pıhtılaşması olduğunu ve hastanede yatmam gerektiğini söyledi."

Kaplan, Turgut Özal Araştırma Hastanesi Nöroloji bölümünde bir hafta gözetim altında tutuldu. Saldırıyı gerçekleştiren faşistlere, her zaman olduğu gibi adli ve idari soruşturma açılmadı.

ACİZLİĞİN ÜRÜNÜ; İŞKENCE

Haber Merkezi: Faşist sistem T. Kürdistan'ında verilmekte olan sınıfsal ve ulusal karakterdeki gerilla mücadeleleri karşısında darbe üzerine darbe yiyor.

Bu darbeler, sistemi her geçen gün ayakta tutan kolonlarını devirmektedir. Kendisini ayakta tutabilmek için özde sıcak savaşın yoğun olduğu yerlerde, genelde ise her yerde ezilen halklarımıza insanlık dışı uygulamaları reva görmektedir.

Bu uygulamalardan belgelerle bir yenisi daha eklendi. Mardin'in Savur İlçesi'ne bağlı Ewina Jandarma Karakolu'na bağlı askerler, 13 Temmuz Pazartesi günü bir eve düzenledikleri baskında, arama yaptıktan sonra Mehmet Salgın'ı (17) gerekçe göstermeden gözaltına aldılar. Bir yıldır İstanbul'da çalıştığını ve ailesini görmek için bir kaç günlüğüne misafir olarak eve geldiğini söyleyen Salgın, yapılan insanlık dışı uygulamaları şu şekilde dile getirdi: "Akşam 20:00'dan 02:00 sularına kadar Af-

per Astsubay ve kendisine bağlı 15 asker sanki düşmanları olino düşmüş gibi tekme, tokat, dipçik ve yumruklarla beni dövdüler. Yerlerde sürükleyerek kollarımda sigara söndürdüler. Yapılan işkenceler neticesinde kanlar içinde balarak bayılmışım" dedi.

İHD Mardin Şubesi aracılığıyla Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunan Salgın'a, sevk edildiği Mardin Devlet Hastanesi nöbetçi doktorunun düzenlediği raporda işkence yapıldığı belirtildi.

İHD Mardin Şube Başkanı Cemil Aydoğan, olayı savaşın yarattığı hukuk dışı uygulamalardan biri olarak değerlendirdi.

Ayrıca, Cemil Aydoğan, insan hak ve özgürlüklerinin yoğun bir şekilde ayaklar altına alındığını ve son örneğinin henüz ruştünü tamamlamayan bir çocuğa yapılan işkence olduğunu belirterek savaş ve şiddetten medet umanları bu tavırlardan vazgeçmeye çağırıyor.

Bin kurşun sıkılsa da; umuda kurşun işlemez

"...Vurulmuşum
Düşüm gecelerden kara
Bir hayra yoranım çıkmaz
Canım alırlar ecelsiz
Sığdıramam kitaplara
Şifre buyurmuş bir paşa
Vurulmuşum hiç sorgusuz, yargısız..."

Ahmed Arif

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir: Cumartesi Anneleri faşizm tarafından kaybedilen-katledilen evlatlarının çığlığını yükseltmek ve akıbetlerinin açıklanması için 166. ve 167. kez Galatasaray Lisesi önünde oturdular.

166. Hafta: "Her gözaltında kayıp yalnızca bir insanın yok oluşu değil, dinmeyen bir acı ve bekleme demek. Bugün burada Hasan Gülünay'ın gözaltında kaybediliş öyküsünü bir kez daha anlatacağız."

Cumartesi Anneleri 18 Temmuz günü 166'sı düzenlenen eylemi yukarıdaki sözlerle başlattılar. Saat 12:00'de lise önünde toplanan kitleye, üzerinde Hasan Gülünay'ın resminin olduğu tişörtleri giyerek alkış ve zılgıarla oturdular. Onbeş dakikalık süresiz oturmamın ardından Hasan Gülünay'ın eşi Birsen Gülünay tarafından basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada Gülünay'ın 20 Temmuz 1992 tarihinde Tarabya'daki evinden işyerine giderken gözaltına alındığı, aynı gün evi arayan bir kişinin Gülünay'ın siyasi şubede gözaltında olduğunu bildirdiği, bunun üzerine Birsen Gülünay ve akrabalarının siyasi şube'ye ve DGM Savcılığı'na yaptıkları başvurularda her zamanki gibi "Bizde böyle biri yok" yanıtını aldıkları, aynı tarihlerde siyasi şubede gözaltında tutulan Erol Çam'ın, Gülünay'ın siyasi şubede işkence gördüğünü söylemesi, Çam'ın kamuyu önünde tanıklığını belirtmesi üzerine evinin basılarak süstürülmek istendiği, Süsurluk'taki meşhur kazıda ölen Emniyet Müdürü Hüseyin Kocadağ'ın o sürede Asayiş Şube'de komiser olduğu ve Hasan Gülünay'ın gözaltında olduğunu kabul ettiği, yaralarının iyileşmesinin beklenip DGM'ye çıkarılacağını belirttiği, fakat aradan geçen 6 sene boyunca hiçbir haber alınmadığı belirtildi. Basın açıklamasının ardından kitle, bir dahaki hafta buluşmak üzere dağıldı.

167. Hafta: 25 Temmuz Cumartesi günü 167. kez oturan

analara Alman PDS Milletvekili Heidi Lippmann Castren, PKK gerillası Eva Juhnke'nin annesi Doris Juhnke, bir grup demokrat Alman vatandaşı, Vedat Aydın'ın eşi Şükran Aydın ve HADEP Diyarbakır Kadın Komisyonu üyeleri katılarak desteklerini sundular.

Oturma eyleminde bir konuşma yapan Heidi Lippmann Almanya'nın Türkiye'ye silah satmasından utanç duyduğunu, süren savaşın bir an önce bitmesini, Türkiye'de uygulanan zulme karşı direnen bütün güçlerle dayanışma içinde olduklarını belirtti. Daha sonra sözlü olarak yapılan açıklamada 24 Temmuz 1998'in sözde sansürün kaldırılışının yıldönümü olarak kutlandığı, fakat sözde kaldırılan sansürün başka biçimlerde uygulandığı, muhalif kimliğe sahip gazetecilerin kaybolduğu-katledildiği, muhalif basın şehitlerinin her zaman saygıyla anılacakları belirtildi. Ardından Di-

yarbakır'da gözaltına alındıktan sonra katledilen Ali Tekdal'ın kızı Nuray Tekdal kısa bir konuşma yaptı. Nuray Tekdal yaptığı konuşmada kayıpların sesini duyurmak kadar, özgür bir yaşam için çabalaadıklarını tüm kayıpların mücadelede birer ışık olup özgürlük yolunu aydınlatıldığını belirtti. Oturma eyleminin sonunda Cumartesi Anneleri ile dayanışma amacıyla Beyoğlu esnafları adına gönderilen mesaj okunarak eylem tamamlandı.

İzmir: İzmir'de Haklar ve Özgürlükler Platformu, İzmir'de kaybedilen dört devrimci için Cumartesi günleri Konak Meydanı'nda başlattığı oturma eylemlerine devam ediyor.

18 Temmuz Cumartesi günü 5.'si gerçekleştirilen oturma eyleminde başta kaybedilen, Metin Andaş, Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan ve M. Ali Mandal'ın, '96 Ölüm Orucu ve SAG direnişinin 2. yıldönümüne denk düşmesi dolayısıyla ÖO şehitlerinin de resimleri açıldı.

HÖP adına yapılan açıklamanın ardından, oturma eylemine geçen grubun, planlanan sürede oturmasına izin veremeyen polis, grubu zorla dağıttı.

Oturma sırasında M. Ali Mandal'ın annesi de sürekli eylemlere katılarak, oğlunun sağ ya da ölü bulunucaya kadar mücadele edeceğini dile getirdi.

6. Oturma eylemi ise 25 Temmuz günü yine Konak Meydanı'nda gerçekleştirildi. Katılımın fazlalığı ve canlılığın hakim olduğu eylemde kaybedilen dört devrimcinin ve Ölüm Orucu şehitlerinin resimleri de taşındı.

Belçika Emek Partisi'nden Diana Vangeneğden de eyleme destek amacıyla katıldı. HÖP adına yapılan açıklamada, "Kaybedilenleri unutmayalım, kayırıp, katledilenleri affetmeyelim. Katledilenlerin yakasına yapışalım. Etrafımızda örülmek istenen karanlığı yırtalım" denildi. Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemine geçildi. "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı.

Oturma eyleminin sona ermesiyle birlikte Belçika Emek Partisi'nden Vangeneğden "yasal olmayan eyleme katıldığı" gerekçesiyle savcılığa çıkarılmak üzere Güvenlik Şubesi'nce gözaltına alındı.

TKP(ML) DAVA TUTSAKLARI ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNİ DGM'DE ANDILAR

Haber Merkezi: TKP(ML) TIKKO üyesi olmak ve eylemlere katılmak iddiasıyla yargılanan 9'u tutuklu 11 kişinin mahkemesine 22 Temmuz Çarşamba günü devam edildi. Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen duruşmada, "Aygün Uğur-Ölüm Orucu Şehitlerimiz Ölümsüzdür" yazılı pankart açan tutsaklara jandarma saldırdı.

Duruşmaya Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutsak olan Cafer Tayyar Bektaş, Aslan Mercan, Önder Mercan, Önder Gençaslan, Önder Keleş, Mahir Emsalsiz, Ruhi Aslan, İsmail Balcı ve avukatlar katıldı.

Tutsak Cafer Tayyar Bektaş, "Cezaevlerinde Ölüm Oruçları" içerikli dilekçeyi okudu. Bektaş esas hakkındaki savunmasını yapmak için süre istedi. Otururken, "Aygün Uğur-Ölüm Orucu Şehitlerimiz Ölümsüzdür" yazılı pankart açması

ile birlikte tutsaklar slogan attılar. Mahkeme Başkanı M. Turgut Okyay jandarmalardan, pankartı almalarını istedi. Bunun üzerine jandarma tutsaklara saldırdı.

Daha sonra mahkemeye devam edilirken Gökhan Köklü'nün avukatı müvekkilinin beraatini istedi. Diğer tutsaklar ve avukatları mahkemeden esas hakkındaki savunmalarını yapmaları için süre istediler.

Mahkeme Başkanı savunma için süre verilmesine ve gelecek duruşmada savunma yapmazlarsa davanın bitirileceğine karar verildiğini açıkladı.

İddianamede Cafer Tayyar Bektaş, Önder Gençaslan ve Önder Mercan'ın örgüt üyesi olmak, polisten silah almak ve polisi yaralamak suçu işledikleri öne sürülerek idamları istenirken, diğer tutsakların ise örgüt üyesi olmak ve çeşitli eylemlere katılmak iddiasıyla, haklarında 12.5 yıl ceza isteniyor.

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

Parti I. Konferansı'nın gerçekleştirilmesi ve merkezi önderliğe kavuşulması hemen etkisini gösterdi. Dağınık ve "serbest" çalışan binlerce sempatizan yüzlerce komitede örgütlendi. Örgütlü ve disiplinli çalışma toplumunda Parti'nin siyasal etkisini on kat artırdı. Fabrikalarda, okullarda, dairelerde, semtlerde, gecekondu kitleleri arasında, birkaç kırık bölgedeki köylüler arasında ve yurtdışındaki işçiler ve öğrenciler arasında, geniş bir taban oluşmaya başladı.

Yayın, kültür geceleri, bildiri ve broşürlerle, duvar yazılarıyla yoğun propaganda faaliyeti her tarafa yayıldı. Özellikle işçiler arasındaki gelişmeler MK'nın yanlış örgütlenme çizgisine rağmen olağanüstüydü. İstanbul'daki belli başlı fabrikalarda Parti'nin gücü öne geçmeye başladı. Genişleyen tabana, yeni gelişen ilişkilere yetismek, onları örgütlemek sorun olmaya başlamıştı. Çoğunlukla deneysel biçimde, durmadan örgütsel taktikler geliştiriliyor, örgütlerin biçimleri ve isimleri çeşitleniyor, çoğalıyor ve Partiye yeni görevler çıkartıyordu. Aynı şekilde Parti'nin eylemlerinde de büyük bir artış meydana geldi. Kitle gösterileri, mitingler, grevler, direnişler, sendikal faaliyetler, gecekondu mücadeleleri, merkezileşme öncesiyle kıyaslanamayacak kadar arttı. Bununla birlikte daha çok kentlerde yoğunlaşan askeri eylemlerde de büyük bir artış meydana geldi; aktif cezaevi firarları oldu. Öylesine ki, Merkez Komitesi, kimi hatalı askeri eylemleri gerekçe göstererek, askeri eylem yetkisini üst komitelere doğru, hatta neredeyse MK'nın onayını isteyecek kadar daraltmaya kalkıştı.

Tek başına Parti'nin merkezileşmesi bile, örgütün kendine güvenini ve coşkusunu artırmış ve büyümüşü. Fakat önderlik bu olağanüstü gelişmelerin gerisinde kalıyor, önderlik yapmak şöyle dursun ayak bile uyduramıyordu. Durumu gerçekçi ve tamatına ifade etmek gerekirse, **örgüt önderliği aşmıştı. Yalnız örgüt önderliği aşmamış, kitlelerin devrimci eylemi de örgütü aşmaya başlamıştı.**" MK; Parti stratejisine uygun bir inisiyatif kullanamıyordu. MK; genellikle önderlik yapan değil izleyen durumundaydı. MK; siyasal mücadeleyi planlayıp yönetmiyor, komitelerin kendiliğinden giriştiği mücadelelere ya onaycı ya da karşı çıkıcı oluyordu. MK'nın örgüte dayattığı şey, dar-deneycilik ve bürokratizmdi. Toplumsal eylem dışında, gerçekçi olmayan kararları hayat bulmayınca, örgüt, kitlelerin ihtiyaçlarının dayattığı eylemlere girmek zorunda kalıyordu. Böylece, örgüt önderliği, kitleler de örgütü sürükleyen ters bir durum doğmuştu. MK; bu kendiliğindencilik ve artçılık giderek bir politika haline getirdi ve Parti stratejisini bu kendiliğindencilik gelişmeye göre düzeltmeye kalkıştı. Kentlerdeki demokratik kitle hareketinin yükselmesine göxe, "harış; mücadele yöntemlerini esas" "taktik" haline getirdi. Askeri eylemlerin daha çok kentlerde yoğunlaşması, "kırlardan kentlere" stratejisini bu duruma göre iğdiş etmeye yöneltti. Kırsal alanda neredeyse dişe dokunur bir genifa faaliyetine bile girişilmemişti. Silah, kırlarda gösterişli bir aksevara dönüşmüştü. Halk Savaşı üzerine önce keskin yazılar yayınlandı, ardından bu stratejiye inanç zayıflığını açığa vuran iğdiş edici, "koordineli halk savaşı" gibi yazılar yayınlanmaya başlandı. Önderlik, silahlı mücadele açısından kırsal kent arasındaki bu ters durumu düzeltmek yerine, kentle-

ri de kının düzeyine çekmeye ve "eylem yetkisini" merkeze doğru daraltarak pasifize etmeye, böylece işin içinden çıkmaya çalıştı.

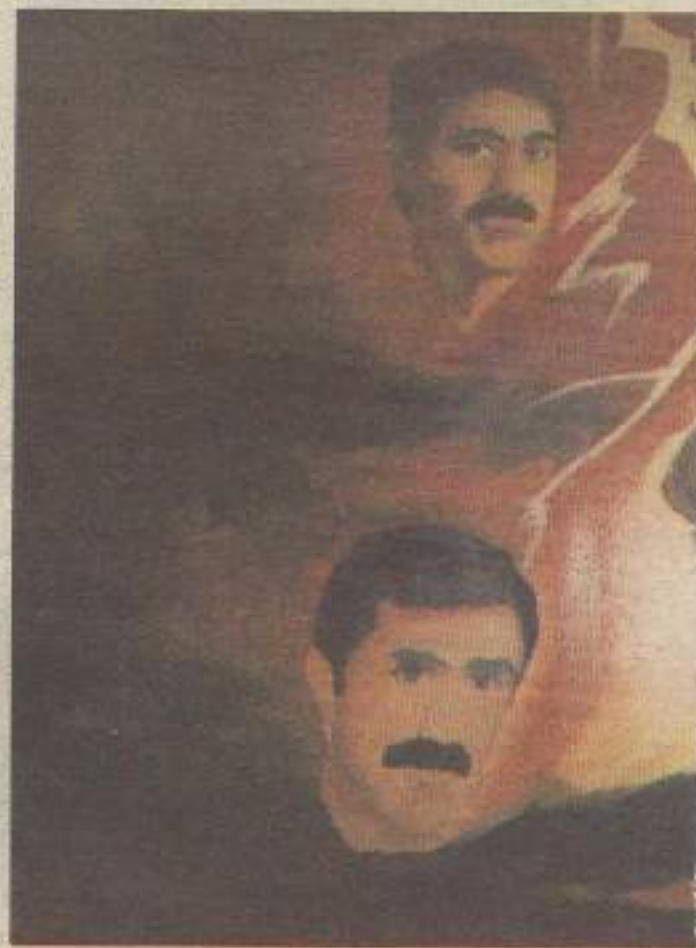
Devrimci teori, devrimin strateji ve taktikleri konusunda kafası karışık, ülkenin yapısal durumu ve temel meselelerinde netleşmemiş bir önderlik, devrimle karşı-devrim arasındaki ilişkileri ve toplumsal gelişmelerin yönünü önceden doğru biçimde tahlil edemez ve doğal olarak kitlelerin devrimci eylemini yönetme gücü gösteremez, giderek gelişmeleri izleyen bürokratik bir aygıt dönüşür. Gidiş de böyleydi zaten. Yetkin kadrolar, toplantıdan toplantıya koşuyor, kalıplaşmış gündemler yapıyor, adeta her toplantıda "dünyada durum", "ülkemizde durum" gibi, Mao'nun alaya aldığı çalışma biçimi, yaygın bürokratik bir hastalık haline geliyordu ve bol bol bürokratik kırtasiye üretiliyor "tutanak tutma", "rapor yazma" tekniklerinde "harika" buluşlar ortaya çıkıyordu.⁽¹⁾

Bu durum, Parti'nin devrimci dinamizmini her bakımdan kemirmekteydi. Örgüt içindeki "doğru-yanlış" çelişkisi giderek kişisel haset ve sekte dışılaşmaya doğru yozlaşıyordu. MK'ya güvenin sarılması, manevi otoritesinin yıkılması, yaygın eleştiri-itaatsizlikceza, "adalet" ve "disiplin" konusunda tartışmalara yolaçtı. Bu yüzden bu dönem; en çok Tüzüğün ceza maddelerinin iletildiği bir dönem oldu. "Hata işleme" ve "Partiden atılma" korkusu, örgüte canlı tartışma ortamını ve eylem gücünü adım adım yoketmeye başladı. Bu durum giderek "isyan" ve merkezi disiplini reddetme isadadına dönüştü. Gerçekten disiplini ilk ihlal eden MK olmuştu. Önderlik yapmakta zaten yetersiz kalan bir organ, bir de korumakla yükümlü olduğu örgütsel disiplini ihlal ederse, birlik ve disiplini "ceza" ile önlemek imkansız hale gelir. Nitekim, tepkilerin yaygınlaşması örgütsel disiplini zorlamaya başlamış, "bizipçi faaliyet" suçlamaları yaygınlaşmıştı. "Haklı-haksız", "bizip" suçlamaları, "haklı-haksız" disiplin cezaları, "haklı-haksız" isyanlar... Evet, işte belirsizlik ve tehlikeli durum!.. Parti de, artık çok sık biçimde, "Parti program ve tüzük disiplinine uymayan bir MK'nın disiplini tamnamaz" sesleri yükselmeye başlamıştı. O kadar çok "kızığa alınmış", "üyeliği dondurulmuş", "görevi dondurulmuş" kişi vardı ki, mizah konusu olmuştu. Komünist kadrolar; yapıcı, birleştirici ve ikna edici bir çalışmayla bu isyanları önledi, eleştiriyi devrimci bir yola soktu ve Parti iradesinin belirlenmesinin yolunu açtı. **Haklı olmak, her zaman isyan etmeyi gerektirmez; MK'nın tüzük disiplinini çiğnemesi, tüzüğümüzü yok saymamızı gerektirmez; kazanmak için çoğunlukta olmak yetmez, doğru yapmak gerekir; bizim doğru düşünmemiz yetmez, doğru düşünmeyenleri kazanmamız gerekir, "kadrolar pırasa sapı değil", kusur işleyince kesip atamayız; önemli olan kusurları tespit etmek değil, kusurlu durumu ortadan kaldırmaktır...**

Merkezileşme öncesinde (1976-1977) ve merkezi önderliğin ilk dönemlerindeki coşku ve devrimci yaratıcılık, giderek yerini kuru, cansız ve hantal

bir mekanizmaya terk ediyor, yoldaşlar arasındaki ateşli dostluk ve güven, yerini soğuk ve mütereddit ilişkilere bırakıyordu. Başlangıçta, MK'nın niyetinin dışında, yukarıda belirttiğimiz objektif nedenlerden ötürü gelişen bu durum, MK içindeki revizyonist-troçkist kırmızı çizginin sistemleşmesine paralel olarak bilinçli ve amaçlı bir nitelik kazandı. I. MK, I. Konferans'ın kendi içinde ve Parti programı karşısındaki çelişik karar ve görüşlerini "düzeltmek" yerine, revizyonist-troçkist görüşleri için fırsat yaptı ve işi daha da çözümsüz hale getirdi. **I. MK'nın tamamı revizyonist-troçkist çizgide değildi. Örneğin ta başında Süley-**

Merkezileşme öncesinde (1976-1977) ve devrimci yaratıcılık, giderek yerini kuru, cansız yoldaşlar arasındaki ateşli dostluk ve güven yordu. Başlangıçta, MK'nın niyetinin dışında, ötürü gelişen bu durum, MK içindeki revizyonist-troçkist kırmızı çizginin sistemleşmesine paralel olarak bilinçli ve amaçlı bir nitelik kazandı. I. MK, I. Konferans'ın kendi içinde ve Parti programı karşısındaki çelişik karar ve görüşlerini "düzeltmek" yerine, revizyonist-troçkist görüşleri için fırsat yaptı

man Cihan gibi ML çizgiyi temsil edenler de aynı MK içinde yer alıyorlardı.⁽²⁾

Fakat Genel Sekreter'in bu çizgiye kayması, aynı çizginin fiili lideri⁽³⁾ ile birlikte henüz netleşmemiş bazı üyeleri de etkileyerek MK'ya hakim oldu. Ancak bu oynak ve göreceli bir hakimiyetti; hem ML tabanın baskısı, hem de bizzat MK içindeki ML kadroların muhalefeti, onun böyle oynak ve kararsız bir nitelik almasına yolaçmıştı.⁽⁴⁾

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /8

Ne varki, uluslararası ortam, bu sapmaların lehinde önemli bir avantaj içeriyordu. Çünkü Mao Zedung, 9 Eylül 1976'da öldükten sonra, anti-"Dörtü Çete" kisvesi altında gerçekleştirilen revizyonist burjuva darbe, Partiyi ve hükümeti ele geçirmiş ve Çin'in toplumsal-siyasal ve iktisadi yaşamını hızla değiştirmeye başlamıştı. Ortaya çıkan yeni-revizyonizm, bu durumdan Mao Zedung'u ve Mao Zedung'un düşüncelerini sorumlu tutuyor ve dünya çapında anti-Maoist bir kampanya yürütüyordu. Bu uluslararası durumun TKP(ML) içinde taraftar bulmaması imkansızdı. Nitekim 1978 Şubat 1. Parti Konferansı'nda bu-

özerliğin ilk dönemlerindeki coşku ve z ve hantal bir mekanizmaya terk ediyor, erini soğuk ve müteredüt ilişkilere bırak- yukarda belirttiğimiz objektif nedenlerden t-troçkist kırması çizginin sistemleşmesine andı. 1. MK, 1. Konferans'ın kendi içinde ve rüşlerini "düzeltmek" yerine, revizyonist- si daha da çözümsüz hale getirdi.

nun belirtilerini görüyoruz. Çünkü 1. Konferans, Mao Zedung'u, Beş Büyük Öğretmen'den saymasına rağmen, "Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonu "çağ değişikliğini çağrıştırdığı" iddiasıyla kaldırmıştı. Yine "baş çelişme" ve "baş düşman" konusunda yapılan özeleştirinin de bu saldırının sinsi birer hazırlığı niteliğinde olduğu daha sonra ortaya çıkacaktı: 1. MK, göreve başlar başlamaz, bu uluslararası tartışmayı Parti içine yansıtmaya başladı ve en çok üzerinde yoğunlaştığı konu ol-

du. Uluslararası ilişkileri bizzat kendileri yürüten parti içindeki bu gizli anti-Maoist kanat, kendileriyle aynı fikirdeki ve hatta daha da kötü durumdaki diğer parti ve grupların düşüncelerini geniş çapta Parti içinde yayarak Parti kitlelerini anti-Maoist fikirlere alıştırmaya çalışıyordu.¹⁰¹

Bir süre sonra "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirirken, bunun yanısıra sinsi biçimde Mao'nun dünya çapında baş düşman ve baş çelişme tezine "akademik" olduğu gerekçesiyle, yine Mao'nun bizimki gibi ülkelerde stratejik gördüğü milli burjuvazi ile ittifak tezine de tamamen troçkist bir mantıkla karşı çıkıyorlardı. Yine, UKH'nin birliği için yapılan çalışmalarda, 1957 Deklerasyonu ve 1960 Ortak Bildirisi "özünde revizyonist" diye Uluslararası Komünist Hareketin ortak platformu olamayacağını ileri sürdü ve bir kez de bundan ötürü Mao, hedef tahtasına konuldu.¹⁰²

II. Konferans süreci filen başlayınca, örtü yavaş yavaş kalktı ve Mao Zedung, Beş Büyük Öğretmen'in arasından çıkarıldı. Gerekece hazırды, "bu kadar 'hata' (!) işleyen bir kimse, Beş Büyük Öğretmen (Klasik)'den biri olamaz, olsa olsa günümüzün büyük bir Marksist-Leninist olabilir" di. Elbette bu durumda, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak ortaya çıkan TKP(ML)'nin görüşlerinde de köklü büyük değişiklikler yapmak kaçınılmaz olacaktı, fakat öncelikle anti-Maoist ideolojik çizgiyi Partiye hakim kılmaları gerekiyordu. 57 Deklerasyonu, 60 Bildirisi ve 63 Polemikleri ile Mao'nun belli-başlı görüşlerinden pek çoğunun yeterince tartışılmadığı gerekçesiyle başka bir kongre veya konferansa kadar "askıya alınması" böyle bir taktikti ve tabii ki bu öneri Parti'nin ideolojik-siyasi çizgisinin büyük ölçüde "askıya alınması" anlamına geliyordu.

Bu gelişmelerin yaşandığı dönem, her bakımdan hassas, kritik bir dönemdi. Her şeyden önce dünya çapında olağanüstü gelişmeler yaşanıyor. ABD'nin başını çektiği emperyalist blokla, sosyal-emperyalist blok arasında, üçüncü kez göreceli dünya barışını tehdit eden savaş tehlikesi tımanıyor. Pekçok yarı-sömürge ülkede darbe, karşı-darbe, etnik ve dinsel iç savaşlar, askeri işgaller, amansız bir silahlanma yarış sürmekteydi. Nükleer, biyolojik, kimyasal ve konvansiyonel silah teknolojisi dehşet verici bir hızla gelişiyor ve dünyayı ölüm kuyusuna çeviriyordu. Bununla birlikte, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinden sonra Çin de de burjuvazi büyük bir siyasi yengi kazanmış ve iktidarı ele geçirmişti. Bu durum, dünya devrim hareketleri üzerinde sarsıcı etki yapmaktaydı. Aslında krizin bu denli yoğunlaştığı bir sırada, dünya devrimci hareketin olağanüstü bir hızla gelişmesi gerekirken, tersine, devrimci hareketin içten vurulması sonucu, durmadan mevzilerini yitiriyor ve geriliyordu. Ülkemizdeki durum da aşağı yukarı böyleydi ve dünyadaki genel durumun adeta tipik bir uvertürünü oluşturuyordu. Bir kere emperyalistler arası dalaşmanın ve dünya savaşı bulutlarının en çok karardığı yerlerden biri Ortadoğu ve Türkiye idi. Yine

emperyalist ve gerici sistemin iktisadi ve siyasi krizinin en çok yoğunlaştığı ülkelerden biriydi Türkiye: ekonomik ve siyasi kriz, ülkenin göstermelik bile olsa parlamentodan yönetilmesini imkansız hale getirmişti.¹⁰³

İktidar mücadelesi esas olarak sokağa inmişti. Ülkenin bütün çelişkileri adeta harekete geçmiş ve keskinleşmişti. Sınıf çatışmaları, etnik ve dinsel çatışmalar, emperyalist provakasyonlar, ordu, polis ve MLT'nin paramiliter faşist güçleri de kullanarak durdurak bilmez tertip ve katliamları büyük bir hız kazanmıştı. Yönetici sınıflar, iktidarlarını sürdürmek için tamamen yasadışı mücadele yöntemlerine yönelmişlerdi. 1977 1 Mayıs katliamı, Sivas, Erzincan, Malatya, Çorum ve Maraş katliamları, İstanbul Üniversitesi'ndeki 16 Mart gençlik katliamı, 1 Mayıs Mahallesi gecekondu katliamı, Balgat katliamı, Bahçelievler katliamı, ünlü kişilere yönelik seri suikastler, her tarafta estirilen polis ve "ülküçü" faşist terörü, merkezi, sistemli ve özel bir amaca dayalı olduğunu gösteriyordu. Yığınları yıldırma ve devrimci hareketi parçalayıp dağıtmayı amaçlayan bu faşist terörde beş bine yakın insan yaşamını yitmişti. Aynı şekilde temel ihtiyaç mallarının bilinçli "stoku", karaborsa ve kuyruklar, cumhurbaşkanlığı seçimi krizi, faşist "Milliyetçi Cephe" hükümetlerinden kurtulmak isteyen halk kitlelerini zaten parlamento dışı arayışlara itmisti. Devrimci hareketin iç didişmeleri ve devrimci örgütler arasındaki çatışmalar, kan davası ve rekabet de, halk kitlelerinin güvenini sarsıyor ve askeri bir müdahale beklentisi içine itiyordu. Bu, hakim sınıflar, emperyalist mali gruplar ve devlet güçleri tarafından bilinçlice yaratılan darbe hazırlığına dönük kanlı bir tertipti. Bütün siyasi trafik işaretleri, istikamet olarak askeri bir darbeyi göstermekteydi. Böyle bir askeri darbe, Milliyetçi Cephe'nin devrimci hareketi tasfiye etme savaşının köklü bir devamından başka ne olabilirdi ki?

Durum çok kritikti. Devrimci hareketteki aymazlık, bu kritik durumun tuzu biberi olmuştu. Halk içindeki çatışmalardan ozenle kaçınan ve bunun için büyük bir sabır gösteren TKP(ML) bile, provakasyonların özel çabasıyla böylece tehlikeli bir alana çekilmeye çalışılıyordu. Kars'ta, Parti sallanma katılan bir devrimci, kendilerinden ayrıldığı bir grup tarafından öldürüldü. Dersim'de, aynı gruptan Hasan Çakmak adlı bir öğretmen, disiplinsiz biri tarafından öldürüldü ve Parti'nin hassas olduğu bir konuda manevi otoritesini sarstı. Devrimle karşı-devrim arasındaki ölüm-kalım savaşında halk arasındaki çelişkilerde silahların konuşması, yalnızca "yanlış" değil, karşı-devrimin devrim saflarında güvensizlik ve parçalanma yaratma taktiklerinin de başarılı bir göstergesiydi.

Kısacası, köklü karşı-devrimci tasfiye hareketi karşısında, devrimci hareket son derece dağınık, ligme ligme ve hazırlıksız durumdaydı. Buna karşılık işçi sınıfının siyasi öncüsü olarak TKP(ML), MK'nın uluslararası modern revizyonist-troçkist çizgisinin etkisinde kararsız ve sallantılı durumdaydı ve önderlik görevini yapamıyordu. Parti, ideolojik ve siyasal niteliğine uygun bir önderlik ortaya çıkarmak zorunda kalmıştı. Çünkü, mevcut önderlik (MK) Parti ideolojisi ve Parti programı ile hemen hemen Parti'nin ülkedeki bütün örgütü ve kitleleriyle tam bir karşıtlık ve çelişki içine düşmüştü. Halkın devrimci direnişini örgütlemek,

II. Konferans'ın esas tarihsel işlevi, Mao Zedung nezdinde gelişen uluslararası çaptaki anti-ML kampanyanın Parti üzerindeki etkisini bertaraf etmek, dolaylı olarak da, Parti'nin ideolojik-siyasi çizgisini korumaktır. Temel işlevi bu olmakla birlikte, aslında II. Konferans, Parti tarihinde, bir yığın konuya elatan, örgütsel, pratik, ideolojik ve siyasi alanda pek çok canalcı kararlar alan dinamik bir atak niteliğine de sahiptir.

faşizme karşı Halk Savaşı ile kitlelerin faşist terör karşısındaki yığınlığını militanca bir direnişe kanallandırmak ve devrimimizin yolunu açmak zorlu bir görev ve aynı zamanda tarihsel bir fırsattı. Sabahattin Ali'nin şiirindeki gibi şehirler gerçekten "dar" hale gelmiş, devrimin dağları "mesken" edinmesi stratejik bir önerme olarak bizzat toplumsal gerçek tarafından dayatılmıştı. Parti'nin tarihsel sorumluluğu artmış ve gözleri ona çevirmişti. Böylesine ağır ve kritik toplumsal koşullarda, Parti'de önderlik sorununun başgöstermesi, devrimimiz açısından elbette çok büyük bir talihsizlikti, fakat başka da çaresi yoktu. Nitekim, Parti önderliğinin bu kararsız ve sallantılı durumu karşısında Parti'nin Halk Savaşı yönündeki samimi çabasını istismar eden ve Partiyi yeni açmazlarla karşı karşıya getiren sahte "halk savaşçıları" ortaya çıkıyordu; GKK, böyle istismarcı bir hizipti.⁹⁹

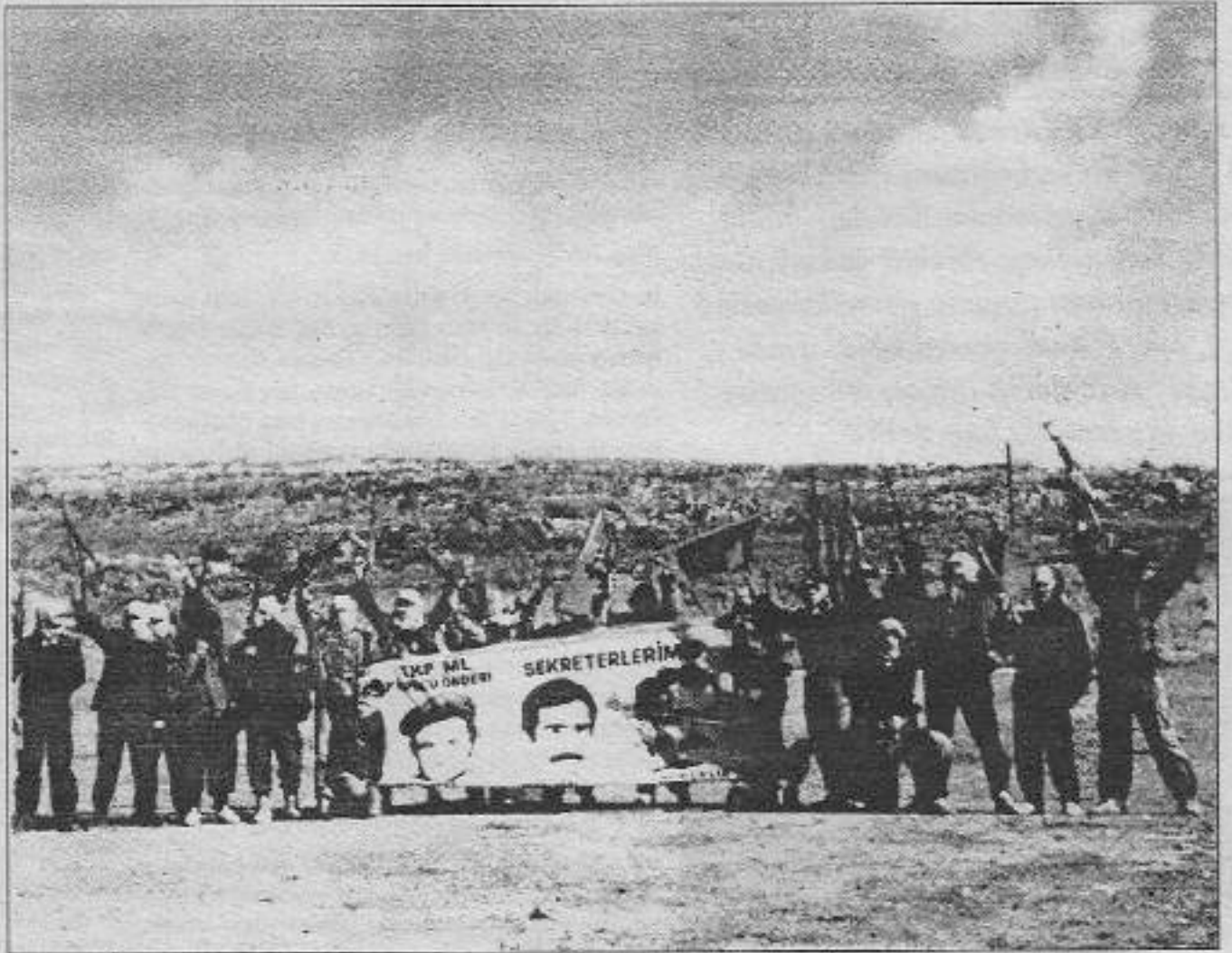
Yalnızca GKK gibi sahte "sol" tepkiler ortaya çıkmıyordu, bir bütün olarak silahlı devrime ve gizli çalışmaya karşı çıkan "barışçı" sağ tepkilerde oluşuyordu. Apaçık ortaya çıktı ki, Parti, eğer önderlik sorununu bir çözüme ulaştıramazsa, mevcut durumundan da daha geriye düşebilir ve parçalanabilirdi.

Koşullar ne kadar elverişsiz olursa olsun, daha fazla zaman kaybedilmeden Parti içindeki bu duruma son vermek, Parti'nin irade ve eylem birliğini sağlamak için en kısa zamanda bir konferans toplamak gerekiyordu. Böyle bir konferansın gündemi aşağı yukarı belliydi: Dünya çapında Mao Zedung ve genel olarak çağdaş Marksist teori ve pratiğe yöneltilen saldırının Parti içindeki yansımalarını püskürtmek. Bunun için 1957 Moskova Deklarasyonu, 1960 Bildirisi ve 1963 ÇKP-SBKP Polemiklerini değerlendirmek, Mao Zedung öğretisi, Demokratik Halk Devrimi/Demokratik Halk İktidarının özü ve millî burjuvazi ile ittifak sorunu; Arnavutluk Emek Partisi'nin son durumunun değerlendirilmesi, I. Konferans'daki "özeleştiriyi" yeniden ele almak ve bu özeleştirideki

anti-Maoist etkileri bertaraf etmek, Halk Savaşı ve "Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi" konusundaki kan-

1980'de önemli kadrolardan **Orhan Bakır** vuruldu. 18 Mayıs 1980'da GKK Kırkaçkını Hizibi Partiyeye karşı cepheden saldırı başlattı ve kanşıklık çıkardı. 30 Haziran 1980'de Mao Zedung'u Savunma Komitesi'nde görev yapan **Efendi Diril** vuruldu. 2 Eylül 1980'de İzmir'de İbrahim Kara ve Ali Geçgel polislerle çatışmada şehit düştüler. 12 Eylül'de askeri darbe oldu ve kentlerdeki bütün hücreler yakalanmalar sonucu güvenlik sorunuyla karşı karşıya geldi. Aralık 1980'de Konferans delegesi seçilen **Raci Yılmaz** vuruldu... Düşmanın yoğun saldırı ateşi altında sürdürü-

ce yurtdışı ve cezaevlerindeki kadroların teorik çalışma yapabilme olanağı vardı. Ülkedeki pratik mücadele içinde olan kadrolar, bütün dikkatlerini örgütün varlığını korumaya ve Konferans'ın güvenlik içinde tamamlanmasına vermişlerdi. Buna karşın yurtdışındaki kadrolar, revizyonist-troçkist görüşlerini içeren yazılarının yeterince Parti içinde dağıtılmadığından yakınıyorlardı. Halbuki, cezaevi (FU'ler) ve dışardaki kadroların birkaç yazısı ve Batı Anadolu'daki bir ABK'nın yazısından başka, Marksist kadroların yazıları Parti içinde dağıtılmadığı halde, onlar

şıklığı çözmek, bazı Tüzük maddelerinin değiştirilmesini sağlamak, ülkedeki gelişmeleri değerlendirmek ve sonuç olarak I. MK'nın durumunu incelemek ve yeni MK'ya seçmek...

Konferans hazırlıkları, katliam haberlerinin sıklaştığı, faşist terörün iyice azgınlaştığı ve kentlerin "kurtarılmış bölgelere" bölündüğü bir ortamda başladı. Konferansın gündemi oldukça ağır ve derin teorik çalışma gerektiriyordu. Fakat daha çok silahların konuşulduğu bir ortamda, ülke pratiği içindeki kadroların böyle bir çalışma yapma olanağı hemen hiç yoktu. Yakalanmalar ve ölümler, Konferans'ın siyasi hazırlığını gün geçtikçe zorlaştırdı. Bu süreç içinde MK'nın iki üyesi, Ali Mete ve delege seçilen **Kazım Çelik** kırkılık bölgede yakalandılar. 13 Mayıs

len Konferans'ın siyasi-teorik çalışmaları elbette gerektiği gibi yürüme-yecekti. Hatta Konferans'ın bitirilebilmesi bile tehlikeye girmişti. Sade-

ce durmadan yazı yazıyorlar ve bunların 1-2 tanesi hariç tümü Parti içinde dağıtılmış durumdaydı. Öte yanda, mücadele içinde durmadan kayıp

O günkü koşullarda nefes kesici bir harekettir bu. Buna rağmen, şimdi dönüp geriye bakıldığında zaman, bir çırpıda pek çok eleştiri yöneltilebilir. Eleştiri, olayların geçtiği tarihsel şartların nesnel ve gerçek sahnesini hesaba katmazsa, kibirli bir küçümsemeye dönüşebilir. Çünkü, olmuş-bitmiş bir şeye şimdi dönüp bakmak, o anı yaşamaktan oldukça farklıdır. Tarih yapanlar, onu yazanların hiç bir zaman tam olarak kavrayamayacağı bir alan üzerinde yaparlar bu işi. Kaydedilmemiş sayısız çelişki ve terslik ortamında bir yığın faktörün koşullandırdığı bir eylemdir bu. Ve biz sadece bu koşulların çok küçük bir bölümünü, en belirgin olanlarını farkedebiliriz genellikle.

veren ülkedeki kadrolar Konferans toplantılarını, bir toplantı sırasında güvenlik nedeniyle birkaç kez yer değiştirerek tamamlamak üzere oldukları halde, onlar ülkeye gelmeye çekiniyorlardı ve merkez konferans toplantısının "bütün sorumluluk kendilerine ait olmak üzere" yurtdışında yapılmasını istiyorlardı. Delegelerin büyük çoğunluğu bunu reddedince, "Spekülasyon konusu yapılmasını istemedikleri için" gelmek zorunda kaldılar ve II. Konferans biraz gecikerek başlamış oldu. Delegeler başarıyla Konferans bölgesine aktarıldı. Ancak kırık bölgede bile Konferans'ın güvenliği tehdit altındaydı ve birkaç kez yer değiştirmek zorunda kaldı. II. Konferans toplantıları devam ederken, sık sık yakalanma, operasyon ve ölüm haberleri gelmeye devam etti. Konferans toplantısı sürerken, radyo haberlerinde Diyarbakır-Siverek gerilla birliğinden bir grubun Hazro'daki çatışmada "ölü ve yaralı ele geçirildiği" öğrenildi; İhsan Parçacı ile Haydar Aslan bu çatışmada hayatını kaybetmişti. Konferans'ın daha fazla uzamasının kayıpları arttıracığı gözleniyor ve herkes bir an önce Konferans'ı bitirip faaliyet bölgelerine dağılmak istiyordu. Dolayısıyla Konferans toplantısı sırasında da gündem üzerinde tartışmalar, böyle bir kaygının baskısı altında yeterince derinleştirilemiyordu.

II. Konferans, bu koşullar altında 1981 Şubat başında tamamlandı. YD'nin "revizyonist-troçkist kırması" çizgisi ezici bir çoğunlukla mahkum edildi ve bu görüşleri ülke içinden gelen hiç bir delege desteklemedi. Sadece AEP konusunda, bazı delegelerin oportünist tutum takınması sonucu nispi bir destek aldılar ve çelişik, tutarsız bir karar çıktı.

Öte yanda, Konferans gündemine alınmamış olmasına rağmen, zorunlu olarak bazı Alt Konferans toplantılarında tartışılan "dünyada baş çelişki/ baş düşman" konusunda, ezici çoğunluk olmasına rağmen karar alınmamıştı.

II. Konferans'ın esas tarihsel işlevi, Mao Zedung nezdinde gelişen uluslararası çaptaki anti-ML kampanyasının Parti üzerindeki etkisini bertaraf

etmek, dolaylı olarak da, Parti'nin ideolojik-siyasi çizgisini korumaktır. Temel işlevi bu olmakla birlikte, aslında II. Konferans, Parti tarihinde, bir yığın konuya elatan, örgütsel, pratik, ideolojik ve siyasi alanda pek çok canıca kararlar alan dinamik bir atak niteliğine de sahiptir.

O günkü koşullarda nefes kesici bir harekettir bu. Buna rağmen, şimdi dönüp geriye bakıldığında zaman, bir çırpıda pek çok eleştiri yöneltilebilir. Eleştiri, olayların geçtiği tarihsel şartların nesnel ve gerçek sahnesini hesaba katmazsa, kibirlili bir küçümsemeye dönüşebilir. Çünkü, olmuş-bitmiş bir şeye şimdi dönüp bakmak, o anı yaşamaktan oldukça farklıdır. Tarih yapanlar, onu yazanların hiç bir zaman tam olarak kavrayamayacağı bir alan üzerinde yaparlar bu işi. Kaydedilmemiş sayısız çelişki ve terslik ortamında bir yığın faktörün koşullandığı bir eylemdir bu. Ve biz sadece bu koşulların çok küçük bir bölümünü, en belirgin olanlarını farkedebiliriz genellikle. Çünkü tarih, bir ucu ufkun ötesinde kaybolan ince bir yola bir tepenin üzerinden bakmaya benzer: bakan hiç bir zaman yol üzerinde yolcuyu tökezleten sayısız küçük engelleri göremez, ama o görünmez küçük engeller süvari düşürmektedir.

II. Konferans'ın yolundaki engeller böylesine basit de değil üstelik. Azgın faşist bir fırtına içinde, pek çok örgütün dağıldığı, ülkeyi terkettiği veya geri çekildiği bir ortamda, devrim ve özgürlük davasını omuzlamaya cüret eden insanların, hem Parti içinde ve hem de dışında kan-revan içinde çarpışarak böyle bir zafere ilerleyebilmesi, incelenmeye ve öğrenilmeye değer bir konudur. Tarihteki bütün önemli olaylar, büyük toplumsal çalkantıların ve derin karmaşık çelişkilerin sonucu olarak doğarlar ve pek tabii bu büyük devrimde her şey mükemmel ve kusursuz olamaz. II. Konferans, hata ve kusurlarıyla Parti'nin komünist kararlılığını ve kendine güvenini gösteren büyük tarihi bir olaydır ve bu yazı onun zengin içeriğini elbette tam olarak yansıtamaz ●

(Sürecek)

Düzeltilme ve Özür

16.31 Temmuz 1998 tarihli gazetemizin 16. sayfasının I. sütununun II. paragrafında yer alan "35. maddesinin ibaresi 35 maddesinin,

18. sayfasının II. sütununun I. paragrafının son tümcesinde yazılan "İhtiyaç" kelimesi ihtiyat,

III. sütununun son paragrafında "II. Konferans" biçiminde geçen kısım I. Konferans olacaktı. Dizgi hatasından kaynaklanan bu yanlışlıklardan dolayı okuyucularımızdan özür dileriz.

DİP NOTLAR:

(1) Kazançsıma ve Zeytinburnu çevresindeki, Türk-İş'e bağlı deri ve tekstil fabrikalarındaki direniş ve sendikalar hareket, bu bakımdan ilginç bir örnektir. Buradaki yerel Parti komiteleri ve işçiler, Türkiye'nin sendika ağlarına ve patronlara karşı büyük bir mücadeleye girişmiş ve bölge çapında irisiyatili ellerine almışlardır. Bir keresinde 3-4 bin işçi, Türk-İş Bölge Temsilciliği binasını basarak polisle büyük çatışmaya girdi ve 250 işçi gözaltına alındı. Olay bütün basında baş marget olmuştu. Eylemin çapı İstanbul kapsamında polislenme istidadi gösterdi. Yerel Parti komiteleri, kendilerini aşan bir olayla karşı karşıyaydı ve Merkez Komitesi'nden önderlik istediler, ama bir türlü erişemediler. Üstelik, buradaki yerel komiteler ve işçiler, direnişin zafere için tüm işçilere destek çağırısı yaparken, MK, bazı revizyonist grupların "genel grev" sloganına karşı çıkmakla meşguldü. Yeterli önderlik bulamayan işçiler, sonunda hayal kırıklığı içinde geri çekildiler.

(2) Aslında bilimsel örgütsel çalışma açısından iyi olan bir şey toplantılarda düzenli tutanak tutmak ve sistemli raporlar yazmak, aşırı biçimde abartılıp amacından uzaklaştırılınca, komitelerin önder durumundaki sekreterleri için içinden çıkmaz birer arşiv memuruna dönüşüyordu. Bu arşivler yakalandığında, hiç de kapırmaz olmayan bir yığın değerli bilgi siyasi polisin yanına toplu olarak sunulmuş oluyordu. Böylece parti için gerekli ve iyi olan bir şey, siyasi polisin işine yarayan bir şey haline geliyordu.

(3) Süleyman Cihan, Merkez Komitesi'nde ve Siyasi Büro'da yer alıyordu. Parti'de canıca önderlik sahip Örgütlenme Komitesi'nin Sekreteri idi ve revizyonist-troçkist sapmaya karşı örgütün korunmasında belirleyici rol oynadı.

(4) Parti Merkez Komite Genel Sekreteri başka biri olmasına rağmen, yurtdışında, MK ve SB'de yer alan konuşma bu MK ve SB üyesi, I. MK'ya haklin olan çizginin asıl lideriydi ve Genel Sekreteri de aşan bir etkiye sahipti, çünkü, Genel Sekreteri'nin de tabii olduğu çizginin esas temsilcisi buydu.

(5) II. Konferans'a doğru, hem yakalanmalar ve hem de bazı MK üyelerinin bu YD çizgisine karşı ML'in sahna geçmesi dengeyi ML'ler lehine değiştirdi.

(6) Ekim 1980'da, Arnavutluk'un başkenti Tiran'da yapılan "Bilimsel Konferans'ta, ilginç bir dikkat ve inkarlıklar sergilendi: Uzun süre ÇKP ile birlikte UKH içinde ML'yi savunan Erver Hoca ve AEP, Mao'nun ve ÇKP'nin hiçbir zaman Marksist-Leninist olmadığını, Çin Halk Cumhuriyeti'nin hiç bir zaman sosyalist bir devlet olmadığını, BPKD'nin devrim değil, burjuva kliklerin kültür kavgası olduğunu, Halk Savası teorisinin, işçi sınıfının öncü rolünü inkar eden anti-ML bir salsata olduğunu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin emperyalist olduğunu iddia etti. Çin'de iktidarı ele geçiren revizyonistlerin Arnavutluk'ta verilen yardımları kesmesinin hıncı Mao'dan çıkartılıyordu. AEP'nin bu tutumu bazı kardeş partileri de etkiledi. I. MK'nın, bunlardan biri olan AMLP (Alman Marksist-Leninist Partisi) ile yaptığı "ortak açıklama'da, Mao, Beş Klasik'in içinden çıkartılmıştı. Yurtdışında yapılan uluslararası gençlik festivalinde, yine bu görüşler MK'nın denetiminde birşey olarak yayınlanmıştı. Halbuki, "I. Kaypakka-ya'nın görüşlerinin doğruluğundan hareket ederek" toplanan I. Parti Konferansı, Mao'yu Beş büyük öğretmenden biri görüyordu ve bu açık bir disiplin ihlali idi.

(7) Bilindiği gibi, 1954'te Stalin'in ölümünden sonra, 1976'dan sonra Çin'dekine benzer biçimde, revizyonistler iktidarı ele geçirdiler, parti ve devlet içinde büyük bir temizliğe giriştiler. Parti'nin siyasi ve ideolojik hattını tamamen değiştirdiler. Bu durum dünya çapında dalgalanmalara yol açtı ve UKH birkaç parçaya bölünmenin eşiğine geldi. Çoğunluk bazı revizyonistlerin bazı partiler bunu fırsat bilerek saldırılarını alevi hale getirdiler. Bu karşıtayı ve hükümlerini örmek, "ortak düşmana karşı güçleri birleştirmek" ve ML'e karşı yönelen saldırıları boşa çıkarmak için, Marksist-Leninist KP'lerin şikayet ve çağırısı ile Moskova'da üç yıl arayla iki toplantı yapıldı. Sorunlar tam-

şıldı ve "DKH'nın yasası" olacak 1957 Ortak Deklarasyonu ve 1960 Ortak Bildirisi kabul edildi. 81 partinin katıldığı bu toplantılarda, ÇKP'yi destekleyen sadece 8 parti vardı. Ancak ML'lerin üstün çabasıyla, revizyonistler hayli yeniltili ve bu belgelere ML'ler damgasını vurdu. Fakat elbette bu belgeler, belli bir uzlaşma belgeleridir de ve olumsuz yönde içermektedir. Revizyonist-troçkist kırması kanat, KP'leri diyalektik kanunlarının dışında "monolitik" örgütler sandığı için bunları troçkist bir "salt" çıkılla kibirlili reddetmekte "revizyonist" saymaktadır.

(8) "24 Ocak Kararları" diye bilinen kararlar, bu durumu yansıtmaktadır. Bu kararlar alınırken, parlamentoda, hükümete ve TUSİAD'da yapılan tartışmalarda açıkça "Latin Amerika Sistemi"ne göndermeler yapıyorlardı.

(9) GKK (Geçici Koordinasyon Komitesi), 18 Mayıs 1980'da bir bildiri yayınlıyordu MK'nın sağcı çizgisini ileri sürüp partiye karşı cepheinden mücadeleye girişti. Bu hizibe önderlik yapanlardan iki tanesi (Vecdi Tapşın ve Mehmet Altıntaş), 12 Eylül askeri yönetiminin birer üyesi olduklarını itirafçı hainlikleriyle ortaya koydular. Vecdi Tapşın'ın ML'te görev yapan akrabası bir subay tarafından yönlendirildiği ortaya çıktı. Bu hizibin asıl liderleri, "sağcı" MK tarafından, TIKKO'yu silahlı mücadele içinde örgütlemek üzere kentlerden kırsal bölgelere yitkili olarak gönderilmiş ve "pilot bölgeye" yerleştirilmişlerdi. Ancak bu görevlerini yapamamış ve "ideolojik olarak sınırlamak" üzere tekrar İstanbul'a dönmüşlerdi. Buna da "Özetime girip" kendilerini düzeltmek yerine hizip çalışmasına giriştiler. Bu hizibin asıl liderini, 12 Mart 1971 darbesinden sonraki tavrıyla da tanıyoruz; bu kişi, mücadele koşullarının zorlaşması karşısında yılmılgı kapılarak, kırık bölgeyi ve I. Kaypakka'ya yoldaşları terk etmişti. 1973'ten sonra İstanbul'da partinin yeniden toparlanmasında ve KK Hizibine karşı doğru tutum takınmasında dolayı affedilmiş ve yeniden parti faaliyetine katılmıştı.

(10) Bilindiği gibi GKK Hizibi İstanbul'da ortaya çıkmıştı. Bu bölge, MK'nın oportünist çizgisine karşı mücadelenin başını çekiyordu ve bölge MK'ya karşı duyarlardı. Bu yüzden, GKK'nin, bölgenin MK'ya karşı ihtilali tutumunu örgütsel aynılığa istismar etmesi kolaydı. Zaten, el altından bölgede saygınlığı olan kadroların da "kendilerinden" olduğunu yayıyorlardı. Bu nedenle parti bölge-örgütlerini ayamak için daha çok kavgaya kaçınıklarıyla teşhir eden bir yazı acilen yayınlandı. Ardından daha geniş bir yazı hazırlandı. Ne varki bu yazı, GKK'ya karşı tavırda zavıf ve onların etkisini taşıyordu. Yazıyı hazırlayan, "GKK'nin eleştirisi haklıdır, ancak giriştiği örgütsel ayrılık hareketi yanlıştır" diyor ve oportünist bir tutum takınıyordu. Yeni bir yazı hazırlama imkanı bulunmadığı için, bu yazı, şehir konular ve bazı düzeltmeler yapılarak "ABK" adına yayınlandı. İşte GKK'ya karşı böyle bir tavır alan keskin anti-MK'cı bazı delegeler, bu kez aynı MK çizgisi ile AEP konusunda işbirliği yaptı. AEP'nin bu günkü çizgisi modern revizyonist-troçkist kırması bir çizgi olmasına rağmen, bir bütün olarak Arnavutluk Emek Partisi'nin ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin, kesin veriler olmadan nitel değişime uğradığını söylemek doğru değildir, dolayısıyla AEP'yi kardeş, AHC'ni de sosyalist kabul etmeye devam etmeli ve araştırmalıyız şeklinde yanlış bir karar çıkmasına yol açtı. (Bkz. II. Konferans Raporu, AEP maddesi)

(11) II. Konferans'ta, herşeye rağmen yüzlerce sayfa tutan hareketli bir teknik tartışma yaşandı. Üç haftadan fazla süren merkez toplantısının tutanağı titiz bir çalışmayla derlendi ve okunuldu. Bu süreçte birkaç yüz sayfa tuttu. Çeşitli nüshalar partinin belli başlı merkezlerine ulaştırılmak üzere hazırlandı. Alt Konferans'larda değerli bulunan ve Merkez Konferans'ta karara bağlanmak üzere havale edilen yüzlerce sayfa çalışma vardı. Bunlardan bazıları kurşunlar Konferansa ulaştırılmadıkları halde, Merkez Konferans'ta tarafında resmi belge olarak oraylanırlardı. (Sendikalar yazısı gibi). Ancak biz bu yazıyı hazırlarken elimizde sadece Partizan dergisinde 14. "Belge'si vardı. Diğer belgelere ulaşamadık.

Istanbul 3 No'lu DGM'ye: Sayın mahkeme heyeti;

Genç'in Ercek köyü Eydeniş mıntıkasında faşist Türk ordusu ile girdiğimiz muharebede Uzman Çavuş Adem Ambarcı'nın ölümü dolayısıyla anayasal düzeni bozmak iddiası ile beni, yoldaşlarımı ve tabii ki bizler şahsında halkımızın devrimci savaşına önderlik eden partimiz TKP(ML)'yi yargılamak istiyorsunuz. Bu sizin doğal hakkınızdır. Zira, mahkemenizin adından da anlaşıldığı gibi, siz devletin güvenliği için oluşturulan bir kuruma tayin edilmiş birer devlet memurlarıdır. Bu sözlerimden kendiniz için hafifletici manalar çıkarılamazsınız. Çünkü, devlet memurlarından soyutlanmış bir baskı makinası değildir.

Ne var ki, sizlere ait olan bu doğal hak kadar bizim de doğal olan haklarımız vardır. Bu, zannettiğiniz gibi bir suçlunun savunma hakkı değildir. Çünkü, tarihin hiçbir keskinde zulmedenlere karşı savaşmak suç değildir. Doğal olan hakkımız; devrimci savaşımızın her alanında olduğu gibi burada da sizlere karşı savaşmaktır. Dolayısıyla, burada suç dediğiniz şeylerin, aslında insan ve insanlık açısından erdem sayılacak şeyler olduğunu ortaya koymaya çalışacağım.

Eydeniş'te girdiğimiz muharebeden hareketle Türk Ceza Kanunu'nun 125. maddesini ihlal ettiğimiz; yani bölücülük yaptığımız söylenmiş.

Evet, Kürt ulusu üzerinde uyguladığımız milli zulüm politikasına karşı çıktığımız ve bu zulme karşılık "Tüm ulusların hak eşitliği" şiarını haykardığımız için bizler "bölücüyüz". Zulüm altında inleyen Kürt bellerinin çılgınlıklarını ve annelerin acı yüklü ağıtlarını duyduğumuz ve onları yüregimizin derinliğinde hissettığımız için Türk hakim sınıflarına, Kürtlerin aynı devlet kurma hakkına saygılı olun dediğimiz için "bölücüyüz". Bir yandan partimiz TKP(ML) önderliğinde halklarımızın ortak kurtuluşu için devrimci savaşımızı yükseltirken, diğer yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin haklılığını savunup, onu desteklediğimiz için "bölücüyüz".

Bizler böylesi bir bölücülüğü seve seve kabulleniyor ve kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği yolda ısrarımızı dile getiriyoruz. Eğer toz tutmuş arşivlerinizi karıştırırsanız partimizin ilk dava dosyasında da yoldaşlarımızın "bölücülüğünden" görsel olarak yargılandığını görürsünüz. Kemalist faşist ideolojinizin bir karabasan gibi çıktığı ülkemizde, Kaypakkaya yoldaşımız bu karabasanı dağıtarak bölücülüğü hak etmiş ise, bırakın bizler de Sema Yüce arkadaşın Newrozlaşarak yüceltiği dönemde bu ısrarımızı dile getirelim.

Sizce bedenini Newrozlaştıran Sema arkadaş ölmüş müdür? Ya da Fikri, Rahşan, Ronahi, Zekiye, Mazlum ölmüş müdür? İddianamedeki ifadelerle bakılırsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bedenleriyle aydınlatan bu arkadaşlarımızın; siper yoldaşlarımızın öldüğünü sanıyorsunuz. Sizler bu sanı ile kendinizi aldatabilirsiniz. Ne var ki önemli olan gerçeklerin yakıcı-

ğıdır.

İşte bu yüzden Baba Erdoğan yoldaşımızın öldüğünü söylemekle büyük bir aymazlık içerisindeyiz. Halklarımızın kurtuluşu için devrimci savaş yürüten ve bu yolda canını vermekten sakınmayanlara ölü denilemez; onlar şehitlerdir. Şehitler ise düşünce ve davranışlarıyla savaşımızın en yaşayan yüzleridir. Düşünün ki sizlerin "öldü" dediğiniz Baba yoldaşa Türküler yakılıyor; çatışmalara girdiği dağlara adı veriliyor; aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen ordunuz Kandıra baskını unutamıyor; gerillalar O'nun öğretmenliği ile yeni yeni bölgelere açılarak savaşıyor ve esir savaşçılar O'nun ışığıyla firarlar örgütleniyor. Bir gün gelecek ve doğanın kanunu gereği sizler de can vereceksiniz; kaç kişi sizleri hatırlayacak? Hiçkimse. Bu yüzden ölü tabiri bu "hiçkimse"ler için kullanılabilir.

Nasıl ki Sema'lar, Fikri'ler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ölümsüzleşen savaşçıları olduysa, Baba Erdoğan yoldaş da Enternasyonal Proletaryanın ölümsüzleşen savaşçısı olmuştur.

Bu arada, devlet mekanizmalarınızın sandığınız gibi işlemediğini hatırlatarak bir konuya daha temas etmek istiyorum. İddianamede sanık olarak gösterilen Hasan Toy ve Doğan Karadağ yoldaşlar da, değişik tarihlerde, tıpkı Baba Erdoğan yoldaşın öğrendikleri gibi gökyüzünün maviliğine komünizmin kızılığını yazmışlardır.

Bugün her birinin önünde saygıyla eğilirken, Eydeniş'teki muharebenin ve Uzman Çavuş Adem Ambarcı'nın savaş dışı bırakılmasının Baba Erdoğan yoldaşın önderliği, Hasan Toy yoldaşın komiserliği ve Doğan Karadağ yoldaşın hedefini affetmeyen komutanlığı sayesinde olduğunu söyleyebilirim. Böylesi bir başan, daha nice muharebelerde olduğu gibi bu bileşenin ve bu bileşenin yetistirdiği öğrencilerinin imzasını taşıyabilir. Bir TIKKO savaşçısı olarak bu imzaya ortak olabilmişsem bundan onur duyarım, ki Eydeniş muharebesine katılmış bir savaşçı olmanın onurunu taşıdığımı sizlere söylemekten de hiçbir sakınca duymam. Adem Ambarcı'yı savaş dışı bırakan kurşunların kime ait olduğuna gelince, bunun fazlaca önemli olduğunu sanmıyorum; önemli olan orada kullanan kurşunların gerillalara, özellikle de TIKKO gerillalarına ait olmasıdır. Bu bir savaştır ve karşılıklı güçler muharebeye tutuşmuştur. Böylesi bir durumda birilerinin vurulmasından daha doğal ne olabilir ki?

Burada bir noktaya dikkat çekmek istiyorum; Kürdistan'daki muharebe ve bu muharebeye komanda eden düşüncelerinden ötürü burada sözüm ona yargılamaya tabi tutulan bu üç yoldaş, Karadeniz dağlarında şehit düşmüştür. Kürdistan'dan Karadeniz'e; Karadeniz'den Kürdistan'a uzanan bu yığıt insanların bütün ideallerinin halkların kardeşliği temeline oturduğunu bu pratikleri göstermektedir. Bizler esasen özellikle de Kürt olanlarımız ve pek tabii ki Kürt ulusundan biri olarak ben-birlikten yanayız. Ancak bizim birlikten anladığı-

mız ulusların ve azınlıkların bir başka ulus tarafından zoraki bir şekilde iç edilmesi değildir. Halkların kardeşliği temelinde yükselen, eşit ve özgür bir ortamda tüm ulus ve azınlıkların serbestçe gelişimini sağlayan bir birlikten yanayız. Böyle bir birliğin yolu ayrılmaktan geçecekse hiç tereddütsüz onu da savunuruz. Bu yüzden ki Türk hakim sınıflarına sesleniyoruz; tüm ulusların ve dolayısıyla Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkına saygı gösterin. Devlet kurmak tüm ulusların hakkıdır. Buna karşı çıkmak ve bir ulusun özgürlüğüne pranga vurmak köleleşmenin en büyük ifadesidir.

Türk hakim sınıflarının Kürt ulusunun ve diğer milli azınlıkların haklarına saygılı olmayacağını biliyoruz. Onun için bizim çağrımız Türk halkıdır. Çünkü, Türk halkına yapılmış "Türk hakim sınıflarına karşı çıkın ve onlarla savaşın" çağrısı aynı zamanda Kürt, Türk ve çeşitli azınlıkların ortak mücadelelerine yapılan bir çağrıdır. Zira Türk hakim sınıfları, Kürt ulusu üzerinde milli zulüm uygularken kendi halkına karşı zulüm ve sömürüden geri durmamaktadır. Bu gerçeğe rağmen Türk halkını kendi şoven politikalarının etkisi altına alarak sömürüyü kolaylaştırmaya ve zulmü perdelemeye çalışmaktadır. Türk halkını kendi suç ortağı durumuna sokmaktadır. Bu durumda suçlu olan ve suç işlemeye devam eden Türk hakim sınıflarının bu çağrıya cevap vermesini beklemek söz konusu olabilir mi? Hayır, olamaz. O halde çağrıya cevap vermesi ve halkların kardeşliği temelinde Kürt ulusu başta olmak üzere, tüm ezilen halklar ile birlik oluşturması gereken Türk halkıdır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının; onların devletin kumaylığında bulunan paşaların; bu paşaların kuklası durumunda bulunan devletin apahğından beslenen sözumona aydınlar ile medyanın ve kuyruğunu bacağının arasına sıkıştırarak çanak yalamaktan kurtulmayan Doğu Perinçek'lerin, biz komünistlerin ve TIKKO savaşçıların bu tavrını anlaması mümkün müdür? Herkes durduğu noktadan düşünür. Bu yüzden MGK'nın kuyruğunda duranların bizleri anlaması mümkün değildir.

İşte buna kanıt; sekiz devrimci parti ve örgütün oluşturduğu Devrimci Birleşik Güçler Platformu ile ilgili bir haberi 21 Haziran '98 tarihli Aydınlık'tan ibretlik belge olarak olduğu gibi aktarmak istiyorum. Haberin başlığı "PKK liderliğinde Türkiye karşıtı cephe". Haber ise şöyle:

"PKK, yurtdışında 7 değişik grupla Türkiye'ye karşı cephe kurdu. Türkiye'de iç istikarsızlık yaratmak için ABD'nin tertiplerinin yoğunlaştığı bir dönemde kurulan cephe, "Batı destekli itica" güçleriyle aynı programı savunuyor. 'Devrimci Birleşik Güçler' adını kullanan cephenin baş düşmanı da Cumhuriyet güçleri ve Ordu. 'Kemalist TC'ye karşı mücadele' temelinde kurulan cephenin 4 Haziran'da Paris'te dağıttığı bildiride Türkiye'nin bölge halkları için bir tehdit olduğu yazılıyor. Bildiride baştan sona itica ile mücadele eden

Ordu'ya, Milli Güvenlik Kurulu'na, 28 Şubat sürecine ve Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ne saldırıyor. Çiller-Erbakan hükümetinin yıkılması, Refah Partisi'nin kapatılması eleştiriliyor. 'Rant dalaşı, 28 Şubat'la Kemalist yeniden restorasyonun ve silesi haline getirildi' deniyor. Cephe'nin kurulma nedeni olarak da 'Fırsatlar gibi ciddi tehlikelerle karşı karşıyayız' değerlendirilmesi yapılıyor. PKK'nın başını çektiği 'Devrimci Birleşik Güçler' adındaki cepheye TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, TKP (Kıvılcım), Devrimci Sol'un yer aldığı bildiriliyor." Milli Güvenlik Kurulu'nun basın bürosu gibi çalışan Aydınlık'ın bu tez canlı refleksi de göstermektedir ki karşı-devrim güçlerinin ve onların çanak yalayıcılarının tutumunu bizimle aynı olamaz. Düşünün ki halkların kurtuluş mücadelesi için bir araya gelip, eylem birliği geliştiren sekiz örgüt, şer cephesi; halkların düşmanı, kan ve gözyaşının tek sebebi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının biricik güvencesi ordu ise umut olarak ilan ediliyor. Oysa ki Çevik Bir'in ABD ve I. Hakkı Karadağ'ın İsrail gezileri halen tazeliğini korumaktadır. İsrail ile ortak düzenlenen tatbikatlar ve gerillaların düşürdüğü helikopterlerden ölü olarak çıkan İsrailli subaylar neyin ABD tertibi olduğunu oldukça iyi anlatmaktadır. Kaldı ki bir ulusun zulüm altında tutulmasının hiçbir gerekçesi olamaz.

Diğer bir nokta ise, Devrimci Birleşik Güçler oldukça mütevazı bir girişim olmasına rağmen bu kadar tepki alıyorsa, esasen kimlerin birlikçi, kimlerin bölücü olduğunu göstermektedir. Halkların birliğini ve kardeşliğini isteyen Devrimci Birleşik Güçleri selamlarken, "bir karşı toprakta" sömürüden ve "tek bir taş"taki zulümden vazgeçemeyip de "ABD tertibi" diyerek demagoji yapanların tarih karşısında hak ettiği yeni alarak halklar tarafından lanetlenmesini iddia ediyorum.

Sayın mahkeme heyeti, hazırlanan iddianemenin bir yerinde "Tunceli kırsalından Genç ilçesi..." diye başlayan bir cümle geçmektedir. Bu cümledeki dil sürçmesi sizlerin; sizler şahsınızda devletinizin gerçek kimliğini ifade etmektedir. TIKKO ya da ARGK gerillalarından herhangi birine sorsanız, bırakın Genç'in nerede olduğunu söylemeyi, oradaki her karış toprağı; her bir ağacı ve her bir kayayı özellikleriyle anlatır. Çünkü onlar, o topraklarda boy veren birer iliz ve o topraklara kanları ve canları ile kök salmış birer tarihtirler. Sizler ve sizin gibiler, o toprakların yabancı olduğunu için, zoraki çizilmiş haritaların eli kanlı sahipleri olmanızla rağmen Genç'in Tunceli'ye değil de Bingöl'e bağlı olduğunu bilmiyorsunuz. Kendi belgelerinizde göstermiş olduğunuz bu cehaletinizi kanla yazılan tarihimiz ile giderecek ve sizlere haritanın gerçek sınırlarını devrimci savaşımızla öğreteceğiz.

- Yaşasın Partimiz TKP(ML)! Yaşasın Ordumuz TIKKO!

7 Temmuz 1998

Hasan RÜZGAR

Karadeniz'de "yeniden" örgütlenen şer cephesi gerilla mücadelesiyle parçalanacaktır

Sınıf mücadelesinde, ezilen sınıf katmanlarının lehine gelişen her süreç ve atılan her yeni adım, sınıf mücadelesinin basitten karmaşığa doğru gelişen pratik süreçlerinden geçerek teorileşir ve dönemlerin ihtiyaçlarını gelişmeye dönük gidereğin hareket tarzından süzülüp yetkinleşerek, önümüze çıkan çelişkileri devrim lehine çözüme ifadesini bulur. Yani sınıf mücadelesinde her yenilenme ve her yeni örgütlenme gerekliliği, girilen mücadele pratiğinin terzahından çıkan sonuçları yeni alanlara, yeni yeni bölgelere taşımaya kopruğunu oluşturmaktadır. Onlarca yıllık deneyim ve pratiklerin yetkinleşerek yeni yeni değerler yaratmak için dünden bugüne, bugünden yarına ulaşmasını sağlayan gerçeklerden biri de budur. MLM bir bakışla düşünüldüğünde bugüne taşımak, bugün sınıf mücadelesinin kızgın korunda yeni değerleri yaratmada bir manivela işlevine sokup geleceği kuşatmak... Özcesi; dünden öğrenmek, bugünü savaşmak ve nihai hedefe doğru sarılmadan yürümek temel perspektifi, iktidar hedefli bir anlayışın olmazsa olmazıdır.

Ezilen sınıf ve katmanların temel ve en üst örgütlenme biçimi olan, halklarımızı kurtuluşa götürmenin teorisini ve pratiğini dönemin zorunluluklarını gözeten bir politik bakış açısı ve pratik duruş, sürecin ihtiyaçlarına cevap verebileceği gibi, stratejik hedefini güçlendirecek taktiksel zenginlikleri de kendi içinde besler, çoğaltır. Niceliksel zayıflık dediğimiz sorunda böylesi bir pratik içinde ortadan kalkar. Sorun özünde örgütlü insan gücünün fazla olup olmaması sorunu değil (kuşkusuz burada önemli vardır), anlayış olarak savaşıp savaşmama sorundur. Yani teori ile pratiğin bütünlüğü içinde yaratılan canlılık devrimci mücadeleyi geliştirmek, devrimci mücadeleyi besleyen kanalları açmak Proletarya Partisinin temel hareket tarzı ve yönelimidir.

Çeyrek asırlık mücadele tarihinde, geçici dönemsel gerilemeler yaşasada, Proletarya Partisinin MLM biliminin ışığında savaşma realitesinin gerekliliğini yerine getirme çabası içinde bir duruş sergilediği tartışma götürmez bir gerçektir. Silahların eleştirilerek gücüyle düşmana karşı uzlaşmaz tutumu, devrim cephesine sunulmuş değerler toplamında ifadesini bulmuştur. Özellikle son dönemlerde daha belirgin biçimde gün-

demleşen ve hakim sınıfların korkulu rüyası olmaya yön tutmuş Karadeniz bölgesinde gerilla mücadelesinin önemini Proletarya Partisi kimi çevrelerin "intihardır, maceradır" dediği bir dönemde bilince çıkartmış ve gündemine almıştır. Zira bu topraklarda İktidarın Halk Savaşı stratejisi ile alınacağını, bunda bugünkü taktiksel biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı'ndan geçeceğini ve sirtımızı dağlara yaslamamız gerektiğini kavramış Proletarya Partisi için bu tespit ve yönelim, hiçte şaşırtıcı olmamalı. 12 Eylül AFC'si sonrası Baba'larla sıkılan ilk kurşunun izinde, Hasan'larla, İsmail'lerle, Ceba'larla, Tuncay'larla, Cömert'lerle ve nice Halk Ordusu nefetlerinin kanlarıyla dolu toprakları füzilenen umut, bugün Dersim ve Botan'dan Tokat ve Ordu'ya uzanan gerilla alanına dönüşmektedir. Bu, Karadeniz'de gerillanın adımlarıyla yeşerecek olan halkımızın kurtuluş kavgasıyla, uzun süredir varolan sessizliğin mahmurluğunu dağıtmasına bir kıvılcımdır.

Devrim lehine olan bu gelişmeyle birlikte Karadeniz'de gerilla mücadelesinin ayak sesleri karşısında hakim sınıfların boş durduğunu söylemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Bölgedeki son gelişmeler (gerillanın artan eylemlilikleri ve yöre halkıyla içli-dışli olması) karşısında hakim güçlerin korku ve paniklen, devletin temel özü olan faşist niteliğiyle "yeni" örgütlenmeler ve "yeni" yönelimler, taktik ve politikalar eşliğinde gerilla mücadelesinin gelişmesi ve halkla bütünleşmesini engelleme çabasında somutlanmıştır. Böylesine bir karşı duruş, devrim lehine doğurgan olan bu topraklarda devrim ile karşı-devrimin daha can alıcı bir noktada çatışmasına tanıklık edecektir. Karanlığı namlulunun kuzulluğunda aydınlatan gerillalar, Karadeniz'de karşı-devrimin üzerine çullanmasına olanak verecek şekilde süreci devrim lehine geliştirecektir. Sorun; gerilla mücadelesini süreklileştirecek tarzda bir kurumsallaşmanın yaratılabilmesi, bölgenin mevcut çelişkilerinin doğru biçimde yorumlayıp çözüme noktasında doğru yöntem belirlemede yatmaktadır.

Hakim sınıflar, gerilla mücadelesinin kendi varlıklarına yönelik ciddi bir tehlike olduğunu ve bunun Karadeniz'de kök salmasıyla gelişip ülke topraklarına yaygınlaşacağını, büyüyerek varlık koşullarını ortadan kaldıran bir devrim fırtınasına dönüşeceğini çok iyi bilmektedirler. Bunun için Karadeniz özgölünde işi daha sıkı tutmaktadır. Ki bunun temellerini MGK'nın denetiminde kurulan ANASOL-D hükümetinin kanallarıyla yine MGK'nın geliştirmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini boğma, yoketme politikası olan "yeniden yapılandırma" saldırı paketiyle ve olağanüstü halin ülke geneline yayılmasının ifadesi olan iller yasasıyla atmışlardır. Eksik olan tek yön vardı, o da buna uygun faşist kurumlaşmayı ve kadrolaşmayı daha da yaygınlaştırmaktır. Varlıklarının altını dinamitleyecek gelişmelere sahne olan Karadeniz bir aciliyet teşkil ediyordu ve devlet T. Kürdistanı'nda gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında yaşadığı çıkmazı bu alanda da yaşamamak için yö-

nelimini gerillanın bu yeni meskenine çevirdi. Bu, Karadeniz'de halka ve devrimci- lere karşı gerçekleştirilecek saldırıda ifadesini bulmaktadır. MGK'nın gündemi paralelinde alelacele bir tarzda Giresun'da İçişleri Bakanı Murat Başeskioglu başkanlığında yapılan ve çetelerin toplamı devletin rütbeli halk katili Tuğgeneral Veli Küçük'ün yanı sıra Karadeniz'deki tüm il valileri ile emniyet müdürlerinin katıldığı olağanüstü toplantının sonuçlarıyla beraber atılan pratik adımlara bakıldığında zaman, hakim sınıfların Karadeniz bölgesinde devrimcilerle ve halka yönelen saldırı politikalarının köşe taşlarını görmekteyiz. Bu yönelimin ilk ayağı, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerilla alanlarında -özcesi T. Kürdistanı bölgelerinde- savaş deneyimi konusunda uzmanlaşmış, halki katlettikleri için ödüllendirilmiş, kafatasçı, devletin resmi ideolojisi olan faşist özüne uygun kişilerin bölgeye aktarılması oldu. Nitekim, Su-surluk kazasıyla devletin özünü kaldırmalara şeren çete bağlantılarında sıkça ismini duyduğumuz, karanlık işlerin mimarlığını yapmış Tuğgeneral Veli Küçük'ün Jandarma Bölge Komutanlığı'na atanıp Giresun'da konuşlandırılması, Ankara DAL'ın kurucusu olan içkence uzmanı Kemal Yazıcıoğlu'nun Ordu Valiliği'ne atanması, 1978'de 7 öğrencinin öldürüldüğü, 49 öğrencinin yaralandığı 16 Mart katliamında saldırganların kaçmasına göz yuman ve Abdullah Çatlı ile telefon görüşmesi yaptığı sap-tanan Niğde Emniyet Müdürü Reşat Altay'ın Tokat Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmesi paralelinde, OHAL'de görev yapmış ya da devlet adına her türlü katliam, eroir ticareti gibi kirliliğe bulaşmış belli başlı kafa-ların Karadeniz'in çeşitli ilçeleri ve illerinde konuşlandırılması, devletin bölgeye ilişkin politikasıyla öngörülen gelişmelerdir.

Hakim sınıfların bölgede yarattığı bu "yeni" kadrolaşma hesapsız bir yönelim olmadığı gibi bilinçsiz ve tesadüfî bir atamada değildir. Zira hakim güçler, bölgede üzerinde estimeye çalıştıkları devlet terörünü planlarken iki temel şeyin üzerinde önemle durmaktadır. Birincisi; bölgedeki gerilla faaliyetini yok etmek -en azından geriletme, gelişimini engellemek-. ikincisi; haksız savaş finans sağlamak için eroir ticareti, karpapara aklamacılığı gibi yollar kullanarak kaynak elde etmektir.

Tam anlamıyla çeşitli millet ve milliyetler mozağıdır Karadeniz. Yoğunluğu Lazlar olmak üzere, Çerkez, Abaza, Tatar, Ermeni vb. gibi millet ve milliyetlerden oluşmaktadır. Bu da mezhepsel ve ulusal çelişkileri kullanabilmeye iyi bir zemindir. Hakim sınıflar, milliyet ve mezhepsel çelişkileri iyi kullandılar. Çünkü Karadeniz bölgesindeki bu parçalanmışlık faşist devlet için önemli bir avantajdı. Özellikle 12 Eylül AFC'si döneminde daha yoğun olmak üzere güçlü bir asimilasyon politikasıyla "Türkleştirilen" yöre halkı, temelde şovenist-milliyetçi tarzda Kürt ulusuna karşı bilendirilmişti. Bu bilinmişliğe bugün zemin sunan bir diğer olguda, gerilla mücadelesinin (sosyal ve ulusal temelde) verildiği alana sürülüp ölen asker ailelerinin tepkileridir. Çünkü, hakim

sınıflar asker ailelerinin bu tepkisini bilinçli bir tarzda, halkları birbirine düşman eden şovenist ve milliyetçi odaklara kanalize etmektedirler. Bu potansiyeli dahi vahşice şekillendirmek ve halkların mücadelesine karşı bir güç olarak kullanmak için, mezhepsel ve ulusal farklılıklarla halkları birbirine düşman etme çabası içerisinde oldukları. Bir yandan şovenizm daha da körüklenirken, diğer yandan bunun üzerine "gönüllü" köy koruculuğu yaygınlaştırılmaktadır.

Özel Tim'in bölgede konuşlandırılması, yayla yasaklarının getirilmesi vb. OHAL uygulamaları, yine oradaki savaşın tecrübeleri ile birlikte böylece Karadeniz'e taşınmıştır. Kısa sürede yaşananlar gelecekte yaşanacaklara iyi bir işaretir. Çeşitli biçimlerde "ialli" meçhul olaylarla insanlar katledilerek, bunları, yörede faaliyet yürüten Proletarya Partisinin önderliğindeki halk ordusu TIKKO, PKK, DHKP-C ve TKP/ML gibi örgütsel yapıların eylemleriniymiş gibi gösterip, bir yandan körüklenen şovenist-milliyetçi vb. geri duygularla halkı gerillanın karşısına dikmeyi, diğer yandan da halkı sindirmeyi amaçlamaktadırlar.

Özcesi Karadeniz bölgesindeki bütün bu gelişmeler devrim ile karşı-devrimin bu alanda tutuştuğu, tutuşacağı mücadelenin ifadeleridir. Nasıki karşı-devrim kendi varlığını korumak istiyorsa, devrimde onu alt etme, tarihin çöplüğüne atma diye bir hedefi vardır. Tarihsel haklılığın bu savaşta gelişimi devrimin lehine götüreceği tartışmasız bir gerçektir.

Önemli olan, dönemin koşullarına ve çelişkilerin özüne uygun, doğru politikalar belirleyip, ona uygun konumlanabilmektir. Hakim sınıfların yönetim zeminini doğru tespit edip, onların geçici politikalarını boşa çıkartmak, bölgede gerilla faaliyeti yürüten güçler için temel bir sorundur. Bölgedeki devrimci güçlerin ortak hareketiyle yapılacak eylemlerin doğru tespitinden tutulunda, halkla bütünleşmenin kanallarını açmakta çok titiz bir davranış, süreci devrim lehine beklenenden erken dönüştürecek gibi, karşı-devriminde yalan, yanlış riyakar politikalarının altı boşaltılmış olur. Bölgedeki mevcut gidişatta bu yönde gelişmekte olduğundandır ki, hakim sınıflar korkmuş ve paniklenmiş vaziyettedirler. On-dandır ki; ezilen sınıf-katman, millet ve milliyetlerden halkların tek vucut olup, kanımız, canımız üzerinde varlıklarını devam ettirmeye çalışan, ülkemiz zenginlik kaynaklarını ve değerlerini emperyalist haydutlara peşkeş çektiren ülkemizin hakim sınıfları olan komprador-feodalleri alaşağı etmesi kurtuluş için olmazsa olmazdır. Bunun yegane yoluda bugün halklarımızın kurtuluşu için, sessizliği namlusuyla parçalayan gerillaya omuz vermekten geçer. Gerillanın varlığı hakim sınıflar için bir korkudur. Öyle ise tüm gücümüzle gerillaya omuz verip onların korkularını büyötmek, Karadeniz'den, İçanadolu'dan, Dersim ve Botan'dan tüm ezilen sınıf, katman ve uluslar için tarihsel bir görevdir. Bu görev Dersim'i kızıştıran namlulunun sıcaklığında, Karadeniz'de şafağı tutuşturma zorunluluğudur ●

Doğa, toplum, insan düşüncesi ve kısaca evrendeki tüm gerçekliklerin; en genel ve en özlu yasalarının bilimi olan felsefe, insanlığın binlerce yıllık tarihsel deney ve tecrübelerinin birikimi sonucu, MÖ.VI. yüzyılda, nitelik bir sıçrama ile Eski Yunan'da, Milet'li Thales (MÖ. 625-547) tarafından kurulmuştur.

Ilkçağ felsefesi olarak tarihteki yerini alan bu felsefe; Eski Yunan ve Roma uygarlığının (MÖ VIII-MS. V.yy.) insanlığı animizm (doğada mevcut olan tüm varlıkların canlı olduğu -ruhu- anlayışı), mitoloji (doğa olaylarını, hayal ürünü bir takım doğaüstü tanrısal güçlerle açıklama durumu) ve paganist (çok tanrıcılık), doğaüstü bilimsel olmayan anlayışlardan kurtararak tarih sahnesinde düşünceyi ilk kez bilimsel, ayakları yere basan ve onu bu doğrultuda sistematize eden büyük bir değer taşır. Fakat bu değer kendiliğinden oluşmuş, köksüz bir us değildir. Kökleri binlerce yıllık tarihi geçmiş olan Eski Mısır, Hint ve Mezopotamya uygarlıklarına kadar uzanır. Bu uygarlıklardan elde edilen deney ve tecrübeler, dönemin Eski Yunan'ında; hem köleci devletin sahipleri hem de sistemin ideologları durumundaki erk sahibi düşünürlerin bilincinde derlenip toplanarak sıçramalı bir geçişle dizgesel bir niteliğe kavuşmuştur.

Bu nitelik aynı zamanda, her nesnel gerçekliğin varoluşsal kaynağı olan zıtların birliği ve mücadelesi gereği, varlığını birbirine zıt iki karşıt felsefenin bir arada bulunması ve birbirleriyle sürekli mücadele etmesine de borçludur. Bu formülasyona göre, materyalist kamp Thales'in öncülüğünde İyonya (Milet: Bugünkü İzmir-Aydın illeri ve yakın adalar) felsefesi altında (MÖ. VI. yüzyılda) toplanırken; idealist kamp ise Elea denilen İtalya'nın güneyinde kurulan ve öncülüğünü Ksenofanes'in yaptığı (MÖ. V. yy.) monotheist (tektanrıcılık) anlayış altında toplanır.

Görüldüğü gibi felsefe kuruluşunu ve çıkışını ilk olarak materyalist yönde; bir diğer adı doğa-fizik felsefesi olarak gerçekleştirmiştir. Bu felsefenin ilk savunucuları ve kurucuları yine dönemin ticaretle uğraşan köle sahipleri ve devlet yönetiminde gücü bulunanlar olmasa taşıdığı öz ilericidir. Çünkü varlık sorununu maddi bir temele dayandırmışlardır. Dönemin materyalist filozofları farklı farklı nedenlere bu durumu (dünya ve evrenin neden oluştuğu fikri) bağlasalarda, hepsinin ortak noktası varlığın oluşumunu maddeye bağlamalarıdır. Thales evrenin oluşumunu suda; Anaksimenes havada; Anaksimandros aperi-onda (sonsuz); Herakleitos ateş ve Empedokles ise dört temel öğede -su, hava, ateş, toprak; Demokritos bölünmez, duyularla algılanamaz dediği küçük küçük atomlarda ve Anaksagoras yine, spermata dediği küçük küçük atomlarda bulmuştur. Böylesi bir ilericiliğe (kendi dönemine göre) sahip olan materyalist kamp, toplumsal dönüşümlere de bilimsel yöntem sunar olmuştur. 2600 yıllık

tarihsel bir geçmişi olan her iki felsefi kampın tarihsel süreci hep birbirleriyle mücadele içerisinde geçmiştir. Bu mücadele bazen filozofların ölümü, sürgünle cezalandırılmasına da neden olmuştur. Giordano Bruno buna örnek tir.

İnsanın aklına şu soru gelebilir: Neden bir başka yer değilse, Yunan uygarlığı, hem de materyalist bir tarzda çıkışı ile? Çünkü eski Yunan, döneminin tarihsel uygarlıkları içerisinde en gelişmiş ve en nitelikli üretici-güçler ve üretim ilişkilerine sahipti. Doğal bir sonuç olarak bu durum yansımasını bir bütün olarak üst-

larında... hayatın hemen hemen tüm zorunlukları, refaha ve rahatlığa ilişkin herşey doyuma ulaşmış bulunmaktaydı... açıkça anlaşıldığı gibi ülke yönetiminde söz sahibi olan dönemin düşünürleri felsefeyi böylesi ekonomik ve aynı zamanda ideolojik gelişmişlik ortamında kumuşlardır.

Dikkat edilirse bugünün felsefecileri de esasta boş zamanı çok olan ve alınteriyile çalışmayan egemen-sömürücü sınıflar arasından çıkmaktadır, ya da küçük-burjuvazinin üst katmanları ile orta-burjuvazinin küçük kesimi arasından çıkmaktadır. Bu da gösteriyor ki, felsefe çı-

Formüle edildiği gibi felsefenin özünü oluşturan şüphecilik insana pratik yaşam içerisinde ve karşısına çıkan tüm olumlu-olumsuz sorunların çözümünde yetkin bir düşünme yöntemi sunar. Bu yöntem, kendisini sorgulama, inceleme ve mantıklı (düzenli) düşünme şeklinde ortaya çıkar. Öyleki kişiye çelişkilerin çözümünde, neden ve niçin devindirici sorularını sorduran; insanı bilgisizliğe bilgi için yönelten ve diyalektik bilgi sürecinde bilmenin nesnenin dış görünüşünde kalmıyıp onun özüne ve daha özüne-derinlemesine sonsuzca gidilebileceğini gösteren bir dinamodur. İşte felsefenin insanlığa sunduğu kuşku-şüphe ve her ikisinin yarattığı merak olgusu. Ve belirtilen özelliklerin hepsini tek bir formülde toplarsak denilebilir ki, felsefe sorgulamadır. Tüm bunları bilen hakim sınıfların idealist-metafizik felsefesi ve iktidar araçları halkı felsefeden uzak tutmak için çeşitli yollarla buna engel olmuşlardır.

yapıda yani ideolojide ve bütün çeşitli ögesel (maddi üst-yapı: Devlet; hukuk, bilim, edebiyat, din ve bunları tümlen felsefe), düşünsel alanlarda; kendisini aynı oranda ve nitelikte kurumsallaştırmıştır. Mevcut ortamda ticaretin ve özellikle deniz ticaretinin doğu ülkelerine kadar geniş bir hatta sahip olması; ayrıca Pers'lerle yapılan savaşlar sonucu elde edilen zaferle birlikte ülkede oluşan siyasi birliğin ve sonuçta politik bağımsızlığın getirdiği birlik-banış ortamı üretici-güçlerin daha da gelişmesine, üretimin artmasına neden olmuştur. Bu haliyle daha da güçlenen zamanın köleci devleti ve onun özgür yurttaşları-yöneticileri; hizmetlerinde çalıştırdıkları binlerce köle sayesinde kendileri hiç çalışmadıkları için, geniş ve uzun uzun düşünebilecekleri ve ussal yeteneklerini geliştirebilecekleri zamanı bulabiliyorlardı. Felsefeyi ve insan düşüncesini yüzyıllarca etkilemiş olan Aristoteles'in (MÖ. 385-MÖ.322) de belirttiği gibi, "ilk filozoflar felsefe yapmaya başladık-

larından bugüne değin (SSCB iktidarı ile ÇHC sosyalist iktidarı hariç) esasta halkla bütünleşmemiştir. Çünkü hakim sınıflar çıkarları gereği ve kurulu düzenin bekası için buna bilinçli olarak izin vermemişlerdir. Düşünen insan, araştıran insandır, araştıran insan bilme yolunda ilerleyen yetkin insandır. Bunu bilen hakim sınıflar bu sebepten de felsefenin halkla bütünleşmesini istememişlerdir. Buna alternatif olarak bizler, tarih sahnesinde öne çıkmış XVIII. yüzyıl madeci (görgücü olarak) düşünür Diderot'un dediği gibi "felsefeyi halka götürmekte acele etmeliyiz." Materyalist kampın genel görüşü böyle iken hakim sınıfların felsefeyle olan bağı nasıldır ve halkı felsefeden soyutlamalarının nedeni nedir? Bir de ona bakalım.

Yukarıda açıklandığı gibi materyalizm öz itibarıyla insan yaşamına her renkten parlak ışık sunan, geleceği vaadedeen, insana doğru düşünmeyi öğreten, insana sistematik düşünce yöntemini sunan ve insanlık tarihinin devindirici-motor

gücü olan kuşku ve merak yöntemini insan usuna armağan etmiştir. Montaigne "felsefe yapmak kuşkulamaktır" derken tam da bu gerçekliğe vurgu yapıyordu. Formüle edildiği gibi felsefenin özünü oluşturan şüphecilik insana pratik yaşam içerisinde ve karşısına çıkan tüm olumlu-olumsuz sorunların çözümünde yetkin bir düşünme yöntemi sunar. Bu yöntem, kendisini sorgulama, inceleme ve mantıklı (düzenli) düşünme şeklinde ortaya çıkar. Öyleki kişiye çelişkilerin çözümünde, neden ve niçin devindirici sorularını sorduran; insanı bilgisizliğe bilgi için yönelten ve diyalektik bilgi sürecinde bilmenin nesnenin dış görünüşünde kalmıyıp onun özüne ve daha özüne-derinlemesine sonsuzca gidilebileceğini gösteren bir dinamodur. İşte felsefenin insanlığa sunduğu kuşku-şüphe ve her ikisinin yarattığı merak olgusu. Ve belirtilen özelliklerin hepsini tek bir formülde toplarsak denilebilir ki, felsefe sorgulamadır. Tüm bunları bilen hakim sınıfların idealist-metafizik felsefesi ve iktidar araçları halkı felsefeden uzak tutmak için çeşitli yollarla buna engel olmuşlardır. Felsefenin çok zor ve bilinemez kapalı bir kutu olduğu, felsefeyle uğraşmanın boş bir gevezelikten öte birşey olmadığı, felsefeyle ilgilenenlerin dünyadan ilgisini kesmiş, aklı yitmiş, toplum dışı uçuk insanlar oldukları demagojilerini yaparlar. En acizleştikleri ise düşünen insanı aşağılamak için hayvanlar aleminin en aptal hayvanı olan akılsız bir hindiye benzetmeleridir. Tabi yapılan bu anti-propagandanın "olumlu" sonucuda olmuştur. Günlük yaşamda kullanılan "fazla düşünme sonra kalayı yersin" veya "düşün düşün yoktur işin" vb. bazı deyimler buna örnektir. Gerçekler ise bunun tam tersidir. İnsan, düşünce ile hayvanlar aleminden ayrılır. Bugün en ihtiyaç duyduğumuz şey budur.

Sorumuza dönecek olursak; hakim sınıfların felsefeyle olan organik bağı ve içeriği şöyledir; Tarihsel bir giriş yapacak olursak; evet insanlık, ilkel doğaüstü bir takım düşsel imgelerden felsefenin oluşumuyla kurtulmuştur ve bunu materyalist kampa borçludur. Fakat tarihsel süreç içindeki gelişim gösterirken zamanın teknik ve bilim düzeyi felsefenin o günkü gelişmişlik düzeyine ulaşmıyordu ve bu durum idealizmin çıkışına neden (sistematik olarak) olmuştur. Ve felsefenin hakimiyet yönü MÖ. 440'lı yıllarda idealizme çevrilmiştir. O gün bugündür tüm toplumsal sistemlere damgasını vuran ve çeşitli kılıklarda kendisini insanlığa sunan hep bu idealist-metafizik felsefe olmuştur.

Bilir ki, egemenlik hangi sınıfın elinde ise o sınıfın ideolojisi toplumsal sisteme damgasını vurur. Çin devrimi ile Sovyet devrimlerin ve iktidar süreçlerinin dışında bugüne kadar hep bu felsefe başta olmuştur. Felsefede yaşanan bu olumsuz durum, ancak proletaryanın kendi iktidarını kurmasıyla olumluluğa kavuşacaktır ve diyalektik materyalizm hakim hale gelmiş olacaktır. Bu felsefenin

bir özelliği de, dünyayı salt yorumlamanın dışında, pratikte değiştirici-dönüştürücü bir güce sahip olmasında yatar. Evet kendinden önceki tüm toplumlar felsefe salt dünyayı yorumlama biçiminde bir durum taşırdı ama XIX. yüzyılla birlikte geniş emekçi yığınlarının ve proletaryanın ideolojik sistematizinden bir olan Marksist felsefenin doğuşu, bu geri ve düşüncüyü saltıktıran, pratiği yoksayarak düşüncenin nesnel dünyaya pratiksel dönüşünü yadsıyan pasifist idealist anlayış yerine dünyayı hem yorumlama hem de onu değiştirme-dönüştürme anlayışını koymuştur. Bu anlayış insanlığı gerçek kurtuluşa götürecektir MLM biliminin aydınlık dünya görüşüdür. Ve bizler bu gerçekliği kavrayıp yaşama geçirmek için çaba sarfetmeliyiz. İşte felsefenin, ama diyalektik materyalist felsefenin bir önemli gerekliliği de budur.

Buraya kadar felsefenin kısacada olsa hem önemine ve hem de tarihsel gelişimine yer yer cevap vermiş olduk. Şimdi de **Niçin Felsefe?** Soru başlığımıza daha özlu ve geniş bir açıdan cevap vermeye çalışalım.

İnsanlık tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olduğu bilinciyle bu soruya vereceğimiz cevapta siyasi bir içerikle olmalıdır. Üst yapı, alt yapıdan kopuk ele alınamayacağı gibi tersi durumda söz konusu olamaz. Ayrıca alt ve üst yapıların da kendi içinde bütünselliğini oluşturan ögesel (hukuk, sanat, din, felsefe ve devlet cihazı...) momentler arasında da yalıtık ayrışmalar mümkün değildir. Böylesi bir pratik içerisine giren tüm anlayışlar, siyasette subjektif; felsefede öznel idealist bir zeminde hareket etmenin çaresizliğini yaşıyor demektir. Varolan olay ve olguları tek yanlı ele almak sömürücü sınıfların bilerek yaptıkları ortak bir özelliktir. Felsefeyi de böyle bilinçli değerlendiriyorlar; ona soyut, erişilemez; bilinemez vb. sahte değerler biçiyorlar. Amaç; felsefeyi halktan yalıtıp, bir avuç azınlığın elinde tutmak. Bir taraftan felsefe boş ıştır diyeceklerin, diğer taraftan da erişilmez vb. "yüce" değerler biçeceklerin; aslında biçimde ortaya çıkan her iki çelişik görüş esasta özleri ve amaçları bir olan çelişkinin her iki farklı yönüdür. Birlik içerisindeki her iki çelişik görüşün özü, halkı felsefeden uzak tutmaktır. Bu istem sonucu geniş emekçi yığınlarını gerçeklikler karşısında aldatmak ve onları kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda uysallaştırmış bir şekilde sömürmektir. Hakim sınıfların düşünme yöntemleri bellidir, dinisel bir özü içeren idealist-metafizik bir felsefedir. Bilinirki, idealizm; insana içinde yaşadığı bu dünyanın gelip geçici, geçici bir görüntüler alemi olduğu yalanını anlatır. Mevcut değişimin-dönüşümün ise aldatıcı olduğu, aslında, gerçek olanın değişmezlikler dünyası, idealler (öte dünya-ruhlar alemi) dünyası olduğu ve tüm insanlığın sonsuz mutluluğa ve güzelliğe idealler dünyasında (hades: öte dünya) kavuşacağı, çekilen onca acının ve zulmün bir alınyazısı olduğu; bu kaderi, ne kadar acı olursa ol-

sun çekmek gerektiği; düzene (Tanrı'nın kurduğu varsayılan toplumsal ve doğasal düzen) karşı isyan etmenin günah olduğu, bunun (isyanın) Tanrı'nın öfkesine karşı gelmek olduğu; o nedenle bu tür girişimlerin cezasını "gerçekler dünyası"nda (idealler dünyası) Tanrı'nın kendisinin vereceği, bu dünyada ise iktidar sahiplerinin vereceği çeşitli devlet cihazlarıyla (ordu, mahkemeler, cezaevleri vb.) korku yayarak anlatırlar. Kısaca hakim sınıfların felsefeye olan ihtiyacı ve esas amacı emekçileri uyutma ve sömürülerini rahat rahat sakince sürdürebilme düşüncesidir. Egemenlerin (ülkemizdeki adı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı nedeniyle şekillenen aşak sınıf komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarıdır) bugünde çeşitli adlar altında olsa da çıkardıkları felsefi akımlar kendi sınıflarına hizmet eden idealist-metafizik akımlardır. Örneğin;

XIX. yüzyılla birlikte emekçi kitlelere ışık tutan proletaryanın iktidar perspektifli bilimsel dünya görüşü, felsefeye o güne kadar bakıldığının tam tersi bir yaklaşım göstererek, onu bilimin parlak ışığıyla besleyerek, gerçek, doğru kimliğine kavuşturarak bir eylem kılavuzu durumuna getirmiştir. Diyalektik materyalizm evren ve içerisindeki tüm maddi oluşumların nedenini doğaüstü tanrısal bir güce bağlamaz. Maddenin yoktan var olmadığını ve yok olmayacağını, sonsuz bir akışkanlık içerisinde diyalektik gelişimini sağlayarak yoluna devam edeceğini; madde bilinç ilişkisinde maddenin birincil, düşüncenin ikincil olarak kendisini yansıttığını vb. bilimselliğinin yanı sıra düşüncenin de madde üzerindeki etkin değiştirici-dönüştürücü gücünü ortaya koyar. Emekçileri "öte dünya, kader" vb. gerici söylemlerle uyutmaz; halka gerçek kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunu, bunu sınıf mücadelesi içerisinde kazanacakları bilincini verir. Sınıf mücadelesinde siyasetin, bilimin, sanatın vb. birbirinden yalıtılamayacağı bilinciyle öncü proletarya felsefeye de bu bakış açısıyla bakar yani onu sınıf mücadelesinden kopuk ele almaz.

olguculuk (pozitivizm), bilinemezcilik (agnostisizm), varoluşçuluk, yapısalcılık ve en son moda düzleminde sunulan post-modernizm (modern sonrası) vb. akımlardır.

Sayılan felsefi akımlardan, günümüz iktidar sahiplerinin en son çıkardıkları ve bir moda şeklinde hızla yaygınlaştırmaya çalıştıkları post-modernizmi üzerinde kısaca da olsa durmakta fayda var.

Emperyalist sistemin dünya hakları için daha bir katmerli sömürmek, ömrüne ömür katabilmek için son olarak 1980'lerin başlarında çıkardığı post-modernizm aşırı öznelcidir ve nesnel gerçekliği reddeder. Bu haliyle doğa ve toplumdaki hareketi, ilerlemeyi, diyalektiği, tarihselliği, toplumsallığı öznelci-idealist-metafizik bir anlayışla yadsır; bu gerçekliklerin yadsınmasıyla da girdiği tutum onun ne derece tehlikeli bir

anlayış olduğunu bizlere gösterir. Bu anlayış aynı zamanda sınıf mücadelesinin ve sınıf gerçekliğinin yoksanmasını da beraberinde getirir. Ayrıca çok kültürlülüğün birarada olması savunusunu yaparak düşman kültür ile halk kültürü arasındaki nitel farklılığı iradi bir biçimde silikleştirerek emperyalizmin ve yerli uşakların yoz kültürüne destek olmalarıyla da bir öznel-idealist yan taşırlar.

Bugün ülkemizde post-modernizmin, bilimdisi, gerçekliğe gözleri kapalı anlayışının savunusunu yapan kesim, başta komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ideologları olmak üzere; daha aşağılarda orta-burjuvazi ve küçük-burjuvazinin üst tabakası durumundaki çok küçük bir azınlıktır. Yapılan bu nicelik belirleme sadece toplumun geniş yığınları ile karşılaştırmadan çıkan bir sonuçtur. Fakat post-modernist akım,

bu sınıflar içerisinde hızla yaygınlaşmaktadır. Hızlı yaygınlaşma enine-boyuna bir artmayı beraberinde getirir, çoğalmı bir süre sonra taşmaya neden olacaktır, doğal olarak bu taşma etrafa yayılarak pis hastalıklı görüşlerini toplumun diğer kesimlerine, emekçi halk kesimlerine de buluşturacaktır. Emperyalizmin çıkardığı bu akım, sömürünün ve zulmün devamlılığı için ortaya atılmış en ince ve en kumazca yöntemler içerir. Bu ve benzeri anlayışlara dur diye bilmek, öncü proletaryanın MLM bilimine sıkı sıkıya sarılarak sınıf düşmanlığımızın her türden sömürü ve zulüm yöntemleriyle dışı dışı mücadele etmekten geçer. Sınıf mücadelesinin yükselmesi, ters-orantıya bağlı olarak gerici tüm akımlarında zamanla gerilemesine neden olacaktır.

Emperyalizmin ve onun yerli uşakları

komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının felsefeye verdikleri önem ve girişimler kendileri açısından önemli iken, bu durum bizler açısından nasıldır bir de ona bakalım.

XIX. yüzyılla birlikte emekçi kitlelere ışık tutan proletaryanın iktidar perspektifli bilimsel dünya görüşü, felsefeye o güne kadar bakıldığının tam tersi bir yaklaşım göstererek, onu bilimin parlak ışığıyla besleyerek, gerçek, doğru kimliğine kavuşturarak bir eylem kılavuzu durumuna getirmiştir. Diyalektik materyalizm evren ve içerisindeki tüm maddi oluşumların nedenini doğaüstü tanrısal bir güce bağlamaz. Maddenin yoktan var olmadığını ve yok olmayacağını, sonsuz bir akışkanlık içerisinde diyalektik gelişimini sağlayarak yoluna devam edeceğini; madde bilinç ilişkisinde maddenin birincil, düşüncenin ikincil olarak kendisini yansıttığını vb. bilimselliğinin yanı sıra düşüncenin de madde üzerindeki etkin değiştirici-dönüştürücü gücünü ortaya koyar. Emekçileri "öte dünya, kader" vb. gerici söylemlerle uyutmaz; halka gerçek kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunu, bunu sınıf mücadelesi içerisinde kazanacakları bilincini verir. Sınıf mücadelesinde siyasetin, bilimin, sanatın vb. birbirinden yalıtılamayacağı bilinciyle öncü proletarya felsefeye de bu bakış açısıyla bakar yani onu sınıf mücadelesinden kopuk ele almaz. Nasıl ki, ideolojinin bir alanını küçümsemek diğer alanların da küçümsemesine neden oluyorsa, felsefeyi küçümsemek de diğer alanların küçümsemesine neden olur. Bu durum tek ayakla yürümeye benzer. Zaman zaman devrimcilerde ve komünistlerde de felsefenin küçümsemediği ve önemsiz bir iş olarak görüldüğü oluyor. Bu konuda bazı eksikliklerimize değinmekte yarar var. Doğaldır ki diyalektik materyalizmden bir sapma, idealizme ve metafiziğe düşmeye neden olur. Örneğin; bizlerde en çok yaşanan durum, olay ve olgulara tek yanlı ve subjektif bakmakla ortaya çıkıyor. Böylesi bir bakış zaman zaman kişinin veya partinin, örgütün fetişleştirilmesine yolaçar. Ayrıca küçük gelişmelerin (ileriye veya geriye doğru) abartılarak mutlaklaştırılması; olay ve olgularda özün yerine biçimin esas alınması ya da özün zaten bilinemez olduğu vb. görgücü anlayışlar idealizmin çeşitli anlayışlarını yansıtır. Bu durum MLM biliminden kopmak demektir. Ortaya çıkan bu olumsuzlukların tümü emperyalizme ve komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarına hizmet eden hareketlerdir. Bizler buna izin vermemeliyiz ve MLM bilimine sıkı sıkıya sarılarak gerekli olan Halk Savaşını tüm benliğimizle yükseltmek için sınıf mücadelesine vargücümüzle yüklenmeliyiz.

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaş ile ML'nin doruk noktası MLM bilimine tüm içtenliğimizle hem teorik hem de pratik açıdan bağlanarak felsefeyi halkla bütünleştirmek için bir an önce "felsefeyi halka götürmekte acele etmeliyiz" diyoruz ●

MAI ve emperyalizm

"kapitalizmin en yüksek aşaması"

III

MAI VE EMPERYALİZM

MAI anlaşmasının emperyalizm açısından ne anlama geldiğine geçmeden önce MIGA'yı biraz açalım. Çünkü bu kuruluş, hem özelleştirme hem de MAI'nin hazırlanmasıyla ilgilidir ve ele almak gerekiyor.

MIGA (Multilateral Investment Guarantee Agency) Türkçe adıyla "Çok Taraflı Yatırım Garanti Ajansı"; adından belli olduğu şekliyle MAI öncesi MAI'nin amaçladıklarını az çok gerçekleştiren ve '88'den beri yürürlükte olmasıyla da devletleri, halkları MAI'ye alıştırmaya dönük oluşturulmuş bir sigorta kurumudur. Bir tekelin, yatırım yaptığı ülkedeki yaşadığı sorunları, o ülke hükümetiyle ilişkiye geçerek çözüyor ve bunun her türlü garantisini veriyor. Ayrıca bir sektördeki tüm kuruluşları garanti etmiyor. Bizden bir örnek verecek olursak; Philip Morris/Sabancı ortaklığı, Türkiye'de tütün-sigara pazarında sigortalanan tek şirket. Bu şirket yasalardan veya pazarın sürprizlerinden herhangi bir şekilde etkilenmez ve kısıtlama yaşamazken, diğerleri MIGA kapsamında olmadığı için bu ayrıcalığın doğal sonucu olarak rekabette büyük bir şekilde güç kaybediyor ve anılan şirketin ne zaman ken-

dilerini yıkacağını bekleyen "garibanlara" dönüşmüş oluyor. Örneğe devam edecek olursak, bu şirket ister ekonomik ister politik herhangi bir grevle veya eylemlerle karşı karşıya gelse, Türk hükümeti tavrını açıkça bu şirketten yana koymak ve sorunu halletmek zorunda. Bu zorunluluk Philip Morris/Sabancı'nın kendisini MIGA'ya sigorta ettirmesi, Türk devletinin de bu ajansa kurucu üye olmasından kaynaklanıyor. '88'den beri işlerliğe sahip olan bu ajansın faaliyetleri başlarda belirttiğimiz gibi yıllarca kamuoyundan, sendikalarından, odalardan vs. saklandı... Bunu yalnızca ilgili şirketler, bir iki bürokrat ve politikacı bildi, uyguladı.

Şu ana kadar MAI ve MIGA'nın tekeli sermaye dışında kalan sermaye, işçiler ile emekçi halk katmanları açısından değerlendirmesini yaptık. Emperyalizm açısından anlamını biraz daha açmak gerekiyor.

Emperyalizm doğası gereği tarihinde iki paylaşım savaşı yaşadı ve her ikisinde sistemden devrimlerle kopan halklar olduğundan, emperyalistler başta istediklerinden en geri noktalarda çıktılar savaşıldı. Bu yüzden -ve daha bir dizi nedenle- yeniden paylaşım ve nüfuz alanları geliştirmek için bugüne kadar "diplomasi" ve esasta da bölgesel savaşlardan derman aradılar. An-

cak, bunun da çözüm olmadığı açık. Bölgesel savaşlar içerisinde çelişkilerin derinleşmesiyle daha çok karşı karşıya kalmaya başladılar. İkinci bir nokta da, bu tür savaşlar üzerinden birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken, uzun süren ve yoran savaşlarla o bölge halklarının sisteme dönük tepkilerini karşılayamaz, böylece halkların devrimcileşmesini önleyemez oldular. Üçüncü bir nokta ise, sermayenin yoğunlaşması, aşırı üretim ve de birikimin artık mevcut haliyle üretici yatırım yapamayacak kadar şişmesi ve "varlık içinde yokluk" halk deyişiyle işe yaramaz hale gelmesi, böylece sistemin sermayeye kendisini çürütmesi, yozlaştırması ve sermayenin kullanılmadığı durumda sahibine zarar vermesinin sistemin bütünü açısından hissedilmesidir. Japonya krizi bunun çok açık örneği oldu ve peşi sıra diğerlerini etkileyecek bir duruma geldi.

Emperyalistler; doğrudan yatırımlarla veya borçlandırma ile, gerçekleştirdikleri sermaye ihracı ("yatırım") ile yarı-sömürgelerde montaj sanayini finanse ederken, bu ülkelerin paralarını kendilerine göre ayarlayıp ihracata dayalı ekonomilerinin gelirlerinin tamamından fazlasını sürekli borç faizi ödemeleri vb. şekilde emerler. Ancak kaçınılmaz olan aşırı üretim ve beraberinde

gelen pazar ve talep daralması ithalata olan bağımlılıkları sebebiyle asla ithalatı kısımlayan bu ülkelerin ihracatında daralmalara ve dış ticaret açığının sürekli büyümesine, bunun beraberinde bütçe açıklarının ve ödemeler dengesindeki açıkların hadsafhalara ulaşmasına yol açar. Bu durum, yarı-sömürgeler için kaçınılmaz olarak yeniden ve daha fazla borçlanmayı getirirken, şiddetli krizlerde, gerek borçlar ve krediler, gerekse spekülasyon ve şişirme finansmanlar; bu koşulları sürekli yeniden üreten emperyalistlerin ekonomilerini de kurtarmak bir yana, iyice krize sokacak şekilde "batar" ve iflas eden büyük Japon bankaları da buna örnektir. Tüm emperyalistlerin de gözünü korkutmaktadır. Bu duruma IMF, DB vb. kuruluşların "yardımlarıyla" karşı konulmaya, emperyalist tekeller böylece sigortalınamaya (üstelik de yarı-sömürge ülke ekonomilerini kurtarma, "yardım" kisvesi altında!) çalışsalar da; emperyalistler giderek daha sık ve boyutlu karşılaştıkları bu kaçınılmaz krizleri aşmanın, yani "tatlı para" kazanmaya devam etmenin yeni yollarını bulma gereğini duymaktadırlar kuşkusuz. Zira bu ortam, rekabeti çok daha fazla kızıştırmaktadır. Yarın kimin bankasının batacağı belli olmaz!

Kendi içinde çözümsüzlüğü çokça taşıyan bu MAI çözümüyle, önlerindeki varolan engelleri kaldırarak sermayeye biraz daha yatırım alanı bulmak, böylesi bir ortamda tekeller arası rekabetin şartlarını, kurallarını belirlemek istiyorlar. Yüksek faizli borç vermeler, reel üretici yatırımları çok çok aşan para akışları, borsa, gayrimenkul vb. üzerine spekülasyonlar daha karlı olduğundan ve bunlar açık ki tek bir emperyalist devlete, tek bir uluslararası sermaye şirketine değil hepsine aynı istah açıcı etkiyi yaptığından; ancak daralan ihracat pazarı dolayısıyla bu noktada ve yarı-sömürgeler üzerinde rekabet hadsafhada sürdüğünden, bu küresel mali oyunları "düzenleme" çabasındalar. Elbette ki bu "düzenleme", keskinleşen çelişkileri ve kapitalizmin doğası gereği anarşi ortamında, daha büyük tekelin lehine (ki şu an ABD başı çeker görünüyor) sermayenin daha da merkezileşmesi noktasında gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Yarı-sömürgelerin girdikleri borç bunalımları, emperyalistlerin kazanç kapılarını borç köleliği ile daha da açtığı gibi, diyalektikinde, sımsıkı kapamanın, mali (ekonomik) ve

dolayısıyla siyasi krizleri ve de emperyalistlerin pazar dalaşlarını keskinleştirmenin de vesilesi oluyor.

Dolayısıyla çıkması muhtemel bir üçüncü paylaşım savaşını engellemek, engellenemese bile geciktirmek istiyorlar. Şunu çok iyi biliyorlarki, bir üçüncü paylaşım savaşı kendileri açısından yıkım olmakla birlikte birçok halkın kaderini belirlemesi için önünü açacak ve sistemden kopmasını sağlayacaktır.

MAİ VE SAVAŞ

Açık ki, "sermayeye biraz daha yatırım alanı bulmak..."tan kastımız ise üretimin, üretici güçlerin geliştirilmesi veya yeni yeni fabrikaların açılması vs. vs. değildir. MAİ'nin içeriğinde bilinçli bir tercihle seçilen "yatırım" ("investment") kavramı hasitçe örnekleyecek olursak, bir bankada açılan vadeli veya vadesiz mevduat hesabını da içeriyor. Emperyalizm yukarıda koymaya çalıştığımız nesnel eğilimlerinin kesilmesi ve toplamında, üretici güçlerin gelişmesinin önünde her zamankinden daha fazla engel olmaktadır. Sadece engel olmakla kalmamakta, üretici güçleri tahrip etmekte, doğa kaynaklarını, çevreyi geri dönülmez bir şekilde kullanılmaz hale getirerek proletaryanın ve halk katmanlarının önüne tek seçenek bırakmakta: **Devrim**.

Bu seçenek karşısında kendi çözümü ise yoğunlaşan bir militarizasyon ve ideolojik, kültürel, sosyal vb. üstyapısal kurumlarda çürümenin ötesine taşınan bir döküntü, bitiş, tükeniş... Artık ne denirse... Evet gelişen ve yeni teknolojileri deneyen üretim sektörü: **Silah sanayi**. Savunma ve saldırı silahları diyalektik bir ilişki içerisinde yapılan her yeniliğe karşılık verilmesini zorunlu kıldığından, bu sektör ilerlemeye ve bu şekilde her sene yapılan ordu modernizasyonu ihaleleriyle kendisine pazar bulmaya, alıcı bulmaya çalışıyor. Hatta, tek bir emperyalist devletin kışkırttığı bir bölgesel savaşta, savaşın her iki tarafa da kesintisiz olarak sürekli silah sattığı biliniyor. Birine önerip sattığı her yeni sistem veya silahın dengini diğerine de hemen akabinde pazarlıyor ve bu kısır döngü içerisinde, "hadi geniş", "teknolojik güç, üstünlük kimde ise zafer onun olur" diyerek devam ettiriyor.

Artan bu militarizasyonun savaş kışkırtıcısı niteliği sanınız anlaşıyordur. Bugün ABD silah ve petrol tekelleriyle yönetiliyor. Bu tekellerin çıkarlarının çatışması ("klikler arası çatışma") da elbette ki devletin politikasındaki kimi tutarsızlıkları, aynı "ulusun" iki ayrı tekelin farklı politik yaşantıları olmasını daha iyi açıklıyor, keza bir bölgesel savaşın farklı emperyalist devletler arası değil de aynı devletin/"ulusun" özünde ulusal sınırları çoktan aşmış, uluslararası ve sınıf temelinde örgütlenen tekellerinin çıkar çatışmalarını yansıtabileceğini de...

Yine İngiltere, Fransa, Almanya, Çin ve Rusya'nın da dış politikasını (yani savaş politikasını) kendi silah ve petrol tekelleri yönlendiriyor. Kafkaslar ve Ortadoğu'da yoğunlaşan diplomasi trafiğinin nedeni de bu oluyor. Yukarıda saydığımız ülkelerden her biri geleceğini Kafkas ve Ortadoğu halklarının üzerinde bulunduğu petrole görüyorlar. Ve buna ulaşmak için de harıl harıl birbirlerine silah sektörlerindeki gelişme ve güçleriyle gövde gösterisinde bulunuyorlar. Bir yandan da bu bölge halklarının uşak sınıfları, her türlü modern silahla kendi kontrollerinde silahlandırılmakta. Petrol ve silah; pazar paylaşımının öne çıkan iki önemli sektör/faktör oluyor böylece.

Az önce söylemeye çalıştığımız gibi emperyalizm, bir üçüncü emperyalist paylaşım savaşını geciktirici ve önleyici politikaları uygulamaya çalışırken, "Bölgesel Savaş Konsepti"yle savaş kışkırtıcılığına yukarıda belirttiğimiz nedenlerle devam etmektedir. Bundan kaçamıyor. Ekonomi ve üzerinde yükselen ilişkilerin zaruri sonucu savaş politikaları geliştirmek ve uygulamak zorundadırlar. ABD, Türkiye, İsrail ortak "Güvenilir Deniz Kızı Tatbikatı" bu bölgesel savaş senaryolarının somut hazırlığı olarak anlaşılmalıdır. Yine '97'de ABD, Rusya, Türkiye ve Gürcistan'ın yanı sıra iki Kafkas ülkesiyle gerçekleştirilen ve senaryosu, "Ayrılkçı bir bölge halkının ele geçirdiği bir havalanı kurtarmak" olarak yazılan ve adı geçen ülkelerin birinde yapılan tatbikat yine bu çerçevededir.

Bu tatbikatlardan daha somut bir örnek ise Irak merkezli yaşanan son "kriz"lerdir. Bölgeye yığılan askeri güç, Irak'ın silah üstünlüğünün ve savaş gücünün çok çok üstündedir. Görüldüğü gibi

amaç salt Irak'ın, o günlerde söylendiği gibi dize getirilmesi değildir. Amaçlanan bölgesel çıkarların sağlamlaştırılması ve Irak üzerinden bölgeye müdahale etmektir.

Emperyalizmin içine girdiği bu sürecin son halkası olarak gözükken MAİ'nin tüm bu faktörlerin doğal sonucu olarak getireceği şey, sınıf mücadelesinin yükselmesi ve halkların devrimcileşmesidir. Bunun seyri nasıl olur, nerelerde gelişir göreceğiz. Dedikimiz gibi, MAİ gerçekleştiği takdirde (ki birçok uygulamayı fiilen var ve şimdiden birçok halkın tepkisini ve örkisini kazanmış durumda) çok uluslu şirketlerin yani tekelleri sermayenin dünya proletaryasına ve halklara açık, net ve daha kapsamlı bir savaş ilanidir. Bunun başka bir anlamı da yoktur. Başka şekilde yorumlamak sınıfa karşı, devrime karşı ve halkların mücadelesine karşı ihanettir.

"SINIRSIZLIK" VE "SINIFSIZLIK" DEMAGOJİSİ

Küreselleşmeyi, sermayenin sınırsız ve engelsiz hareketi sonucu "işte artık sınırlar ortadan kalkıyor, dünya çatısı oluşuyor, ulusal devletler, sınırlar anlamsızlaşıyor, bu da komünizmin amacı değil mi" diyerek aptallaşan ya da çanak yalayan kimi "aydınlar", ahmaklar ve de kötüsü "devrimciler" var. Elbette emperyalizm geliştirebildiği kadar üretici güçleri geliştirerek, ilerleterek sosyalizmin, komünizmin bir ölçüde doğal olarak alt yapısını hazırlar. Bu, tradeden bağımsız, nesnel olguya "fikir" diye sarılanlar ve "umut" diye önerenler, arkasındaki et, tımak ve ateşten oluşmuş gerçekliği göremedikçe, tarafımızdan sadece fikir budalası, dar kafalı ve hain olarak adlandırılacaktır. Başkada bir açıklaması mümkün değildir.

Emperyalistler bir yandan bu demagojilerde gelirken, sınırlar kalmadı derken, işçi sınıfını faşizmlere özgü kooperatif örgütlenmelere dahil ederek kendilerine yedekleme çabasını da eksik etmiyorlar. Yarı-sömürgelerdeki Ekonomik ve Sosyal Konsey gibi örgütlenmeler, küreselleşmenin ve rekabetin karşısında "ulusal çıkarlar için herkesin fedakarlık yapması" gereğinin demagojisine vesile oluyorlar. Başta Almanya olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde sosyal güvenlik haklarının gaspı ve kitlesel işten çıkarmalar karşısında yükselen tepkiler bu demagoji vasıtasıyla, "yeni sol" ve sendikalar üzerinden pasifize edilmeye, "ulusal devlet" in, özünde tekelleri sermayenin çıkarları lehine yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Aynı şekilde yarı-sömürgelerde de küreselleşme üzerine yemin edip görev alan diktatörlükler, halklarını "ulusal ekonominin korunması", "herkesin fedakarlık yapması" ninnisiyle uyutma çabalarını sürdürüyor. Buna en tipik örneklerden biri, geçtiğimiz yıl Asya kapılan mali krizinde parası en çok değer yitiren ve en büyük borç krizine muzdarip olan G. Kore'de olanlardır. Halkın borç krizinin aşılması ve ekonominin düzeltilmesi için elinde avucunda ne varsa devlete vermeye yönlendirildiği hatırlardadır. Medya da; elinde tavuğu devlete vermeye giden, "yerli malı" kampanyası başlatan ve parasını yeniden değerlendirmeye çalışalayan yoksul ve emekçi insanların portreleri vardı boy boy. Ancak gelinen aşamada da görülüyor ki, bu kandırmacalar da artık para etmiyor ve etmeyecektir. G. Kore'de 550.000'i aşkın üyesi olan sendika KCTU, hükümetin "ulusun çıkarları bunu gerektiriyor, fedakarlık yapın, işten çıkarmalar olmak zorunda" diyerek ilk önce kandırmaya

çalışmasına, daha sonra kapatma, bastırma, katliam tehditleri ve baskılarına rağmen greve gitti. Birakalım "küreselleşme"den yani emperyalizmden medet ummay; proletarya ve dünya halkları, enternasyonal dayanışma içerisinde bulunmak ve emperyalizme darbe vuran, gerileten, sıkıştıran, zora sokan her eylemi, hareketi ve adımı desteklemek ve bu desteği somut biçimlere sokmak zorundadır.

MAİ VE TÜRKİYE

Türk devletinin MAİ karşısındaki duruşu, tahmin edileceği gibi, tam bir acizlik içermektedir. Türk devleti bu anlaşmayı ne savunabilmektedir, ne de karşı koyma gerekçelerini açıklayabilmektedir. Bir yandan "ulusal çıkarların korunacağı" açıklamasını yaparken, diğer yandan da "zaten biz bu anlaşmanın metinlerini uyguluyoruz. Yeni bir şey yok, korkmayın" diyerek, özrü kabahatinden büyük deyimine uygun bir utanmazlığı içler acısı durumlarını örtmek için sergilediler.

Evet, Türk devleti ciddiye bile alınmayan bir iki ilirazla anlaşmayı imzalayacağını şimdiden ilan etti. MAİ'ye bu şekilde gönüllü olan Türk devleti, MİGA'nın ise '88'den beri üyesi, hatta kurucusudur. Tabii ki, bu "kurucu üye" olmanın sağladığı bir avantaj yok. Sadece "ben iyi bir uşagım" anlamını taşıyor tüm bunlar. Türk hakim sınıfları aslında gerçekliklerini tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor. MAİ anlaşmasının yaptırımlarını gerçekten birçok kere uyguladılar ve özellikle son yıllarda bunu arttırdılar. Ancak açıklayamadıkları ve zorlandıkları nokta, MAİ'nin girişte açtığımız gibi o çok övündükleri devlet kurumlarını işlevsizleştirmesidir. Bugün zaten yaşanan iç savaş devletin gerçek yüzünü birçok noktada açığa çıkarmış durumdadır. Şovenizmle kışkırtılan ve hala önemli bir potansiyeli oluşturan işçi ve köylü yığınları olsada, bu kesimlerde gittikçe alttan alta bir kaynamayı ve devrimci mayalanmayı (bugün kendiliğinden ve örgütsüz de olsa) yaşamaktalar. MAİ'nin ufak bir örneğini oluşturan EUROGOLD'a ilişkin tutum ve Bergama köylülerinin mücadelesi bile, MAİ'nin bu topraklarda, iç savaşla birlikte ne kadar anlam bulacağını ve pratikte nasıl bir geçerliliğe sahip olacağını göstermektedir.

Türk hakim sınıfları MAİ anlaşmasına muhtaç durumdadır. Düne kadar hakim sınıfların bir kesimi "küreselleşme"ye karşı bazı tutumlar alsada, artık tüm klikler tarafından onay görmektedir. Bu yüzden anlaşma bu kadar kolay ve aceleci bir şekilde kabul edilmektedir.

Türk devletinin MAİ'ye hazırlık süreci esas olarak 1980 AFC'siyle başladı. Daha doğrusu 24 Ocak 1980 kararlarıyla, Turgut Özal'ın koordinesinde uygulamaya sokulan bu kararların başanması için, dönemin devrimci sürecinde bir "darbe"ye ihtiyaç vardı. 24 Ocak

kararları, emperyalizmin o döneme ait kriz politikasını Türkiye'dekine uyarlayan ve emperyalizmle Türkiye'nin ekonomik bütünleşmesini ve bağımlılık ilişkilerini yeniden düzenleyen bir nevi küçük MAİ'ydі. Türk parası üzerindeki korumacılığın kaldırılmasından tutalım, emperyalizmin sermaye ihracını daha fazla kolaylaştıran ve doğrudan yatırımlara yönelen, gümrük vergilerinin indirilmesiyle yine ithalatın önüne daha çok açan ve hayali ihracat, banker krizi gibi sonuçlara yolaçan daha bir dizi karar. Bu kararların uygulanabilmesi için karşısındaki devrimci halk hareketliliğinin engellenmesi ve sınıfın, halkların her türlü örgütlülüğünün sindirilmesi gerekiyordu. 24 Ocak kararları daha sonra görüleceği gibi özelleştirmenin önünü açmak için hazırlık provasıydı ve ilk uygulamalar Turgut Özal'ın cunta desteğiyle hükümet kurmasıyla köprü, baraj vb. devlet işletmelerinin kar payı senetleriyle başladı. Ardından ise Özal'ın yoğun "özelleştirme yapalım, KİT'ler ekonomiyi mahvediyor, bunların yarattığı zararlardan kurtulalım" propagandasıyla geldi. Bu-

ve tasfiye edemediklerini de Lozan'da 'azınlık' statüsüne indirerek, değime-nin başına geçtiler. Osmanlı'nın emperyalizmle ilişkilerini aynen koruyarak ve yükümlülüklerini üstlenerek sözde bağımsız "ulus-devletin" temelini attılar. Detaylandırmadan kısaca geçiyoruz. Tarımdaki feodal ilişkileri koruyarak ve bu ilişkilere büyük oranda dayanarak oluşturdıkları ekonomik ve siyasi temel, iç pazarın dolaşım engellerini kaldırmakla geçti ilk yıllarda. Meşhur 10. Yıl Marşının sözlerinde de vardır bu ilk dönemin izleri: "...demir ağlarla ördük anayurdu..." diyen ve devam eden dizelerde emperyalizmin sermaye ihracını demiryollarına, inşaat sektörüne yatırarak iç pazarın bütünleşmesine ve yapılan yollarla iç pazarı koruyacak karakollara kullandılar. Karşılığında kendilerince de çok söylenen işlenmemiş mal yani hammadde peşkeş çekiliyordu efendilerine. Ciddi yatırımlar olarak gözüken ise devlet eliyle yapılan bir iki şeker fabrikası ve bama fabrikasıdır. Bu arada Koç'lar, devletten sürekli kredi alarak daha doğrusu doğal sermayesini kullanarak işi bü-

Emperyalizmin yarı-sömürgelere dayattığı bu "yeni" model, yani "özelleştirme" ve bunun son adımı olarak MAİ'nin önündeki en büyük engel, iç savaştır. Bununla birlikte, bürokrat-komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tüm kesimlerini günümüz açısından bu "yeni" modele ikna eden de budur. Türkiye ve T. Kürdistanı'nda bu kadar yoğun bir iç savaş yaşanmasaydı, hakim sınıflar yinede bu "yeni" sürece uyum sağlamak zorunda kalacaklardı.

na rağmen mevcut yasalar buna hazır değildi. Ve bürokrat-komprador burjuvazinin bir kesimi buna direniyordu. Yıllarca emperyalizmle uşak-efendi ilişkisi içinde konumculukla palazlanan ve varlığını esasta buna borçlu olan uşak sınıfların, belli bir hazırlık devresi geçirmeden "dünyaya açılması" hareket yasalarına ters bir kere,

Türkiye'de bugün uluslararası tekellerle bütünleşmiş ve hakim sınıfların en irilerini oluşturan üç grup üzerinden meseleyi açmaya çalışacağız. Bunlardan birincisi ve en eskisi Koç'tur. Bilindiği gibi, ikincisi Sabancı, üçüncüsü ise OYAK'tır. Koç'un tarihi TC'nin tarihiyle neredeyse aynıdır. İlk yılların da tam bir acenta olan ve emperyalizmin mamul ürünlerini satmaktan öte bir işe yaramayan Koç, zamanla emperyalizmle "ortak" yani emperyalistlerce finanse edilen yatırımlar yapan ve emperyalizmin gelişim aşamalarını hep bağımlılık ilişkisi içerisinde paralel bir şekilde yaşayan iyi bir örnektir.

Koç ve benzerleri, Osmanlı zamanında Levanten burjuvazi olarak tanımlanan Müslüman olmayan burjuvazinin yerine "Kurtuluş Savaşı" yıllarında geçerek

yütüyor ve sahip olduğu devletin olanaklarıyla palazlanıyordu... İşte buna bazılar, devlet eliyle burjuvazi yaratmak diyor. Bir kere devlet, bir sınıfın hakimiyet aracıdır. O sınıf o devlete damgasını vurur. Bu böyleyken bir sınıfın hakimiyet aracı başka bir sınıfın yaratılmasına izin vermez. Kaldı ki, emperyalizm çağında bir sömürge veya yarı-sömürge de ulusal burjuvazinin bağımsız bir devlet kurup devlet kapitalizmi ile palazlanabileceğini düşünmek hem hayal olurdu. Könyaya dönersek, "karma ekonomi" olarak adlandırılan bu tarzla daha birçok yatırım yapıldı. Bu yatırımların esasını hammadde-leri mamul madde öncesi yani aramamul haline getiren fabrikalar ve montaj sanayi oluşturdu. Ayrıca bankaların kurulması ve bu işletmelerin bu bankalar üzerinden kurulması tipiktir. Bir iki ağır sanayi denecek işletme de kurulur ancak bu işletmelerin kurulmasına da önyak olan batı sermayesi değil "Sovyetler"dir, ki, bunların kurulmasının tarihi de '60'lı yıllardır. "Sovyetlerin" bu yatırımlarda bulunma amacı ise bellidir. Türkiye pazarına girebilmesi için diğerlerinin yapmadığını yapması gerekiyordu.

II. emperyalist paylaşım savaşından sonra emperyalizmin artan sermaye ihracı eğilimi bu şekilde bir ekonominin oluşumuna yolaçtı. "İthal ikameci politika" olarak uygulanan bu tarzın özünde kabaca şudur: Emperyalizm ithal edeceği mamul ürünleri bu pazarlarda üretmek hem ucuz emek sömürsünden daha fazla yararlanıyor, hem de bu şekilde yarı-sömürgelerde bu yatırımların doğal sonucu olarak sancılı bir şekilde gelişen kapitalizmin serpilip büyümesinin önünde engel oluyordu. Böylece kendisine yeni rakipler yaratmıyor, ayrıca pazara daha iyi hakim oluyordu. Hammadde taşıma veya ürün nakliyatı masraflarından da kurtularak işi teknoloji transferiyle, bilgi satımıyla dahi büyümeden ortak olduğu montaja dayalı, ağır sanayi ve yedek parça babında tam bağımlı bu işletmelerde hallediyordu. Bir de buna yarı-sömürge devletin sağladığı ayrıcalıklar da ekleniyordu...

Bürokrat-komprador burjuvazi, yarı-feodal üretim ilişkileri içerisinde tarım ürünlerinin de üzerindeki hakimiyetiyle maliyeti düşük tutabiliyor, emperyalizme yüksek karlar sağlıyordu. Bu noktada emperyalizmle olan ilişkisinde yukarıda bahsettiğimiz bir iki alan dışında yatırım yapma ihtiyacı duymuyor, böylelikle yarı-feodal üretim ilişkilerini de koruyarak yuvarlanıp gidiyorlardı. Ancak bu yuvarlanma sancısız ve krizsiz olmuyordu. Demirel'in ünlü sözünde olduğu gibi "70 cent'e muhtaç" olabiliyorlardı. Ve kriz, her zaman olduğu gibi sömürünün artırılmasıyla aşmaya çalışılıyordu. Bunun için de zor politikası, şiddet ve faşist devlet kurumsallaşması hakim sınıfların başından itibaren uyguladığı zorunlu tek yol oluyordu.

Devlete bu şekilde daha hakim olanın dışında kalan klik içinse, gelişimin tek yolu başka emperyalist güçlerle mevcut ilişkilerin dışına az çok çıkmak kalıyordu. Bu çıkış öyle abartılı bir şey değil elbette. Dışarıda sermaye aramak, "işte Koç'un dışında da iş yapabilecek olanlar var" demekten ibaret. Buna da Sabancılar örnektir. Sabancı'nın hemen hemen her emperyalist ülkeyle yatırım ortaklıkları ilişkileri vardır. Koç'a göre sermayesi daha fazla hareketlidir. Ve "küreselleşmeye" yatkındır. Sabancı'nın emperyalizmle ilişkileri Koç'unkinden farklı olmamakla beraber, dediğimiz farklılıklar onu Koç'un yanında tutabiliyor ve bu iki aileyi kendi deyimleriyle "tatlı rekabette" tutabiliyordu. (Çalışma kapsamının çok dışına çıkmamak için ayrıntılandırmadan geçiyoruz.)

OYAK ise ordunun denetiminde ve yönetiminde, neredeyse mevcut büyük işletmelerin tümüne ortak olması itibarıyla her ikisinin de özelliklerini, farklılıklarını üzerinde taşıyan bir kurum. Bunların yanısıra bizzat devletin işlettiği TCDD, TEKEK vb. işletmeler var ki, bunlar özelleştirme kuyruğunda sırala-

rını bekliyorlar.

Amacımız detaylı bir sosyo-ekonomik tahlil ortaya koymak olmadığından ve biraz anlaşılması açısından basitleştirerek ana hatlarıyla devam edelim. Ancak çizdiğimiz resmin kabaca ve yanlış anlaşılmasından bu durumun gözetilmesi gerekirse de; biz yanlış anlaşımlara yol açabileceğini de göze alarak, konuya daha çok iç savaşın yol açtığı sonuçlar üzerinden değerlendirmeyle devam edeceğiz.

Emperyalizmin yarı-sömürgelere dayattığı bu "yeni" model, yani "özelleştirme" ve bunun son adımı olarak MAI'nin önündeki en büyük engel, iç savaştır. Bununla birlikte, bürokrat-komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tüm kesimlerini günümüz açısından bu "yeni" modele ikna eden de budur. Türkiye ve T. Kürdistan'ında bu kadar yoğun bir iç savaş yaşanmasaydı, hakim sınıflar yinede bu "yeni" sürece uyum sağlamak zorunda kalacaklardı. Fakat bazı kesimler bunun mümkün mertebe gecikmesi için "ayak direyecekler" ve "iç hukuk ve yapılanma"yı gerekçelendirerek ve emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden yararlanarak, bunun için zemin bulabileceklerdi diye düşünüyoruz. Ancak bunlar sadece "düşünce" de kalıyor. Çünkü, sonuçta yaşananlar somut durum üzerinde yükseliyor ve bugün hakim sınıfların artık özelleştirmeye karşı direnebilecek, ayak sürürebilecek bir dayanaktan yok.

Buna rağmen halen bazı özelleştirme uygulamaları Anayasa Mahkemesi'ne ve diğer anayasal kurumlara takılmaktadır. Danıştayın iptal ettiği veya meclisin onaylamakta geçiktiği bazı yatırım anlaşmaları bulunmaktadır. Bunun esasta üç nedeni var:

- Bazı sektörlerde karşılaşılan toplumsal muhalefet ve bunların dindirilememesi,

- Sermaye grupları arasındaki çelişki,

- İkincisine bağlı olarak ve birincideki gerçekleri kendilerine yedekleyerek direnen bürokrasi kesimi, devletin sermayeyle iç içe geçen ve hakim sınıflar içinde doğrudan yeralan kadroları.

Özelleştirmeye karşı bugün toplumsal muhalefet güçleri içerisinde, özellikle işçi sınıfı içerisinde, istenen düzeyde bir devrimci örgütlülük yok. Ancak gelişen ve güçlenen iç savaş, işçi sınıfını ve halk güçlerini dolaylı da olsa etkilemekte ve doğal olarak özelleştirme politikalarının karşısına dikmektedir. Yine de bunun istenen düzeyde olmadığı da ortadadır. İç savaşta yeralan devrimci güçlerle doğrudan örgütlü ilişki içerisinde olmaması hakim sınıfların işine gelmekte ve sonuç almasına yol açmaktadır. Fakat bu özelleştirmeler sonucu işsizler ordusuna katılan yeni yığınlar, devrimci cephenin doğal yedekleri olarak sürecin keskinleşmesinde rol oynamaktadırlar.

Sermaye grupları arasındaki çelişki, özelleştirmelere bu anlamda ihaleyi kimin kapacağı biçiminde yansıtmakta ve ihale alamayan grup mevcut yasaların özelleştirme uygulamalarına izin veremeyen temel maddelerini kullanarak yapılan anlaşmaların iptaline yol açmaktadır. Bu karşı koyuş bu şekilde olsa da engelleyici bir rol oynamakta ve üçüncü gruplariye güç vermektedir.

Bürokrasi, altından kayan zeminin farkında olduğundan, yukarıdakileri kullanarak sürecin önünde hakim sınıflar açısından esas engelleyici güç olarak durmaktadır. Bu grubun etkisinin giderek azaldığı görülmekle beraber halen etkin bir güçtür.

Koç gibileri de son bir kaç yıla kadar bunlar arasındaydı. Ve hepsinden daha fazla etkisi vardı. Ancak zamanla şirketlerini ve sermayesini "neo-liberalleştirerek" ve tarihsel ağırlığını koyarak yine pastadan alacağı aslan payını garantileyerek artık sesini çıkaramamakta, emperyalist tekellerle özelleştirme ihalelerine katılmaktadır. Koç, özellikle orduya dönük üretim yaparak son "modernizasyon" ihalelerinde yer aldı ve OYAK'la birlikte ordu üzerinden karına kar kattı...

Sabancı zaten öteden beri bu yeni süreci destekliyordu ve o da OYAK'la birlikte geliştirdiği ortaklıklarla yerini daha da sağlamlaştırdı. Ve sürecin daha da hızlanması için politik değişimlere yönelik baskı yapanların önünde yeralmakta. Karlar tatlı geldiğinden bürokrasinin ayak diremesine en çok anlam veremeyen de kendisi.

OYAK yanı sıra da bu süreçte işi ağır olan ama sağlam sürdürmek isteyenlerin başında yer alarak "yeniden yapılandırma" konsepti başlığı altında ekonomiye daha açık el attı. "İslami sermaye"ye dönük belirlediği hedeflerle sadece asker ve politikacı olmadığını, aynı zamanda iyi bir yarı-sömürge ekonomisti olduğunu gösterdi.

Bugün aslında yargı, yürütme ve yasanın ta kendisi MGK'dır. Durum böyle olduğundan MGK bir yandan "yeniden yapılandırma" başlığı altında devletin örgütsel ve hiyerarşik düzenlemesini iç savaşta göre ayarlarken, ekonomiye de yukarıda belirttiğimiz en ilirinin adına, yine iç savaşa ve seyrine göre şekil vermekte, böylece hem emperyalist politikalara uyum sağlamakta hem de derinleşen krize göre kendisini konumlandırmaya çalışmaktadır. Emperyalizme uyum sağladığı doğrudur ama krize müdahale olanağı zayıftır. Bunun iki nedeni var: **Birincisi**, kriz yapısaldır. **İkincisi**, iç savaşta derinleşmektedir.

Tüm bunlardan ortaya nasıl bir sonuç çıkıyor? Son bir yıldır yoğun olarak tartışılan "yeniden yapılandırma" konseptinin bütünlüklü bir program olduğu ve bugüne kadar tartışılan şekilden daha kapsamlı olduğu sonucu çıkıyor. Bu-

nun içerisinde tekrar etmeden söyleyecek olursak, ki bu yönünü defalarca ortaya koyduk, Kürt ulusal sorununa dönük sahte bazı "emperyalist çözüm" senaryoları da vardır. Bunun başında KDP ve olabirise YNK üzerinden geliştirilecek kontrollü kültürel haklar ve bunun T. Kürdistan'ına yansıtılması da var. Buna bağlı olarak PKK ve diğer devrimci güçlerin ezilmesi, yani "marginalleştirme" ve "etkisizleştirme" var. Tüm bunlar için Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi, Yerel İdareler Kanunu ve Başkanlık sistemi gibi örgütlenme modelleri var. Ki bunların bazıları şimdiden yaşama geçirildi.

Bu düzenlemenin ekonomik ayağı da; üretimin daha da küçültülmesi, spekülasyon para akışının önünün açılması, küçültülen ekonomi ve devlet üzerinden tekelleri sermaye ve onunla birlikte ilişki içerisindeki komprador sermayenin "küresel anayasa" ile yönetimi daha doğrudan belirlemesi...

Özelleştirme uygulamaları, buradan gelecek paralarla yeni yatırımlar yapılacağı teranesiyle savunuldu kamuoyuna. Yapılan satışlar değerinin çok altında olduğu gibi, ele geçen para ya iç savaş harcamalarına ya da bundan çok bağımsız olmayan borç ödemelerine gitti. Bugün bu kitleler tarafından görülmekte, ancak yukarıda koyduğumuz gibi örgütlü ve devrimci bir zeminde buna karşı bir süreç başlatılamadı. Yine de önümüzdeki günler bu eksenle daha devrimci çıkışlara gebe gözüküyor.

Özelleştirme uygulamaları MAI'nin alt yapısı olduğundan bunun üzerinde bu kadar durduk. MAI, tüm yarı-sömürgelerde olduğu gibi Türkiye'yi de tekelleri sermayenin sınırsız hareket ettiği bir alan haline getirecek ve şimdiden bunun önündeki her türlü engelin kaldırılması hazırlığı yapıyor. Bunun için Başkanlık sisteminden tutun, Anayasa'nın bazı maddelerinin değiştirilmesi vs. gündeme geliyor ve yeni tartışmalar da yapılacak/yapılacaktır.

Bunlara karşı Türkiye ve T. Kürdistanı halklarının ve proletaryanın önemli bir avantajı var: İç savaşın önemli bir tarafı olan Kürt ulusu, gerilla etrafında örgütlenerek duruşunu netleştirmiş durumda. Geriye diğer sınıf ve katmanların da gerilla mücadelesi etrafında işçiköylü ittifakı çerçevesinde ordulaşma perspektifiyle örgütlenmesi kalıyor. Ki, bunun objektif ve subjektif olanakları her zamankinden fazla. Keza Kürt ulusunun devrimci zeminde kaderini belirlemesi ve kurtuluşunun halklarımızın ortak mücadelesiyle olacağı gerçeği, Kürt Ulusal Hareketi tarafından da artık doğru bir şekilde belirlenerek devrimci cephenin ortak duruşuna daha iyi bir zemin sunuyor. Buradan hareketle anti-feodal, anti-emperyalist devrim perspektifiyle hakim sınıflara karşı mücadelede MAI'ye karşı olmak gerekir. MAI, basit bir kampanyayla, bir iki

bildiriyle veya eylemle geçirilecek bir adım değildir. Hakim sınıfların "yeni" süreçteki bir bütün ekonomik-politik hattını, savaş çizgisini belirleyecek düzeyde kapsamlı bir anlaşmadır. Bu anlaşmanın içeriği ve getirecekleri iyi anlatılırsa, "şovenizm"den etkilenen halk katmanlarının kafasını da açacaktır. Çünkü MAI, bu aldatılmış yığınların bir şekilde savundukları ve kendinden saydıkları "ulusal devlet"i bile bir pavya haline getiriyor. O "yüce Türk milleti"ni bir çırpıda kağıt üstüne yazılmış basit bir rakam haline getiriyor. Bugün de bir bakıma öyledir ama hala kırıntı düzeyinde yaşanan ve halkın kendisini avuttuğu bazı kazanımlar veya değerlerden de olunca veya bunlardan da daha ağır tahribatlara uğrayınca sudan çıkmış balığa dönülecektir. İşte bu gerçekleri bugünden şovenizme karşı mücadele içerisinde anlatmak, gerillayı örgütlemek ve işçi sınıfını harekete geçirmek kısa ve orta vadede taktik politika ve görevlerimiz arasındadır.

MAI belki stratejik hedeflerimizde ve programımızda bir değişiklik getirmiyor. Bununla beraber hakim sınıfların saldırılarını yoğunlaştıracığı, sömürüyü ve talanı arttıracığı da açık. Daha fazla kesim yıkıma uğrayacak ve sınıf farklılıkları kendi içinde keskinleşecek ve derinleşecek. Bu değişiklikler de dikkate almamız ve değerlendirmemiz gereken şeylerdir.

MAI; bu anlamıyla aynı zamanda tekelleri sermayenin ve bürokrat-komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarının yani üç büyük dağın kendi sonunu örgütlemesidir. Proletarya ve önderliğindeki halklar yenilgilerden çıkardığı dersle ve MLM'nin yol göstericiliğinde süreci devrime götüreceklerdir. Öncü bu görevinde, proletaryaya ve halklara önderlik misyonunun hakkını vermeli ve onları bu kanlı ve her an ateşten oluşan kavgaya hazırlamalı ve eğitmelidir. Sadece hazırlık ve eğitimle de sınırlı değildir bu görev. Bizzat her an onları savaşa sürmeli, savaşarak savaşmalıdır. "Halkla birleşmek, halkı birleştirmek" perspektifimiz hedefi dar, cepheyi geniş tutarak ertelenemez, savsaklanamaz bir şekilde savaşın sürekliliği kavranarak her bir sempatizan ve savaşçı tarafından, tek kalınsa bile uygulanmalıdır.

-Bitti-

Kaynaklar:

-Mart, Nisan '98 Emek Gazetesi sayıları

-Ocak, Şubat, Mart, Nisan '98 Cumhuriyet ve Radikal Gazeteleri

-Evrensel Kültür Dergisi, Dosya, Mayıs '98

-Emperyalizm, Lenin, Sol Yayınları -Halkın Günlüğü, "Koç'ların Bütçesi ve Enflasyon", Aralık-Ocak '97, sayı: 10-11

-Halkın Günlüğü, "Emperyalizmin Kaplanları ve Kriz", Aralık '97, sayı: 10

Seller, depremler, yangınlar, iklim değişiklikleri...

Doğa zulme isyan ediyor

İnsanın doğa ile mücadelesi sürecinde biçimlendi emek ve insan. Ateş, toprak ve su... Üç kutsal korkusu insanlığının, ilk yaratıcıları... Ve insan ateşe, toprağa ve suya, emek sürecinin, yaşam pratiğinin içerisinde hakim oldu. Emek, bilinçli emek olduğu oranda, bilinç inancı, korkuyu ve doğayı yendi, insan doğaya hükmeder hale geldi.

Dört bin yıllık geçmişimize dönüp baktığımızda ve o günden bugüne doğa ile süregelen savaşlarımızı takip ettiğimizde, bugün çamur selleri, yıkıntılar, yer depremlerinin yol açtığı sefalet içerisinde yüzlerce ölüsünün yanı başında can çekişen, açlık, susuzluk ve salgın hastalıklarla pençeleyen, yaralarını sarıma umudunu yitirmeyen ancak bir türlü de sarılmayan yaraları, acıları ve yoksulluğu, çaresizliği içinde perişan ve bir o kadar da içten kaynayan bir isyan olan insan manzaraları doğanın ve evrenin muazzam bir yasasına tanık ediyor bizleri. Zira bu insan manzaralarındaki doğal özüne dönen insanın o ilk çağındaki çaresizliği, korkusu, tüm imgeleriyle sarsıyorsa bizleri, bu, bugün "deprem burada, devlet nerede" diyen ve yarın daha fazlasını söyleyecek olan insanın, özüne dönüşünün, Altınçağa yürüyüşünün fırtına öncesini çağrıştırmaktadır.

Sellerle sürüklenen insanlar, evleri başlarına yıkılanlar, bilimin geldiği aşamada, dört bin yıllık bir emek sürecinin fasit bir daire çizip başa dönüşünü resmetmiyor elbette. İnsanın insana hakim olduğu, efendi-köle, ezen-ezilen ilişkilerinin, sömürü sistemlerinin bu karmaşık doğa yasasının, tek kelimeyle çelişki yasasının bizi dönüp dolaşıp getirdiği yerdir burası. Dört bin yıllık emek birikiminin, bilgi ve bilimin, dünyanın "elit"inde, ufalık bir azınlığın elinde özel mülkiyet, meta haline geliştire; insanın insana, insanın doğaya, insanın emeğine yabancılaşmasının ve insanın ürettiğinin özel mülkiyet ve para denilen tanrının gazabıyla insana karşı işletilen bir silah oluşunun resmidir bu. Sömürünün, talanın, çürümenin, hudsuz bir asalaklık ve doymak bilmezliğin, çoğunluğun ürettiğini pervasızca ve yine çoğunluğun canı, kanı pahasına tüketimin, yalan, dolan ve yabancılaşma, değer yitimi, yozlaşma ve insanlıktan çıkarmanın, kısacası kapitalizmin en son ve en yüksek aşaması ve sömürü sistemlerinin son durağı olan emperyalizmin resmidir.

Bu resmin en çarpıcı yanı, insan için, insanlık için, insanın en doğal temel ihtiyaçlarını üretmek için can veren kan ve alinteri döken; bu uğurda dört

bin yıldır üretim araçlarını, üretici güçleri geliştiren insanın geline aşamada ki ilişkileridir. Bu ilişkiler; barınmak için yapılan evin inşasındaki yapı yapısının sokakta yatması; araba fabrikasında robotlaşan ve ne yaptığını dahi anlama, bütünü görüp kavrama şansı olmayan işçinin yalınayak dolaşması; buğdayı üretenin açlığı, teknolojinin yaşamı (ama kimin yaşamı) kolaylaştırıcılığına yakıt, insana ısı olan kömürü çıkaran, yeraltında kazma sallayanın, soluduğu zehirle hasta düşüp ölmeyi bile beklemeyen göçük altında veya grizu patlamasıyla can vermesi; ipekli kumaş üretenin, tekstil atölyelerinde ömür tüketeninin üzerindeki lime lime olmuş paçavra ya bilmem kaçınıcı yamayı araması; füzeler, uçaklar, yeraltı,

si" bu "felaket bulutları" karşısındaki bu yakarış, korku, panik ve yenilginin; yaşamın ve evrenin diyalektikliğinde, bu diyalektikğin kıskırtıcılığında; her defasında yeniden kavgaya zemin olmuş olduğu da tarihsel bir gerçektir. Zira, şairin dediği gibi, "Gör ki, kışkırtıcıdır hayat/ yenilgiyle/ yeniden katılırsın/ alışırın böylede yaşamaya". Ancak bu alışkanlık, statikliğinin değil, alt üst oluşların alışkanlığıdır; dolayısıyla, "yenin, beni daha çok yenin" diye haykıran insanın, "yenilgin bir gül olacak benim" umudun da barınan bilimsel ve tarihsel gerçekliğini dışlamıyor.

"Bilim ve teknoloji tanrısı" bir avuç "şanslı" azınlığın evlerini, canlarını ve de mülklerini ("adalet" zaten hep "mülkün temeli" olagelmıştır tanrıların

su altı mucizeleri yaratanın, yani okyanuslara, uzaya meydan okuyup ellerini ve alinterini sunanın, bir nehir taşınmasında, bir fırtına da, bir yer depreminde başına yıkılan evin altında can vermesidir ve daha neler neler.

Bu yabancılaşmanın en koyu halkası, beyni dumura uğratılan insanın, bu resmi görmemesi; bu yabancılaşmanın, insanlıktan çıkmanın ve yenilginin büyümesi için her gün artan boyutlarda bir yalan ve demagoji bombardımanına, ideolojik ve kültürel kışkırtılara da alınmış olmasıdır. Bu haliyle Adana'da ölümlerini gömdükten sonra yıkıntıların arasında aç sehil dolaşan insanın, kendisini iliklerine dek sömüren, vergi adı altında soyan, şövenizmle kendine düşman kılan, yakan, yıkan, katleden devletin hiç de kendi devleti olmadığı, bir yudum su yardımı bile görmediği koşullarda yaşayarak anlamasına karşın, tanrıya şükrederken, ilkel atalarının ateş, toprak ve su karşısındaki yakarışını yinelemesi anlaşılabilir değil. Buna karşılık, tüm dünyada ve ülkede üst üste gelen "kıyamet günü haberci-

sız bir talan, dünyanın akciğerlerine tecavüz ve erozyonla da yetinmeyip, ekolojik dengeyi bozusuyla tükettiği canlıları ve toprağı, bir de yakıp-yıkma, haksız savaşlarla saldırarak ölümü ve yitimi; kısacası insana, doğanın bu nadide parçasına kıyamet gününü bahşeden bu tanrı, kimin tanrısı? Atomu parçalama yaratıcılığına eriştiğinde bunu kan ve katliamlarla kutlayan bu Frankştayn, insanın insan oluşundan düşürülüşüne ve hayvanlaştırılışına uzanan yolda insan tarafından yaratılmışsa, şimdi neden ve kime hizmet ediyor, kimin dualarına yanıt veriyor? Yaratıcısını kul ve köle haline getiren bu tanrının, tanrıların tanrısını tanımak gerekiyor.

Bu tanrının kutsal "adaleti", kaçınmaktan da artık usanan işçiler ve köylüler, çözüm ve kurtuluş arama sıkıntısına düşmesinler ve tüm yaşamları boyunca bir an önce yaşlanarak, "ohh, bugün de geçti" diyerek, kuru ekmeklerini onlara torunlarının vereceği yani artık kendilerinin de "yaşayacağı" zamana ulaşma hayalleri sönmeyin, bu hayallerin yerini o uslanmaz uykudan uyanma ve yaşama isteği (ki insan, yaşama isteği ve bilinçli ölümü göze alan tek canlıdır) almasın, bu "adalet"e, bu "düzen"e karşı savaşmasın diye, kendi aralarında kavgaya, gürültü ve tanrılar için kutsal savaşlarda birbirlerini kırma hüriyetini vermişler onlara. İşte bu, kutsal savaşlarına köle olduğumuz emperyalizm denilen kan, alinteri ve emek ahtapotudur. Ve iki yüce koluna, silah ve petrol tanrılarına (onlar revaçtadır) "şükretme" kul olma, yakama, boyun eğme aşamasındadır "cennetten" kovulmaya cüret edemeyenlerimiz. "Yüce" ve hakim olan bu sistemde, tek bir ninni söyleyebiliyor insanlar doğan bebeklere: "Hoşgeldin bebek/ yaşama sırası sende/ senin yolunu gözliyoruz/ tren kazası, uçak kazası, iş kazası/ yer depremi/ kuraklık filan"... Bebelek, açlığa, acılara, işsizliğe, köleliğe, ölüme, savaşa, sefalet ve katliamlara doğuyorlar; tanrıların çıldırdığı, tıkandığı, bundan ötesinin ya yokoluş ya da savaşarak kurtuluş olduğu bir dünyaya...

Evet, tanrıların çıldırdığı ve son demlelerini yaşadığı bir çağda yaşıyoruz bugün. Kutsal binaların, dev bir tüketim merkezi yerine kurulsun diye, ray sistemleriyle kılma zarar gelmeden yüz metre öteye itiliverdiği bir dünya var bir yanımda. En son tekniklerle neredeyse "kağıttan" yapılıyor evler, gökte salınan kuşlar gibiler rayların üstünde, tık demiyorlar yer gök sarsılırken. Peki demiri de kömürü de söken bizlerin, şanslı bir bölümümüzün bulup da kafa-

mızı soktuğumuz barınakların demirleri nerede? Üç beş müteahhitin yolsuzluğu değil elbette mesele, yerinden yurdundan sürgün edilip, işsizlikle, ekonomik krizle yıkıma uğrayıp varoşlarda içine girip "yaşayabileceği" bir kuluşe konulabilenler, evsizler, barksızlar üzerinde kendini yaşıyor bu sistem. Asalak, rantıye spekülative bir şişirme para sisteminin naçizane görüngülerini yaşıyoruz yine. Ama en kötüsü, emperyalizmin; sınırsız kar hırsının, haddi hesabı olmayan artı-değer sömürsünün, halkları köleleştirme ve sömürgeleştirme hayvani güdüsünün, talan ve tarumar ettiği insanların alınteriyle finanse ettiği ve yine onlara binbir türlü kandırmacayla yeniden ürettiği, kısacası tüm emek ürünlerimizi gaspedenlere, bunu yapabilmeleri için üstüne fazlasını da bir de iliklenimize dek somuruyu derinleştirerek verdiğimiz, borcu borçla ödemek için daha fazla borçlanarak köle olduğumuz bu sistemin, bu vahşetin doğal ürünlerinin, sonuçlarının, bize "doğal afet", "kader", "kısmet" diye yutturulmaya kalkışılması.

Her şey "doğal"mış gibi yansıtılmakta, emperyalizmin çirkin yüzü sistemden ayrıtırılarak kanıksatılmaya çalışılmaktadır. Örneğin tüm madenlerimiz, doğal kaynaklarımız talan edilirken, kömür, demir ve çelik işletmelerimizin, kölelik şartlarında ve makinelerden daha az kıymetli olan, neredeyse bedava, insan tarafından can bedeli çalıştırılması koşullarında, bu bile artık kar hırsına yetmediğinde, çar-çur edilir, peşkeş çekilir, kapatılır. Enerji ihaleleri için emperyalistler kapışırken; "enerji yok" hikayesiyle gerekçelendirilip, tek alternatif olarak sunulan "nükleer" denilen sihirli sözcük koca bir yalanın ve zulmün somutlanışından başka bir şey değil. Çürüyen kapitalizmin doğayı sistemin tüm yabani hırslarına feda ederken ve alabildiğine tahripkarlığı ve çarçur ediliyle yaşamaz hale getirirken, "yok" sözcüğünün ardına sığınması, bu demagojiyle örtünmeye çalışması, üretici güçlerin önüne ulaştığı muazzam boyutta, insanlık için, insanlığın refahı için tüm sınırlarını zorladığı bu aşamada, engelleri yine "yok" kandırmacasıyla dikmesi, doğası gereğidir. Aşırı üretim krizleri içinde debelenen, ekonomik ve mali krizlerini aşamaz hale gelen emperyalist sistemin "doğal" dediği görüntü, bu bolluğun içinde yokluk, ölüm sınırında açlık, sefalet, kölelik, ilaçsızlık vb. yaşayan çıplak çoğunluktur.

Fırtınalar, seller ve El Nino kabuslarıyla kirlatilen, en diri ve en uçsuz-bucaksız hayallerimiz, evrendeki yegane evimizdir. Ama kudurgan emperyalist sistemin daha fazla sömürü ve daha fazla kardan başka bir düşünüyü olmayışıyla ortaya çıkardığı bu yarı ürünler de bize "doğa olayı" olarak sunulur. Halbuki doğa artık insana düşman değil, dost olabilmıştır. İnsan bilimle; doğayla ilişkilerini çözmüş, çözmeyi öğrenmiştir

ve öğrenmeye de devam edebilir. Ancak kapalı ve kilitli kasalarda saklanan bu teknikler ve insana karşı kullanılan zira tıpkı tüm varlıklar, emek ürünleri, makineler, fabrikalar ve tarlalar, hatta metalaştırılan insan gibi emperyalizmin tekelinde olan- bilim, bugün bir yandan doğal yaşamın kıyamet düdüğü olurken emperyalistlerin elinde, bir yandan da "doğanın insana ettiği" diye sunulursa tüm bunlar; kör olmayan herkesin görebileceği kadar net ve beraktır ki, insanlıktan çıkmış olan "insan"ın ve bu bir avuç azınlığın hakim olduğu sistemin insana ettiğinden başka bir şey değildir tüm bu olup bitenler. Örneğin her şeyi çözmeye ve üretmeye gücüne ulaşan, Mars'ta hayat yaratmaya çalışan insanın yer depremlerini "öngörememesi", her ne hikmetse bu işte tahminlerin ötesine geçemediği gibi tahminlerde dahi bulunmaya yeltenmemesi, hiçbir tedbir vb. alma ihtiyacı duymaması gibi.

Burnumuzun dibine baktığımızda, demirden, malzemeden çalan müteahhiti görüyoruz. Biraz ötesine baktığımızda,

özüne dönüşün kapıları ancak böyle bir sistemle açılacak ve insan yeniden insan olacaktır. İşte o ufku ötesini görenler, "dünyanın öbür ucunda" sistem yaşadığı müddetçe, bu nihai amaç için mücadelenin sürmesi gerektiğini de anlayacaklardır.

Jeolojinin, maden mühendisliğinin, metalurjinin, deprem mühendisliğinin ulaştığı bugünkü boyutta, yaşanan muazzam çelişki, sistemin doğası gereğidir. Bu bilimler ancak ve ancak insan olanın yani insan olabilenin, proletarya önderliğindeki halkın ellerine geçtiğinde sömürü ve zulüm arttırma aracı olmaktan çıkıp, insanlığın hizmetine girdiğinde; kilitli kutsal kasalar ardındaki tüm teknikler; "kullanım değeri" emperyalizm için çıkarılan gereği olmadığından gelişmesi engellenen tüm üretici güçler, insanlığın lehine açığa çıkacak, önü açılacak ve gelişecektir. Nicel birikimlerin nitel sıçrayışından; özgüldede, somut bir etkiyle stresi artan toprak ve kaya hattının, belirli bir noktada kayması, kırılmasından başka bir şey olmayan deprem, öngörülemez veya

bu durumu "denetlemeyen" devlet kurumlarını, biraz daha ötesini görebilenler, insan yaşamına değer vermemenin düzenini, sadece çalıp-çırpmaya, ihaleler, yolsuzluklar, talan ve soygun, zulüm çarkını farkediyorlar. Daha ileriye baktığımızda emperyalizme kul köle olan bu düzen hakimlerinin buna "meçhur" oluşunu. Dolayısıyla burnunun dibinden ötesini göremeyen, "müteahhitler yargılansın" diyor. Sistemin çarpıklığını, yapısal bozukluğu gören, hiç olmazsa sistem içinde daha iyi imar planları, daha olumlu bir kentleşme, doğal afetlere ve çevre sorunlarına karşı silahlı ve duyarlı bir planlama diyor. Ötesine, ufka doğru bakanlar, çarpık kentleşmenin de, talanın da, vurgunun da insanın düşürlüşünün, yaşamın ve doğanın, insanlığın hiçe sayılışının, sistemin değişmesiyle çözülebileceğini görüyorlar. Açık ki doğal afetlere karşı, çevre kirliliğine karşı etkin bir çözüm, tedbirler vb. ancak halkın tanrılara boyun eğmediği bir sistemde mümkün olacaktır. Zira insana ve insanlığa dair olan, insanın doğal

kontrol edilemez bir şey olmadığı gibi; bilim bize, doğadaki her madde (her kaya, toprak çeşidi için baskı-gerilme iç dinamiğini hesap edebilme yeteneğini sunmaktayken ve hiçbir iç çelişki belirli koşullar oluşmadan çözülmezken, depremlerinde belirli etki ve değişimlerin sonucu olduğunu çıkarsamak güç değildir.

Silah tekellerinin, hudutsuz pazar ve hegemonya daşası, savaş kıskırtıcılığı, gizli veya açık nükleer denemeler vahşeti sürdüğü müddetçe ise dün Afganistan'da, bugün Adana'da, yarın başka başka yerlerde depremlerin olması da bir şey değildir. Yerkürenin ve insanların böylesine hoyratça heba edildiği bir sistem, elbette ki göz göre göre yol açtığı tahribatları "öngörme" alicenaplığını göstermeyecektir. Bunlara karşı tedbirler geliştirmeye de insan hayatının sadece artı-değer ve rant getiren bir et parçası olarak kavrandığı müddetçe yaşımasını beklemek de keza hamlik olur. Zira tanrıların çıldırmış olduğu bu dünyanın halen varlığını sürdürme-

ye direnmesi dahi "mucize" sayılır. Sakat ve ölü doğumlar, nesiller boyunca izleri silinmeyen genetik etkilenim ve bozulmalar, hastalıklar ve ölümler cabası. Zaten bunlar, açıktan jenositlerin gerçekleştirildiği bir konjunktürde esas olanın yan faktörü olmaya ve devede kulak kalmaya devam ediyorlar. Yine ekolojik dengenin altüst oluşu, iklimlerin tepe taktak edilişi, bu rezil sistemin dünyamıza tahribatından başka bir şey değildir.

Sadede gelirsek; ne bit ve pirelerle oyalanıp tanrılara şükretmek, ne yalvarmak, yakarmak, ağlamak... Bu rezillike ve köleliğe dayanıp, yaşlanmayı ve tarlada torunların çalışmasını, işçiye, memurken emekli olmayı yani ancak o zaman gerçekten "yaşamaya" başlamayı hayal etmenin koşulları dahi kalmamıştır. Emekçi insanlar, ev, refah hülyalarını çoktan unutmuşlar zaten. İşsizlik ve ölüm sınırında açlıkla savaşmaktalar. Hele ki bizim ki gibi boyutlu ve derin bir iç savaş yaşanan bir ülkede insan kalma mücadelesi çok daha keskin seyrektir. Artık korkmayacak ve yılmayacak, okyanustan bir damlaya yenilmeyecek kadar büyüdük. Dört bin yaşımızı aştık. Öyleyse bu, son yenilgimizdir. Şu koca dünya ve doğa sisteme isyan ediyor. Sistemin ettiği fırtınaları kusuyor. Tüm dünya kirlenmiş ve sistemin irinleriyle doldurulmuş, çürümüş. Bu yadsıma yadsınacak. Yadsımanın yadsınmasına harç olmak gerek. Doğanın isyanına yoldaş olmak gerek. Çünkü bizim doğayla mücadelemiz, çelişkilerimiz, insanlığın lehine işler. Doğa ile o müthiş uyumun insansal özüne dönüşümü, doğanın ve insanın, insanlığın kurtuluşu ile olacaktır. Ya yokolan ve çürüyen doğa ve "insanlık" ya da özgür ve doğal insanlık, başka hiçbir seçeneğimiz yok. Dünyadan başka vatanımız olmadığı gibi, zincirlerimizden ve bize sunulan vahşetten başka kaybedecek bir şeyimiz de yok.

Talanın, sömürünün, zulmün, sınıfların ve savaşların, sınırların olmadığı Altınçağ da, "yenilgimiz bir gül olacak bizim." Ekolojik dengenin bozulması ve çevre tahribatlarını, emperyalizmin, kapitalizmin bu rezilliklerini, yine bizlerin beyinlerini dumura uğratacak bir silah olarak kullanmasına, neo-liberalizm, küreselleşme vb. ekseninde, "sınıflar yok, böyle global sorunlar var, toplumsal uzlaşma ile çözülecek vs." safsatalarıyla kendilerini aklamakla kalmayıp bizleri ideolojik olarak da köleleştirerek bu tahribatların önünü daha da fazla açmalarına izin vermemek gerekiyor. Açık ki, doğanın verdiği bu sinyaller, bu "kıyamet günü surları" aslında bizim için değil, emperyalist sistem için geliyor. Zira kazanılacak dünyanın ufku çok da uzak değil. Yeter ki sorunların kaynağını görelim, hedefimizi bilelim ve o dünya uğruna savaşmaya cüret edelim ●

"İnsanlar gerçekten insan olmadığı sürece onurlu bir insan olmak için kahramanlık gerekecek."

Julius FUÇIK

Çekoslovakya Komünist Partisi MK üyesi olan Julius FUÇIK 1943 yılında tutuklanır. Beraberinde dört yoldaşı ve bir silahı vardır. Silahını kullanmaz. Silahını kullandığında yoldaşlarını değil ama kendisini işkenceli bir ölümden kurtaracağını düşünür. Gestapo tarafından tutuklanır. İşkence görür. Komayı, atıldığı hapisane hücrelerinde atlatır. Katır kadar dayanıklı, sağlam ve sadıktır. "Hayatımı boşa yaşamadım. Sonunu da mahvetmeye niyetim yok." "Herşeyi biliyorsanız neden size daha fazlasını söyleyeyim." "Akıllı olmayacağım. İhanet etmeyeceğim." "Bir tek benle yitip gitmez herşey!" sözleri FUÇIK'ın sorgusunu özetlemektedir. Bu kadarcık kısa bir kitapta FUÇIK, hem tutuklanışını, hem sorgusunu hem de genel ve özel hatlarıyla hapisane hayatını, en çarpıcı noktalarıyla, yalınlığıyla çarpan cümlelerle anlatmış.

FUÇIK, bu kitapta çektiği işkencelerin ayrıntılarını anlatmıyor. İşkence ayrıntıları korkutucudur. İnanç ki yenilmez kılar insanı, sözünün gerçekliğini henüz yaşamamış olanlar, korkarlar. Bu korku, insanın olağüstü koşullara hızla adapte olduğunu, acıyı yenebildiğini bilmeyenlerin direnmeyi, sadece önderlerin başarabileceğini sanmalarına yol açar. Yanılırlar. Bu yanılgıyla işkencecilerle karşı karşıya kaldıklarında savaşa daha baştan yenik başlamalarına sebep olur. İşkenceciler, kendine güveni olmayan, inisiyatifli daha baştan düşmanına kaptırmış olan zayıf insanı çabuk yenerler. Oysa

Darağacından notlar

davaya bağlılık, yoldaşlara duyulan sevgi, kendine güven ve inanç, direnmeyi devrimci savaşçılar arasında sıradanlaştıracaktır.

Bu kitap ilkin; FUÇIK'ın inançla, sevgi ve bağlılıkla, güzellikler, halkını, yoldaşlarını düşünerek işkence karşısında yüreğini ısıtarak, işkenceyi küçümseyerek yendiği, bunu gönül doygunluğuyla, mütevazı ve umutlu kelimelerle anlattığı için değerli.

İkinci olarak bu kitap, oldukça yalın kelimelerle olaylar karşısında duygu ve düşüncesini anlatırken, bize işte devrimci budur, devrimcilik böyle yapılır, devrimci böyle düşünür, böyle davranır dedirttiği için değerlidir.

Üçüncü olarak bu kitap, insanın düşünmesini engelleyen baskı ve işkence koşulları altında yazılmasına karşın oldukça ekonomik kullanılmış, seçilmiş kelimelerle, olağan üstü gözlem yeteneğini sergilediği için değerli bir kitaptır.

Dördüncü olarak bu kitap, yazılması, dışarı çıkarılması, saklanması, korunmasıyla gözardı edilemeyecek kadar büyük bir riske girilerek meydana getirildiği için değerli bir kitaptır.

Beşinci olarak bu kitap, Çekoslovakya KP'sinin deneyimi hakkında bize bir fikir verdiği için değerlidir.

Altıncı olarak bu kitap, kolay okunan, kolay anlaşılan, doğal, içten üslubuyla, insan gerçekliğini, kendimizi, insanları, mücadeleyi anlamada bize yardımcı olduğu, bize sevgi yolunu gösterdiği için değerli

dir.

Birazda alıntılarla Darağacından Notlar'ı anlatmaya çalışalım. FUÇIK, insanlığın görevinin bugün yürüttükleri mücadele ile son bulmayacağını, bilerek ders veriyor, ders verir gibi yazıyor. İnsanların yaşamlarını önümüze seriyor. Zindanı anlattığı sayfaların bir kısmından alıntı yapalım. "Tutukluluk ile yalnızlık, çoğu zaman insanların kafasında birbirleriyle karıştırılan iki kavramdır, ama aslında büyük bir yanılgıdır bu. Bir tutuklu yalnız değildir. Hapisane ufak bir toplumdur ve en sıkı bir biçimde soyutlanma bile kişiyi topluluktan koparmaz.

Kendi kendine kopmadığı taktirde. Zincire vurulanların kardeşliği, karıştığı baskıyla güçlenir, yoğunlaşır ve bu baskı onu daha duyarlı kılar. Duvarları aşar geçer, duvarlar yaşar, konuşur ve sinyal verir.... Başkaları sizi aç bırakarak ölüme sürüklerken onlar sizi beslerler. Hücrelerin, siz idam edilmeye giderken sizi seyreden gözleri vardır. Ve onların kardeşi olduğunuz, yalpalayan ufak bir adımda onları güçsüzleştirmemeniz gerektiği için dimdik yürümek zorunda olduğunuzu bilirsiniz. Kanayan birçok yarısı vardır bu kardeşliğin ama yenilmez bir kardeşliktir. Onun desteği olmaksızın alınyazınız olan bu yükün onda birini çekemezsiniz. Ne siz ne bir başkası."

"... O öteki odada geçirdiğin amansız sorgu sırasında sözcükler ya kalkar ya olurdu ya da silahın; burada, 400 Numara'daysa sözcüklerin arkasına saklanmazdın. Burada

sözcüklerini tartmazlar, senin içinde olanı tartarlar, neden yaptığına bakarlar. Zaten bu zamana dek sende de yaşamda önemli olan tek şeydir. Zaten bu zamana dek senin asıl kişiliğini çelikleştiren, güçsüzleştiren, ya da güzelleştiren ne varsa, ölümden önce gelen fırtınalarla darmadağın edilmiştir. Yalnızca özlem ile yüklem kalmıştır; sadık olan direnir, hain olan ele verir, kahraman mücadele eder, ödlele olan çözümlür. Her birimizde güç ve güçsüzlük, yüreklilik ve korku, sağlamlık ve yalpalama, saflık ve pislik var. Burada ya biri ya da öteki kalır...."

Yaşamı olduğu gibi ölümü de metin karşılayan Julius FUÇIK'ın işkenceyi ve ölümü küçümseyen, hafifseyen ve yenen komünist bir başyazarın, zulüm altında acesle pişirdiği yazılmış olan güçlü bir romandır Darağacından Notlar. Bu nedenle son sözü O'na bırakıyoruz. Son sözü kahramanlar ve kelimeleri söylesin:

"Sevinç için yaşadım. Sevinç için ölüyorum. Ve yineliyorum, biz mutluluk uğruna savaştık. Bu uğurda savaşa girdik, bu uğurda ölüyoruz. Hüzün hiç bir zaman adımızla beraber anılmasın.

Dışardakilere benim için üzülmelerini ve başıma gelenlerden yılmamalarını söyleyin. Ben bir militan olarak görevimi yaptım. Ve aynı şekilde öleceğim.

Son sahnenin perdeleri açıldı. Dostlarım hepinizi sevdim. Nöbeti teslim ediyoruz."

Kitabın Künyesi

Kitabın yazarı: Julius FUÇIK

Çevirmeni: Şemsa YEĞİN

Yayınevi: ODA Yayınları

KARYATİDLER

Birinci baskısı 1992'de yapılan M. Oruçoglu'nun "KARYATİDLER" isimli kitabı 1997 Kasım'ında Piya Babek serisinden çıkarak okuyucusuyla buluştu. Kadının toplumsal yaşam ve bu yaşamın günümüze değin süreçsel gelişimi içerisindeki sorunlarını anlatan, çözümler sunan "KARYATİDLER" adlı bu kitapla ilgili, sizi kalemim döndüğünce kısa bir yolculuğa çıkartmak istiyorum.

Kitabın ön söz kısmında yazarın, kitabı kadınlarla değişik yerlerde yaptığı sohbetlerden oluşturduğu makalelerden hazırladığı belirtilmekte. Kadının ilkel komünal toplum ve devamı sınıflı toplumda varolan yaşamsal gerçekliğini (yoğun sömürü altındaki yaşıntısını) zaman zaman mitolojik

örneklerle, zaman zaman da toplumsal yaşamdan pratik örneklerle sunan bir kitap. İnsanlık tarihinde sınıflı topluma geçişle beraber kadın, çok yönlü sömürülmeye başlamıştır. Kadının üzerinde sınıflı topluma geçişle beraber erkek egemenliğinin başladığı süreçlerden beri devam eden toplumsal baskı kadını, toplumun ve devamında da erkeğin kölesine dönüştürmüştür. Yazarın kitabında özellikle vurguladığı gerçeklikte kadın, köleci toplumda pazarda satılan bir mal, kapitalist toplumda kapitalizm tarafından modernize edilmiş alınan-satılan bir metadır. (Toplumsal geçişlerin yaşanmasıyla birlikte teknolojinin gelişimi, bunun insan yaşamının

da sosyal ve ekonomik değişimi ve beraberinde kadının sömürülmesindeki araçların değişimi.) Kadını günümüzde tüm dünyada medya aracılığı ile objektifleştirerek pazarlayan kapitalizm, kadın üzerindeki bu çok yönlü sömürsünü sürdürmektedir.

Ailenin, sınıflı topluma geçişle birlikte ezen-ezilen ilişkisi içerisinde, ezenin sömürsünü sürdürebilmesinin önemli bir aracı-temeli olduğunu anlatan kitap, "AİLE MÜLKİYETİN KALESİDİR" diyerek çözümü ise sınırsız, sınıfsız bir toplumsal yaşamla olduğunu altını çizmekte. İnsanlık tarihinde her dönem hakim sınıfların önemli bir dayanağı olan dinlerin kadına yak-

laşımını ele alarak, (kadının şeytan olduğu, Adem'in cennetten Havva yüzünden kovulduğu vb...) bu konuda ilgilide bilgiler sunmakta.

Tüm bu süreçlerden günümüze kadar gelen kadın sorununu, kadının dünyada verilen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerindeki rolünü, başarısızlıklarını, bu başarısızlıklarının nedenlerini ortaya koyan "KARYATİDLER", geçmişten günümüze değin çok yönlü sömürü altında yaşamını sürdüren kadının kurtuluşunun ancak ve ancak sınıf bilinçli proletaryanın yanında omuz omuza kendi örgütlenmesini oluşturarak komünist partisinin saflarında sınırsız, sınıfsız bir toplum için mücadeleye katılmasından geçtiğinin altını çizmektedir ●

CEMGİL BUDAK

NURAY RAF

SONER TOKAT

TARKAN KÖSE

ALİ KEMAL ALTUN

AĞUSTOS AYI ŞEHİTLERİ

Doğan Memeçil, Yusuf Tosun, Süleyman Kaya, İmam Utan, Cumhur İçöz, Ali Demir, Cahit Oğuz, Yusuf Yıldırım, İsmail Kaya 1 Ağustos 1986 tarihinde Dersim'de çatışmada. Tuncer Mengücek 4 Ağustos 1988 tarihinde İstanbul'da çatışmada. Naci Karabulut 10 Temmuz 1988 tarihinde Kars'ta. Muzaffer Kahraman, Nurgül Bölükbaş 16 Temmuz 1993 tarihinde Ordu'da çatışmada. Cemgil Budak, Nuray Raf, Soner Tokat, Şehriban Karakuş, Servet Atalay, Suna Bozkaya, Ali Kemal Altun, Kenan Çelik, Baykal Şahin, Erol Güngör, Ali Asker Şengezer, İmam Eceroğlu, Tarkan Köse 12 Ağustos 1995 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Yaşamayı Kavgı İçin
Seçenler Ölümlerine Bile
Asla Yenilmediler.

ŞEHRİBAN KARAKUŞ

SUNA BOZKAYA

SERVET ATALAY

EROL GÜNGÖR

ALİ ASKER ŞENGEZER

İMAM ECEROĞLU

KENAN ÇELİK

BAYKAL ŞAHİN

Halkın Günlüğü

*Zulmün
Zindanlarına
Hiç Sığmayan*

*İnanç Yüklü
Mavi Gökyüzünüz
BİZ*

